

ஆறு நாடகங்கள்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக
தமிழ் இலக்கிய மன்ற வெளியீடு

K. Sasikala.

ஆறு நாடகங்கள்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக
தமிழ் இலக்கிய மன்ற வெளியீடு - 1.

ஆறு நாட்கங்கள்

ஒரு தொகுப்பு

முதற்பதிப்பு: ஆவணி, 1979

வெளியீடு: தமிழ் இலக்கிய மன்றம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

அச்சு: சித்திரா அச்சகம்,
310, மணிக்கூட்டு வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அட்டை அமைப்பு: உ. சேரன்

விலை: ரூபா 10-00

நூல் வெளியீட்டுக்குழு:

செல்வி. மல்லிகா கனகரத்தினம்
செல்வி: சுமத்திரி சிவசுப்பிரமணியம்
செல்வி: பத்மினி சுப்பையா
திரு. க. சிதம்பரநாதன்

ஆசிரியரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினர் ஆறு நாடகங் கொண்ட ஒரு நாடக இலக்கியத் தொகுதியினை வெளியிடுவதை அறிந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். தமிழ் இலக்கிய மன்றம் பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கும், தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும் பயன்தரு வகையிலே தொண்டாற்றி வந்துள்ளதை யான் அறிவேன். தரமான இலக்கிய ஆக்கங்கள் வெளிவர ஊக்கமளித்தும் வெளியிடும் பணி செய்துள்ளனர்.

இலக்கிய ஆய்வரங்குகள் பல நடாத்தியும், ஈழத்திலே வெளிவரும் ஆக்க இலக்கியங்களைத் திறமையுடன் வெளிப்படுத்தக்கூடிய விமரிசனை கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்தும் பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் இலக்கிய அறிவினையும் இரசனையையும் தமிழ் இலக்கிய மன்றம் வளர்த்து வருகின்றது. தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்காத எத்தனையோ மாணவர்கள் பயில்கின்ற பல்கலைக் கழகத்திலே இத்தகைய இலக்கிய மன்றத்தின் பணிகள் மிக அவசியமானவையே.

இவ்வாறு பன்முகப்பட்ட பணிகளை ஆற்றிவந்துள்ள இலக்கிய மன்றம் இப்பொழுது தமிழலகுக்குத் தமது பசுரிய பணியாக ஒரு நாடக இலக்கியத் தொகுதியை வழங்க முன்வந்துள்ளது. ஈழத்து ஆசிரியர்கள் எழுதிய ஐந்து நாடகங்களும், ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நாடகமும் இத்தொகுப்பிலே இடம் பெறுகின்றன. குழந்தைகள் ஆண்டாகக் கொண்டாடப்படும் இவ்வாண்டிலே இந்நூல் வெளிவருகின்ற காரணத்தினால் “கூடி விளையாடு பாப்பா” என்னும் தலைப்புடைய ஒரு குழந்தை நாடகத்தையும் இத்தொகுதியிலே சேர்த்திருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதே.

பல்கலைக்கழக இலக்கிய மன்றத்தினரின் இம்முயற்சி நன்கு நிறைவேறி, மாணவர்க்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் நல்ல பலனளிக்க வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்
துணை வேந்தர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினர் தமிழ் நாடகத் தொகுதியொன்றினை வெளியிடும் பணியிலே ஈடுபட்டுள்ளனர். இப்பணி காலத்தின் தேவைக்கேற்றதாக அமைந்துள்ளது. ஈழநாட்டிலே தமிழ் நாடகங்களை மேடையேற்றுவதிலே இன்று நாடகப்பயிற்சி பெற்ற பலரும் நாடக வளர்ச்சியிலே ஈடுபாடுள்ள பலரும் ஆர்வங்காட்டி வருவது கண்கூடு. இச்சந்தர்ப்பத்திலேதான் தமிழ் நாடக இலக்கியம் பற்றிப் பொதுவாகவும், ஈழத்து நாடக இலக்கியம் பற்றிச் சிறப்பாகவும் நாடக ஆர்வலர்கள் எண்ணத் தொடங்கினர். இவ்வெண்ணத்தின் விளைவே இந்நாடகத்தொகுதி எனக் கூறுதல் பொருத்தமென எண்ணுகிறேன்.

இன்றையக் காலகட்டத்திலே, பிரசுர வசதிக்குரிய பணமிருப்பின் சிறுகதைகளை அல்லது நாவலினை அல்லது கவிதைகளை நூல்வடிவிலே கொண்டுவருவதற்கே எவரும் எண்ணுவது வழக்கமாயுள்ளது. நாடகத் தொகுதியொன்றினை வெளியிடுதற்கு எவருமே இலகுனிலே இணங்கி விட மாட்டார். ஆனால், இந்த வகையிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவர் ஒரு முன்மாதிரி காட்டியுள்ளமை பாரசட்டப்படவேண்டிய விடயமாகும். தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பொதுவாகவும், ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சிறப்பாகவும் அவர்கள் தொண்டாற்றியவராவர். அவர்களுடைய முயற்சிக்கு என் வாழ்த்துக்கள். அவர்கள் பணி செவ்வனே நிறைவேற என் அன்பு கனிந்த ஆசிகள்.

கலாநிதி: அ. சண்முகதாஸ்.

பெரும் பொருளாளர்

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்

முன்னுரை

இலங்கையில் தமிழ் நாடகத்தைப் பொறுத்த வரையில் அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு புதிய விழிப்புணர்ச்சி ஈழத்தமிழ் நாடக உலகின் ஆரோக்கியமான எதிர் காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுவதாயுள்ளது. இத்தகைய ஒரு சூழலில் நாடகம் மக்களையும், மக்கள் நாடகத்தையும் பரஸ்பரம் பாதித்து நாடகம் ஒரு சமூக சக்தியாக வளர்வதற்கான நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் தென்படுகின்றன. தரமான நாடக மேடையேற்றங்கள், நாடகங்கள் பற்றிய கருத்தரங்குகள், உரையாடல்கள், விமர்சனங்கள் பரவலாக ஆங்காங்கே நடைபெறுவது வரவேற்கத்தக்க 'அம்சமாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக உலகில் புதிய முயற்சிகளைக் கையாளும் திறமை வாய்ந்தவர்கள் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து அமைத்துள்ள இலங்கை அவைக்காற்று கலைக்கழகமும், நாடக அரங்கக் கல்லூரியும் காத்திரமான நாடகங்கள் பலவற்றை அடுத்தடுத்து யாழ்நகரில் மேடையேற்றியமையும் இந்த நாடகங்களுக்கு மக்கள் தந்த ஆதரவும் பூரிப்பைத் தருகின்றன. யாழ்நகரில் இவ்விருண்டு அமைப்புகளும் செயற்பட கொழும்பில் நடிகர் ஒன்றியம் மீண்டும் இயங்கத்தொடங்கியுள்ளது. இது போன்ற நாடக இயக்கங்கள் மக்கள் மத்தியில் வேரூன்ற இதற்காக உழைப்பவர்கள் மிகச்சிறு குழுக்களாக இருந்தாலும் இடைவிடாது அயராது உழைக்க வேண்டும். நல்ல நாடக வடிவங்களை நகர்ப்புறத்தோடு மட்டும் நிறுத்திவிடாது கிராமங்களுக்கும் எடுத்துச்செல்ல வேண்டும்.

கடந்த காலங்களில் நல்ல நாடகங்கள் என்று சொல்லப்படுபவை ஓரிரு மேடையேற்றங்களோடு, நண்பர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும், விமர்சகர்களுக்கும் மட்டுமே நிகழ்த்திக் காட்டும் ஒரு சடங்காகி இருந்ததுதான் எமது நாடகச் சூழலின் அவலம். பரவலான மேடையேற்ற வாய்ப்பும், மக்கள் அவற்றைப் பார்க்கும், மதிப்பிடும், பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பும் இல்லாதிருந்தது. நல்ல நாடகங்கள் என்று சொல்லப்படுவனவற்றை விமர்சனக் கட்டுரைகளிலும், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலும் பட்டியல்களாக மட்டுமே காண்கின்றோம். இந்த ஒரே பட்டியலே திரும்பத்திரும்ப வாய்ப்பாடாக ஒப்புவிக்கப்படுகின்றது. "மக்களுக்காக" என்று வெளிவந்த நாடகங்கள் கூட எவ்வளவு தூரம் மக்களிடம் சென்றன என்ற கேள்வி நியாய

மானது. நாடக அனுபவம் மக்களுக்கு கிடைக்காவிடினும் நாடக இலக்கியமாகப் படித்துப்பார்க்கும் வாய்ப்புக்கூட கிட்டாமற் போய்விட்டது. ஆகவே சிறுசிறு குழுக்களுடாக வெளிணும் நாடகப்பிரக்ஞை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள, தற் போதைய சூழலில், கடந்த காலங்களில் வந்த சில நல்ல நாடகங்களைப் பிரசுரிப்பது பொருத்தமானதும் அவசியமானதுமாகும்.

தமிழில் போதியளவு தரமான நாடகப் பிரதிகள் இல்லாமை கவலைக்குரிய விடயமாகும். மிகத் துரித வேகத்தில் வளர்ந்துவரும் எமது நாடக உலகின் நாடகத்தயாரிப்பு நாடக அரங்கு பற்றிய அறிவுத்துறையோடு சுயமொழி நாடகப் பிரதிகளின் உருவாக்கமும் இணைந்த வளர்ச்சிப் போக்கினை அடைய வேண்டும். நமக்கே உரிய கலைத்துவ, கலாசாரப் பின்னணியோடு, ஆழ்ந்த சமூகப் பிரக்ஞை, காத்திரமான உள்ளடக்க உருவ அமைப்புடன் நமது சுய மொழி நாடகங்கள் தனித்துவமான முறையில் உருவாக்கம் பெறுவதுதான் இன்றைய எமது கலை உலகின் தேவையை நிறைவு செய்வதாக அமையும்.

இந்த வகையில் தரமான புதிய சுயமொழி நாடகங்களை எதிர்பார்ப்பதுடன், பொதுவான மனித உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் நல்ல மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்களையும் மேடையேற்றுவதன் மூலம் நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், நடிகர்கள், பார்வையாளர்கள் ஆகியோருக்கு ஒரு பயிற்சியும் புதிய அனுபவ தரிசனமும் கிட்டுகின்றன என்பதையும் மறுக்க முடியாது. உலகம் முழுமைக்கும் பொதுவான பிரச்சினைகள், மனித உணர்வுகளை, கலைத்துவமாகச் சித்திரிப்பதில் வெற்றியடைந்த படைப்புகள் உலக இலக்கிய வரிசையில் இடம்பெறுகின்றன. இந்த வகையில் எமது சுயமொழி நாடகங்களும் உருவாக்கம் பெறவேண்டும். குறுகிய எல்லைக்குட்பட்ட மனிதப்பண்பு என்ற வகையில் ஒருமைப்படும் நாடக இலக்கியங்கள் முழு உலகையும் இணைக்கும் கலைத்துவ - கலாசாரப் பாலமாக அமையும்.

நமக்கென்று தனித்துவமான ஒரு கலைவடிவத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில், தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தின் பங்களிப்பாக இத்தொகுதி அமையுமேயானால் அதுவே எமது வெற்றியும் மகிழ்ச்சியுமாகும்.

மல்லிகா கணகரத்தினம்
பத்திராதிபர்
தமிழ் இலக்கிய மன்றம்.

வெளியீட்டுரை

தமிழர் பிரதேசத்தில் நிறைவும், பொலிவும் கொண்ட ஒரு தனியான பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர் சு. வித்தியாநாதன் அவர்களின் தலைமையில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இத்தருணத்தில் அங்கிருந்துகொண்டு நாம் ஆற்றுகின்ற பணிகள் ஒவ்வொன்றும் கனதியானதும், காத்திரமானதும் என்று நாம் கருதுகின்றோம். இந்த வகையில் இலக்கிய மன்றத்தில் பதவியேற்றுக்கொண்ட நாம் வெறும் இலக்கிய மன்றமாக இருந்ததை 'தமிழ் இலக்கிய மன்ற'மாக மாற்றியதோடு எமது இலக்கியப்பணியை ஆரம்பித்தோம். இலக்கியக் கருத்தரங்குகள், கலந்துரையாடல்கள், நூல் அறிமுகங்கள், விமர்சனங்கள், கவியரங்குகள் என்பவற்றின் மூலம் எமது பணியை தொடர்ந்த நாம் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிக்குக பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் பிரதிபலன் கருதா உதவியோடு 'கண்ணாடி வார்ப்புகள்' என்ற நாடகத்தை மேடையேற்றியதன் மூலம் போதியளவு நிதியையும் சேகரித்துக்கொண்டு எமது நூல் வெளியீட்டைப்பற்றி ஆராய்ந்த வேளையில் பல்வேறு வகையான நாடகங்களின் தொகுப்பொன்றை வெளியிடுவதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டோம். இன்றைய காலகட்டத்தில் இத்தகையதொரு தொகுப்பை வெளியிடுவது மிகவும் அவசியமானதும் பொருத்தமானதும் என்று நாம் கருதுகிறோம்.

தமிழ் நாடக உலகு இன்னமும் முழுமையாக வளர்ச்சியடையாதிருப்பது வருந்தத்தக்கதாகும். திறமை வாய்ந்த நாடகக் கலைஞர்கள், அறிஞர்கள் நம்மிடையே இருந்துங்கூட அதனை வளர்த்தெடுக்க முடியாமலிருப்பதற்குப் போதிய அரங்கப்பயிற்சிக்குரிய வசதிகள் இல்லாமை ஒரு காரணமாகும். நாடகப்பயிற்சிக்கு ஒரு கல்லூரியை அமைத்ததன் மூலம் 'நாடக அரங்கக் கல்லூரி'யும், அரங்க நுட்பங்களுடன் கூடிய மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களைத் துணிச்சலோடு மேடையேற்றியதன் மூலம் 'அவைக்காற்று கலைக்கழகமும்' மற்றும் 'நடிகர் ஒன்றிய'மும் இக்குறையை ஓரளவுக்கேனும் நிவர்த்தி செய்ய முயல்வதை 'தமிழ் இலக்கிய மன்றம்' மதிப்புடன் நோக்கும் அதே வேளையில் தமிழ் மொழியில் தரமான போதிய நாடகப்பிரதிகள் இல்லையே என்ற உண்மையையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றது. அதன் விளைவே இத்தொகுப்பு.

பா நாடகம், குறியீட்டு நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு நாடகம் முதலான வகைகளோடு சிறுவர் அரங்கிற்கான நாடகமொன்றையும் கொண்டுள்ளமை இத்தொகுப்பின் சிறப்பம்சமாகும்.

எமது யாப்பின் படி இத்தொகுப்பை வெளியிட்டிருக்க வேண்டிய காலம் கடந்துவிட்டது. நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பல இதற்குக் காரணமாயமைந்திருந்தன. இருப்பினும் இத் தொகுப்பு கனதியானதாக அமைந்திருப்பதை யெண்ணி திருப்தியடைகிறோம்.

இத்தொகுப்பு வெளிவரக் காரணமாயிருந்த பலருக்கு நன்றி சொல்லவேண்டியது எமது கடமை. வெளியீட்டு நிதிக்காக 'கண்ணாடி வார்ப்புகள்' நாடகத்தைத் தயாரித்த தனித்த நண்பர் திரு. க. பாலேந்திரா, பிரதிகளைத் தெரிவதில் ஆலோசனை வழங்கிய எமது பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், பிரதிகளைத் தந்துதவிய நாடக ஆசிரியர்கள், ஆசிரியரை வழங்கிக் கௌரவித்த பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், தேவையான நேரங்களில் எமக்கு ஆலோசனை வழங்கிய தோடு, ஆசிரியரையும் வழங்கிய எமது பெரும் பொருளாளர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், எமது ஆரம்பகாலப் பெரும் பொருளாளராக இருந்த திரு. துரை மனோகரன், இத்தொகுப்பின் பதிப்புத்தொடர்பாக சகல விதத்திலும் முன்னின்று உதவிய தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் எம். ஏ. நுஸ்மான், மொழிபெயர்ப்பு நாடகப் பிரதியைத் தந்துதவிய பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, முகப்போவியம் வரைந்துதவிய சகமாணவன் உ. சேரன் ஆகியோருக்கு எமது நன்றிகள். மற்றும் ஏனைய செயலவை உறுப்பினர்கட்கும் சகமாணவர்களுக்கும், சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுதவிய சித்திரா அச்சகத்தாருக்கும் எமது நன்றிகள்.

தமிழில் தனித்துவமான நாடக வளர்ச்சியை எதிர்நோக்கி எழுச்சி பெறும் எம் கலைப்பாதையில் முயற்சியுடன் முன்செல்லும் கலைஞர்களுக்கு இந்நூல் காணிக்கை.

க. சிதம்பரநாதன்
வெளியீட்டுக்குழு சார்பாக

மஹாகவியின்

புதியதொரு வீடு

எழுதியது : 31 - 8 - 1969 — 3 - 9 - 1969

முதல் மேடையேற்றம் : 21 - 3 - 1971

வை. எம். பி. ஏ. மண்டபம், பொறளை.

நெறியாள்கை : அ. தாசியஸ்

நாடக மாந்தர்

1. மாயன் ... விலேஞன்
2. மயிலி ... அவன் மனைவி
3. மன்னவன் ... அவன் மகன்
4. மாசிலன் ... அவன் தம்பி
5. மையுண்ட நெடுங்கண்ணுத்தை ... அவன் அயலான்
6. மறைக்காடர் ... அவன் ஊர்க்கோயில் மடத்தவர்
7. பாடகர்கள்
8. மீனவர்கள்

ஈழத்தின் வடகரையிலே ஒரு மீனவர் கிராமத்தின் கடலோரத் தெருவும் கடற்கரையும், 1966ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் ஒரு நாள் காலை 6 மணி.

திரைவிலகும் போது, பலமான அலை கடலிலே அடித்து மோதும் ஒலி சிறிது கேட்கிறது. பின்புற வெள்ளித் திரை மாத்திரம் நீல ஒளி பாய்ச்சப்பட்டுள்ளது.

“ஏலேலம் ஏலவலை” என்று மீனவர் குழு ஒன்றின் குரல் தாழ்ந்த குரலில் தொடங்கிப் படிப்படியாக உயர்ந்து ஒங்கி ஒலிக்க—

பிற்பாடகர் ஒருவர் ‘ஏலே ஏலோ’ என உரக்கக் கூறுகிறார். மீனவர் குழு தொடர்ந்தும் பலமாக ‘ஏலேலம் ஏலவலை’ கூறுகின்றது.

பிற்பாடகர் மீண்டும் ‘ஏலே ஏலோ’ என உரக்கக் கூவுகிறார். பாடலில் மீனவர் குரல்கள் தணிகின்றன.

பாடல்:

ஏலே ஏலோ ஹொய் தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஹொய் தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை இதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்
சுற்சோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

வெறுவான வெளிமீது மழைவந்து கீறும்
வெறிகொண்ட புயல் நின்று கரகங்கள் ஆடும்
நெறிமாறு படநூறு சுழிவந்து குழும்
நிலையான தரைநீரில் இலைபோல் ஈடாடும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை அதைவந்து கடல் கொண்டு போகும்
கற்சோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

உடனடியாக மீனவர் கரைவலை வள்ளம் வலித்துக் கடலில்
போகும் பாவனைக் காட்சி தெரிகின்றது.

பாடகர்: வெள்ளி சிணுங்கி அழ (குழு) ஏலே ஏலோ

விண்ணிறைந்த கும்மிருட்டில்

துள்ளி எழுந்து வந்து

தோணியினைத் தள்ளி விட்டோம்

மெள்ளச் சுழன் நெழுந்து

மேல்விழும் இக்காற்றை எங்கள்

வள்ளம் சிரிக்கிறது

வார் கடலின் நீர் கிழித்தோம்

வீசி எறிந்தவலை

வீழ்ந்தமிழ்ந்து போகிறது

மூசி வியர்வை வீழ

முக்கி முக்கி நாம் வலித்தோம்

(வள்ளம் மேலே போய் மறைகிறது)

(மாயன் புதுதல்)

மாயன்: இந்த இடமே புதிதாய் இருக்கிறது

முந்தலிலே இப்போது மூன்று புதுக் கல்வீடு

(பேய் ஊழையிடும் ஒலி. இதனைக் கேட்டுத் திளைத்து தெளிந்து)

பேய் ஆல் இருந்த இடமே தெரியவில்லை!

போய்விட்டாய் நீயும், மிகப் பெரிய புள்ளிகளும்
சாய்கின்ற காலம்

(கொன்றை வேந்தன் அடிகள் ஜிந்தை முதலில் ஒருவர் ஒவ்வொன்றாகச்
சொல்ல, பல சிறுவர்கள் அவற்றைத் தொடர்ந்து சொல்லும் சத்தம்
கேட்டுத் திரும்பி)

சரிதான் தமிழ்ப்பள்ளி வேயப்படாமலே
இன்றும் இருக்கிறது!

சங்கரப்பிள்ளை கடையையே காணவில்லை!

(“உழுந்து வந்திட்டுதே?” “மனேச்சர், இந்தப் பில்லைப் போடும்” “ஒரு
கூப்பனுக்கு இரண்டு யார்?” போன்ற பேச்சுக்கள், உரையாடல்கள்
கேட்டல்)

சங்கக்கடையே? சரியாய்ப் பெருத்திருக்கு!
ஈயும் இலையானும் இன்னும் குறையவில்லை!

(சில நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம்)

நாயைப் பார். இப்போது நானூற்றுத் தொண்ணூறு
கூடி இருக்கும்!

(குயில் கூவும் ஒலி)

குலை குலையாய்க் காய்த்திருக்கும்
தென்னை நிறைந்த திருவர் வளவிலே
என்னஇது ஒன்றையுமே காணோம், கடவுளே

(மாதா கோயில் சா மணி கேட்டல். சிறு பொழுது தன்னை மறந்து
நின்று சிந்தனை செய்த பிறகு)

மாதாவின் கோயில் மணிதான் அதே காற்றில்
ஏதேனும் மாற்றம் இல்லாமல் எழுகிறது!

(வயலினிற் சோக இரை)

சாதல் நிகழ்வைத் தவிர்க்க முடியுமே?
தாயோ, மகனோ, தகப்பனோ, பேரனோ,
காயோ, பழமோ இக் காற்றுக்கு வீழ்கிறது.

(புயலின் ஒலி, ஒளிக் கோலங்கள்)

என்ன இது, என்ன இது என்னுடைய வீடெங்கே?
என் வீடிருந்த இடத்தையே காணவில்லை

(தன்னுடைய வீட்டைக் காணாது தவித்துப் பின் கடலை நோக்கி)
(அமைதி)

அம்மா நான் மாயன், அரியகுட்டி பெற்ற மகன்
இம்மியும் மாறாதிருக்கிறாய் நீயே - சொல்

(புயற் கோலங்கள்)

எங்கே என் வீடு, என் சிறு வீடு, கொட்டில் தான்
எங்கே அது? என் மனைவி மயிலி? மகன்?

(அமைதி)

வீட்டையும் காணவில்லை, வீட்டுக்கு முன்புறத்தில்
நீட்டுக்கு நின்ற நிரைப் பூவரசுகளும்
எப்புறத்தும் காணோமே! என்ன முழுவதையும்
சப்பி விழுங்கியது தாயே, தகுமோடி?
ஈசுவரி, நாம்மனிசர்; இரு கணத்தின்
மத்தியிலே உள்ள துளிப் பொழுதில் உன்னக்காள்
மத்தாய்க் கடைய மறுகரையிற் போய் விழுவோம்

(புயற் கோலங்கள்)

காற்றின் பிழைக்குக் கடலம்மா, நீ பொறுப்பா?
சீற்றம் உனக்கும் வருந்தான் சிலவேளை—ம்,
என்ன செய்வோம்!

(மன்னவன் வயது 9. கடலில் தூண்டில் போட்டிருக்கக் கண்டு அருகிலே
போய் சிறிது உற்றுப் பார்த்து எதையோ நினைத்த மனபாவத்தோடு
முகம் சலனமுற்றுத் தேறி)

தம்பி எதடா அரியகுட்டி மாயரது வீடு?
மறுபடியும் கேட்கிறேன்
என்னடா தம்பி, எதடா அரியகுட்டி

மாயரது வீடு? மயிலாம்பிகை வீடு?
சின்னப்பயலோ திரும்பியும் பாராணும்!

(மன்னவனுடைய தூண்டிலில் பெரியதொரு மீன் கடித்தது போல் விக்
லங்கப்படுகிறான்; மாயன் தூண்டிலை வாங்கி அலக்காக மீனை இழுத்துப்
போட்டு)

பத்து வயதிருக்கும் பாரன், இதை உனக்குத்
தொட்டுச் சுளுவாய் இழுக்கத் தெரியாதே?
கொப்பை மெது வாய் வளைத்துப் பறிக்கிற
பூப்போல் இதையும் கழற்றத் தெரியாதே?

(தானே தூண்டிலை வாங்கிப் பல மீன்களை ஒவ்வொன்றாக இழுத்துப்
போட, மன்னவன் வியப்போடும், அங்கலாய்ப்போடும் நோக்கல்)

காப்பறிகூட நிறையவில்லை, என்ன இது?
சாப்பிடுவாயாக்கும், சரியாக? சச்சச்ச!

மன்னவன்; போ அப்பு, சும்மா பகிடி விடுகிறாய்!

மாயன்: கோபித்து விட்டாய் சுறுக்கு? வா கொய்யாவைக்
கண்டொருக்கால் இந்தக் கதை கேட்க வேண்டும், நான்
கண்டறியாத கதைகள்! வயதுக்கு
மூத்தவரோடு முறையாகப் பேசப்பு.

மன்னவன்: பாத்தியளே, சும்மா இருக்கப் பறபறென்று
நீங்கள்தான் என்னை நெருக்கிறியள் சண்டைக்கு.

மாயன்: பொல்லாதவன் நீ, பொறு, பொறு நான் ஒன்று
கேட்டேன், அதனைக் கெதியாய் மறந்து விட்டாய்?

மன்னவன்: என்னடா தம்பி, எதடா அரியகுட்டி
மாயரது வீடு? ன?

மாயன்: மறுபடியும் கேட்கிறேன்
சொல்லடா தம்பி சுணங்காது, எனக்கென்றால்
எல்லாம் புதிய இடமாய் இருக்கிறது

மன்னவன்: மாயர் இப்போதில்லையே, வீட்டில்

மாயன்; அவர் மகனும்

தாயும் இருந்தாற் சரி. போதும் அவ்வளவும்

மன்னவன்: கோயிலுக்குப் போன விடியமுன்னர், கும்பிட

மாயன்: மாயருடைய மயிலைத் தெரியுமே?

மன்னவன்: ஓ யேஸ் அதோ அதுதான் வீடும்

மாயன்: உனக்கந்த

மாயருடைய மகனைத் தெரியுமே?

மன்னவன்: மன்னவனை? ஓ யேஸ்,

மாயன்; அவனுக்கும் உன் வயதே

இப்போதிருக்கும்

மன்னவன்: இதென்ன கதைக்கிறியள்?

மன்னவன் நான் தானே அண்ணை, மலைக்கிறியள்?

மாயன்: மன்னவனோ நீ, தம்பி? மன்னவனோ நீதம்பி?

(மன்னவனைக் கட்டி அணைத்து)

அப்போதே நான் நினைத்தேன் நீ என் மகன் என்று ஆ!
இப்போதென் பிள்ளை அருகே இருக்கின்றேன்!

எல்லா அலைவும் இதோடு முடிந்ததடா

மன்னவன்: அம்மாவைக் கேட்டால் அதெல்லாம் தெரிந்துவிடும்
வீட்டுக்குப் போவோம்; குழந்தைகளைச் சாக்குள்ளே
போட்டுக் கொண்டோடுகிற பிள்ளை பிழகாரன்
நீங்களல்ல என்கிறதென்னையா நிச்சயம்?

மாயன்: நாங்கள் போய் அம்மாவைக் கேட்போமே?

மன்னவன்; நல்லதையா.

(திடீரென நகைத்து)

ஐயா இறந்து பலகாலம் ஆயிற்றும்?

மாயன்: பொய் தம்பி, எல்லாம். நீ போறனியே பள்ளிக்கு?

மன்னாவன்: நாலாம் வகுப்பிற் படிக்கிறேன், நானேக்குப் பள்ளியில்லை. இன்றைக்குப் போகவில்லை நான், காய்ச்சல். கள்ளம் படுத்துகிறேன் என்றே நினைக்கிறியள்?

மாயன்: இல்லையில்லை,

மன்ன: (தந்தையின் தோளில் இருந்து இறங்கி)

நான் என்ன இன்னும் குழந்தையே?
எல்லாக் கணக்கும் எனக்குத் தெரியாதே?
கூட்டல் கழித்தல் குறைத்தல் பெருக்கல்கள்
நீட்டல் அளவை முகத்தல் அளவைகள்

மாயன்: அம்மா அடிக்கிறவவே, உனக்கு?

மன்ன: பேசிறவ

(தன் கைவிரல்களை மடித்து எண்ணிப் பாவனை காட்டி)

பின்னம், தசமம், பெரிய பிரித்தல்கள்
எட்டுப்பேர் ஒன்பது நாட்கள் எடுத்துழைத்துக்
கட்டிய வீட்டை இரண்டு பேர் கட்டுவதற்கு
எத்தனை நாட்கள் எடுக்கும், தெரியுமே?

மாயன்: பேசிறவ என்றாயே, என்னென்று பேசிறவ?

மன்ன: "மீசை இன்னும் இல்லை மிடுக்கைப் பார்
அப்பரைப் போல்!"

கட்டிய வீட்டை மறுபடியும் கட்டுதற்கு
யாரால் இயலும்? இடிக்கலாம் வேண்டுமென்றால்!

மாயன்: கட்டிய வீட்டை இடித்தல் சரியில்லை
எட்டி நடப்போம், இதோ, உனக்குப் பல்விழுட்டை

மன்ன: இவ்வளவும் போதாதெனக்கு.

மாயன்: கடைக்கு வா,
எவ்வளவு வேண்டும் எனினும் தருகிறேன்
சின்னையா நல்ல சுகமே?

மன்னவன்: ஓ நல்ல சுகம்
என்னையா கேட்கிறியள்? இப்போதவர்தானே
சங்கத்திற்கெல்லாம் தலைவர், தெரியாதே?

மாயன்: மாசிலனைப் போல் வரவேண்டும் நீயும், என்ன?

மன்னவன்: ஆசை எனக்கும் அது தானே

மாயன்: என்னைப் போல்
சின்கப்பூர், கல்கத்தா, சென்னை பிளாங்கென்று

(பட்டணங்களின் பெயர்களைக் கூறிவர மன்னவன் ஆவலோடும்
அங்கலாய்ப்போடும் கேட்டல்)

நீ அலைதல் வேண்டாம், நெடுங்காலம் ஏனையிலே
நீ கிடந்த போது நடந்தேன் கடல்மீதில்,
இன்று தான் மீள எனக்குக் கிடைத்ததப்பு!

(சோக இசை மேலெழும்பி சில கணங்களின் பிறகு ஓய்தல்)

இன்றுதான் உன்னை இரு கண்ணாற் பார்க்கிறேன்,
அன்றைய நாளின் பிறகு?

மன்னவன்: என்றைய நாள், ஐயா?

மாயன்: அன்றைக்கரிநாள். அதோ அங்கே நம்விடு
நின்ற காலத்தில் ஒருநாள்.....

(மாயனும் மன்னவனும் மெள்ள மெள்ள மறைபத் தொடங்கி மறைப
வும், இவ்வரிகளிற் கூறப்படும் ஐப்பசி மாதம் 1957-ம் ஆண்டுக் காட்சிகள்
மேடையில் நிழலாட்டமாகத் தெரிகின்றன - ஒலிக் குறிப்போடு)

நிலவின்றி வெள்ளிகள் மட்டும் வெளிப்பட்டோ
நெத்தலிபோல் துள்ளியன.

(மாரித்தவனே, சில்வண்டு சுத்தல் போன்ற ஒலிகள்)

சாமப் பொழுது. தொடர்ந்துடலைக்
கிள்ளும் ஓர் காற்றுக் கிடக்கும் கடல்மீது
மெள்ள நடந்து திரிந்து வருகிறது

(கோயில் மணியோசை சில கணங்கள்)

பின்னையார் கோயில் மணியோசை ஊரவரின்
உள்ளம் சிலிர்த்த உயர எழுகிறது.

தென்னோலையிலே குருவி சிறகசைக்கச்
சின்ன ஒலிகள் தெறிக்கும் அமைதியிடை
கொம்மாவை மெல்ல எழுப்பத் திரும்புகிறேன்

(சரக் சரக் கென்று அம்மி அரைக்கும் ஒலி)

அம்மியிலே சம்பல் அரைக்கிறது கேட்கிறது.
நீர் ஊற்றி வைத்து நெகிழ்ந்த பழஞ் சோற்றில்
மோர் ஊற்றி நேற்று வைத்த மோதக வள்ளிக்
கிழங்குக் கறியோடு பச்சடியும் போட்டுப்
பிசைந்து தருகிறான். பின்னரும் சிறிய
பொதி ஒன்றைத் தந்து நின்று

பாடகர்: கறி சோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல்மீதில் இவள்கொண்ட பயம்ஒன்று காணும்

மயிலி: போய் வருக

மாயன்: என்றான்

(தலில் நாயன ஓசை)

மயிலி: வெள்ளெனவே இன்று திரும்பிவிட வேண்டும்
பின்னையார் கோவிற்பெரிய திருவிழா
பார்ப்பதற்குப் போவோம்

மாயன்: எனச் சொல்லக் கைவிளக்கை
நூர்க்கிறது காற்று, நொடிச்சூள் அதை மீண்டும்

ஏற்றி எடுத்தாள், எடுத்த சவளோடு
வந்தேன் ஒழுங்கையிலே, வாசல் வரை மயிலி
வந்தாள், நடந்தேன், இருளில் மறைந்து விட்டாள்
கண்ணத்தை அக்கா வழியிலே கண்டுவிட்டா.

கண்ண: என்னடா மோனை இது?
காற்றோர் புதிய விதமாய்க் கனக்கிறது
தூற்றலும் கொஞ்சம் தொடங்கி இருக்கிறது
போகத்தான் வேண்டுமெனில்,
போய்ச் சுகமாய் வந்துவிடு

மாயன்; ஆகட்டும் என்று நடந்தேன். அதோ கிடந்த
கட்டுமரத்தைக் கடலில் இழுத்து விட்டேன்.
செட்டித்தனமாய்க் கிழக்கே உயரப் போய்
வென்று வருதல் விரும்பி

(இடிமின்னல், மழை புயற் கோலங்கள்)

(மேடையில் ஆட்கள் அலையாகவும், புயலாகவும் ஆடுகின்றனர்,
பாடகர் ஒருவர் மீனவனாக நின்று துடுப்பு வளிக்கிறார்.)

பாடகர்: வெடுக்கென்று

பாடகர்: மின்னல் மின்னல் மின்னல்

குழு: மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர்: மீண்டும் வெடுக்கென்று

குழு: மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர்: கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு: இடி இடி இடி

பாடகர்: கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு: இடி இடி இடி

பாடகர்: கன்னம் தெறிக்குபடி

குழு: இடி இடி இடி

பாடகர்: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

பாடகர்: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 குழு: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 பாடகர்: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 குழு: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 மாயன்: ஐயோ வடிவேல் விழாதே எழு எழு
 அஞ்சான் கயிற்றை விடாதே இழு இழு
 பாடகர்: ஐயோ (அவறல்)
 மாயன்: (தினமாக) ஐயோ வடிவேல்
 பாடகர்: பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை
 குழு: பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை
 பாடகர்: பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை
 குழு: பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை
 பாடகர்: பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை
 குழு: பற்றிப் பிடுங்கிப் பளீரென்றுடல் ஒன்றை
 பாடகர்: எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை
 குழு: எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை
 பாடகர்: எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை
 குழு: எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை
 பாடகர்: எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை
 குழு: எற்றிச் சுழற்றி எறியும் பெருஞ்சூறை
 மாயன்: தோற்றுச் சரிந்தேன். தோற்றுச் சரிந்தேன்
 பாடகர்: தொடர்ந்து தொடர்ந்து கொடும்
 குழு: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது
 (புயலின் ஒலி, ஒலி நடமாட்டக் கோலம் மறைய மன்னவனும்
 மாயனும் பழைய இடங்களில் தெரிகிறார்கள்.)
 பாடகர்: கடல்மடியில் அவன் புரண்டான் கையில்பட்ட
 கட்டையுடன் அவன் மிதந்தான் சுரையில் சேர்ந்த

உடல் நெடுநாள் உலைந்துயிர்ப்பு மீண்டு காட்டின்
 ஊடுபல யுகம் நடந்தோர் ஊரைக்கண்டும்
 தொடர் தொடராய்த் தடைதடுக்க துடிக்கும் தோற்ற
 துணிவுகளைத் துளித்துளியாய் மீட்கும் சொந்தத்
 திடல் நிலத்தில் ஒரு காலை அவன் கால் வைத்தான்
 சிற்றெறும்பாய் உலகினையே சுற்றி மீண்டான்.

மன்னவன்: ஐயா, இதுதானே எங்களது வீடு

மாயன்: மெய்தானே தம்பி?

மன்னவன்: நாய் சடித்துப் போடும் மெதுவாக வாருங்கோ

மாயன்: நடதம்பி முன்னாலே

(மேடையில் ஒரு குடிசையின் முகப்புத் தெரிகிறது
 கூரை, வீழுந்தை, திண்ணை)

மன்னவன்: பாய் எடுத்துப் போடும்மா, ஐயா வருகிறார்
 அம்மா

மாயன்: மயிலி

மயிலி: (தெரிகொன்) அது யார்?

மாயன்: அது நான் !

மயிலி: ஆ நீங்களா ? (சிலையாதல்)

மன்னவன்: அம்மா (சிலையாதல்)

மாயன், மயிலி!

(ஒரு புறத்தில் நோக்கி
 ஏதோ காணக்கூடாத ஒன்றைக் கண்டுவிட்டது போல் ஏங்கி)

நெடுந்தாரம்

நீண்ட நாள் ஓடி நினைவெல்லாம் நீயாக

மீண்டேன், இதுவோ விளைய இருந்ததம்மா (சிலையாதல்)

(மாசிலன் புகுந்து மூவரையும் கண்டு தானும் சிலையாதல். வியப்பும்
 திகைப்புமாக தொடர்ந்து அவ்வாறே மையுண்ட நெடுங்கண்ணத்தை
 யும், சில கணங்களின் பிறகு, மறைக்காடரும் புகுந்து நிலைமையைக்
 கண்டு சிலைகளாதல். மெல்ல இருள் சூழ்கிறது, பிறகு சில கணதேரம்
 சூருவளி, மனையின் ஒலி - ஒளிக் குறிப்புகள்)

(கடற்கரை, புயலின் ஒளி - ஒலிக் குறிப்புக்கள் ஓய்கின்றன. புயலுக்கு ஒருவாரம் பிந்திய அமைதி, மாலை 6 மணி, மயிலி சோகமே உருவாக மரக்குற்றியில் குந்திக்கொண்டிருக்கிறாள். ஐப்பசி மாதம் 1957-ம் ஆண்டு. காட்சி 1 க்கு 8 ஆண்டுகள் முன்னர்)

(மேடையின் பின்புறத்தே ஆட்கள் அலையாகவும் புயலாகவும் ஆடுகின்றனர்.)

பாடகர்: மின்னல் மின்னல் மின்னல்

குழு: மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர்: மீண்டும் வெடுக்கென்று

குழு: மின்னல் மின்னல் மின்னல்

பாடகர்: கன்னம் தெறிக்கும்படி.

குழு: இடி இடி இடி

பாடகர்: கன்னம் தெறிக்கும்படி

குழு: இடி இடி இடி

பாடகர்: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

பாடகர்: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

குழு: காற்று மத்தாய்க் கடலைக் கடைகிறது

(புயலாக ஆடியவர்கள் வெளியேறுகிறார்கள்)

மாசிலன்: (புகுந்து) காலை தொடக்கம் கடலையே பார்த்திருந்தால் வேலை ஒன்றும் இல்லையே மச்சான் இனி எமக்கு ஏழெட்டு நாளாய் இதவே கதையென்றால்?

கண்ணு: (புகுந்து)

வாழ்விடன் நீ, பொடியனை? வா வீட்டுக்கு.

மாசிலன்: மேடொன்று பார்த்துக் குடில் ஒன்று போட்டுள்ளேன்: பள்ளிக்கூடத்திற் படுக்க இனித்தேவையில்லை. கோயிலிலே கஞ்சி குடிப்பதற்கும் தேவையில்லை.

புண்ணியர் சொன்னார். புதிதாகக் கட்டுவது
திண்ணமாம் நூறு குடிசை நமக்கென்று.

கண்ணு: பாண் இருக்கு வாங்கியது, பச்சடியும் நான் அரைத்தேன்
ஏனாச்சி இன்னும் இருக்க? வா வீட்டுக்கு.

மயிலி: வீடுகளும் வாசல்களும் மெய்யோ
வேறும் வழி காணவில்லை ஐயோ
கூடி வாழ்ந்த கூடு குலைந்ததே
குலைப்பதும் ஒரு தெய்வமோ

கண்ணு: கதைக்கும் கதை இதுவே?
போ எழுந்து, வீட்டுக்கு, பொன்னுலைப் பக்கத்தில்
சந்தியாபிள்ளை சடலம் ஒதுங்கியதாம்,
ஐந்தாறு பேராம் அலுப்பாந்திப் பக்கமாய்
வந்து மிதந்தவர்கள் ! வாகைக் கரையோரம்
இந்தியாக்காரர் இருபது பேர் தண்ணீரில்
செத்துச் சிதம்பி வந்து சேர்ந்தாராம் காலமை.

மாசிலன்: அண்ணன்தான் இல்லை ! அடுத்தவர்கள் யாவருமே
வந்துவிட்டார்கள்

கண்ணு: வடிவாய்ச் சுவமாக !
என்ன செய்வம் நாங்கள் !

மாசிலன்: எழும்பன், இருந்தென்ன?

கண்ணு: வாடியிள்ளை வீட்டுக்கு வாயில் வீரலை வைத்துச்
சூப்பூதடி உன் குழத்தை குள்கொட்டிச் குள்கொட்டி
வேப்பங்கிளையிலே கட்டிவிட்ட ஏனையிலே
ஈரமாய்ப் போச்சு துடுப்பும், இதை மாற்றும்
வாரும், இதென்ன வராததுகள் வந்தது போல் ?

மறைக்: (புகுந்து) இந்தா இதில் இரண்டு பாசல் எடுத்துப் போ.

கண்ணு: (மயிலிக்கு) குந்தாதே மீண்டும், எழும்பு

மறைக்: (கொடுக்கிறார்)

சாப்பாட்டுப் பாசல், அதுதான் தரவந்தேன்,
வானிற் கொணர்ந்து வழங்குகிறார் வேற்றாரார் !
அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ்? மற்றவர்கள்
துன்பத்தைக் கண்டு துடிப்போர் மனிதர்கள்.

மாசிலன்: எங்களுக்கேன் பாசல்?

கண்ணா: உதவாதே சாப்பாடும்?

தாருங்கோ இங்கே, தரப்பட்டதன்போடு,
வேண்டாம் என நாம் விடுதல் சரியில்லை,
(இரண்டு பாசலையும் பெற்றுக் கொண்டு)
இந்த இரண்டும் இவருக்கிருக்கட்டும்
இன்னும் ஒன்று வேண்டும் எனக்கு ?

மறைக்: சரி, இந்தா (மூன்றாம் பாசலைக் கொடுத்து)
எட்டுநாளாக எமது கடற்பரப்பில்
ஓற்றைச் சதுர அடியும் ஒழியாமல்
தேடல் புரிந்து திரிந்த விமானங்கள்
காலையுடனே கடமை முடிந்ததனால்
சொந்த ஊருக்குத் திரும்பத் தொடங்கினவாம்*

கண்ணா: இன்னும் சவங்கள் இருக்குமென எண்ணுவதில்
புண்ணியம் இல்லை. புறப்படடி மயிலி.

மறைக்: (மாசிலிடைம்) தூரத்திலிருந்தெம் துயரை அறிந்ததுமே
ஓரத்திலில் வந்து உதவி புரிந்தார்கள்;
வாரப்பாட்டோடு மனிதர்கள், வாழ்வல்ல
ஓர் உலகைக் கண்டோம், புயலொன்றின் ஊடாக.

கண்ணா: (பாசலை முகர்ந்து பார்த்து)
நல்ல மணமாய் மணக்கிறது, நன்றாகத்
தாளிதம் போட்டான், தருமத்தில், தாறவனும் !

மறைக்: சும்மா அலம்பாதே ! சோற்றுக் கதையை விடு,
நம்மால் இயன்ற அலுவலை நாம் செய்வோம்
மாசிலனோடும் மயிலியோடும் கொஞ்ச நாள்
நீயும் இருபோய், அவர் வீட்டில், நிச்சயமாய்.
என்ன மயிலி, எழும்பு பிள்ளை, போகலாம்.

மாசிலன்: இன்னும் “அழாமல்” எழும்பு.

மயிலி: கடவுளே!

(யாவரும் போதல், மைலியை மையுண்ட தெருங்கண்ணாத்தை
அழைத்துக் கொண்டு போகிறான்)

(வெறும் மேடையில் மீனவரும் பாடகரும் அவல நிலையை உணர்த்திய வாறு வெவ்வேறு நிலையில் சிலையாக இருக்கிறார்கள்' முன்புற மேடை ஒளிப்பொட்டினுள் மாயன் மங்கிய ஒளியில் நடக்கும் பாவனை தெரிகிறது. பாடகர் ஒவ்வொருவராகப் பாடி முன்வந்து மாயனைச் சூழ்கின்றனர்.)

போகாத வழி மீதில் ஆர் போயினார்கள்
பொல்லாத பழி ஏதும் ஆர் எண்ணினார்கள்
ஆகாதசெயல் ஒன்றை ஆரே புரிந்தோம்
அலைமீதில் உவர்நீரை உழவே அலைந்தோம்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

இருளோடு வெளியேறி வலை வீசினாலும்
இயலாது தரவென்று கடல் கூறலாகும்
ஒருவேளை முகில் கீறி ஒளி வந்து வீசும்
ஒருவேளை துயர்நீள உயிர் வெந்து சாகும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை அதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீது இவள்கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

(1964 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் வைகறை 5 - 00 மணி. மாசிலன் மயிலியின் குடிசை விழுந்ததை, திண்ணை. 2 ஆம் காட்சிக்கு ஏழு ஆண்டு களின் பிறகு "நீர் ஊற்றி வைத்து நெகிழ்ந்த பழஞ்சோற்றில் . . . வெள்ளெனவே இன்று நிரும்பிடவேண்டும்" என்ற முதலாம் காட்சியில் உள்ள வரிகளுக்கு அமைந்த நிழலாட்டம்போல் சிறிது மாற்றச் சூளுடன், மாயனின் இடத்தில் மாசிலன் அமர்ந்து, சிலகணம் தெரிகிறது,

நிழலாட்டமாக ஒளி ஏற ஏற மாகிலன் நன்றாகத் தெரிகிறான், மயின் சோற்றைப் பிசைந்து கொடுக்கவில்லை, பீங்கானில் போட்டுக்கொடுக்கிறான். அவர்கள் கணவன் மனைவியாக இருக்கக்கூடும் என்ற ஐயம் முற்றாக நீங்குகிறது. மயின் அவளை மிகவும் அன்போடு, ஆனால் பிற ஆடவன்போல், பாவிக்கிறான்.)

மாகிலன்: போகத்தான் மச்சாள் புறப்பட்டு விட்டேன் நான். ஆகப் பயந்து கிடக்கிறதே ஆம்பிளைகள்?

மயிலி: “போவேன்” எனநீ புறப்பட்டால், நான்சொல்லி ஆவதென்ன தம்பி? அதற்கென்ன சென்றுவா. காற்றோ ஒரு மாதிரியாய்க் கனக்கிறது, நேற்றைக்கு வெய்யில் நெருப்பைப்போற் கொட்டியதும் ஏதோ ஒரு மாதிரியாய் இருந்தது; சாதாரணமாய் ஒருநாள் இதுவல்ல.

மாகிலன்: ஆதலினுத்தானே அவசரமாய்ப் போகிறது? இந்தப் பொழுதில் எறிந்த வலைக்கெல்லாம் சந்திக்கும் பாரை சரியாய், தெரியாதே? வந்த பிறகு வடிவாகப் பார்ப்பாய் நீ.

மயிலி: பாரை திரளி எனப் பார்த்தால் முடியுமே? ஊரை முழுவதும் ஒருக்காற் போய்ப் பார்த்துவா; ஆரும் அசையவில்லை, இன்று பெருந்தாண்டில் போனாற் பிழை என்று சொன்னார் புதியரப்பா.

மாகிலன்: ஏனாம்.

மயிலி: எனக்குத் தெரியாது; அவருக்குத் தொண்ணூற்றே மெல்லே வயது? தொடர்ந்தின்னும் தண்ணீரிலே போய் இறங்கித் தமது பறி முற்றும் நிறைத்தே வருவார், முதியவரை அற்புதம் என்றே அனைத்தாரும் போற்றது, நீயோ அவருடைய சொல்லை நினையாயாம்.

மாகிலன்: மச்சாள் அடுப்படிக்குள் மட்டும் தான் உன்வேலை.

மயிலி: கொண்ணரைப் போல மறுமொழிகள் கூறுகிறாய்;
பெண்களுக்குப் புத்தி பிடரியிலே என்பீர்கள்.

மாசிலன்: பெண்களுக்கெல்லாம் குடுமி பிடரியிலே.

மயிலி: உச்சியிலும் இப்போதுளது, தெரியாதே?

மாசிலன்: அச்சா, அது மெய்தான், ஆனாலும் மச்சாள், நாம்
கச்சானுக்கஞ்சிக் கரையோடு நின்றுவிட்டால்,
மச்சம்தான் வாழும் மனிசர் அழிவார்கள்!
மிச்சம் பிறகு.
(டிருன்சிஸ்டர் லேசாய்க் கேட்டல்)

மயிலி: விரைவாய்த் திரும்பிவிடு.

மன்னவ: (விட்டுக்குள் இருந்து கையில் ஒரு டிருன்சிஸ்டரோடு வெளிப்பட்டு வந்து)
சின்னையா, சின்னையா, இங்கே திரும்பிவா.

மயிலி: பின்னால் இருந்தேன் அழைக்கின்றாய், போனவரை?

மாசிலன்: என்னடா தம்பி எதற்காகக் கூப்பிட்டாய்?
என்னோடு நம்பி இவவும் விடுவாவே,
உன்னைக் கடலில் உயரப் புகுவதற்கு?
(மயிலி விடமாட்டேன் என்பதுபோல் தலையாட்டல்)

மயிலி: கையிலே என்ன சுதறுகுது? வானொலியே?

மன்னவ: நான் ஒருநாள் சொன்னேன், தருவான் விசயன் என்று?
தந்தான்.

மாசிலன்: அவனின் தகப்பனார் ஏசாரே?

மன்னவ: ஏசுவார்தானாம் “அதற்கென்ன?” என்று சொன்னான்.
“ஆசை மிக உனக்கு, ஆதலினால் இன்றிரவு
வைத்திருந்து விட்டு விடியுமுன்னர் கொண்டுவா,
சத்தம் இடாமல்” என்று தந்தான்! சரிதானே?
போட்டொருக்காற் பார்த்தேன்; புயல் என்று
சொல்லுகுது
கேட்டுப்பாருங்கோ!

வானொலி: (பிழைபட்ட தமிழ் உச்சரிப்புக்களோடு)

மறுபடியும் கூறுகிறேன்:

வங்காளப் பக்கம் வளர்கின்ற காற்றழுக்கம்
எங்கள் வடக்குக் கிழக்குக் கரை இடத்தைப்
பாதிக்கும் என்று பயப்படுதல் கொள்கின்றோம்;
சீதளக் காற்று, சிறுதூற்றல், காலையிலே,
பாதிக்கப் பசுலிற் புயலாய்ப் பரிணமிக்கும்
ஆருங்கடல் போதல் ஆகாதென அரசின்
கோரிக்கை, ஒன்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாப்பிள்ளை என்ற படத்தில் மதிவதனி “சோப்பு
நுரைக்கும்” என்னும் பாடல் உடன் தொடரும். ..

மயிலி: போனால் பிழையென்று சொன்னார், புதியரப்பா,
ஏனென்று கேட்டுவிட்டாய் எல்லே!

மன்னவ: திறம்பாட்டு!

(இந்தி மெட்டில் அமைந்த பாடலைத் தானும் வானொலியோடு
சேர்ந்து பாடிக் கொண்டு)

வானொலி: “சோப்பு நுரைக்கும் சுகுண உன் மேனியிலே”

மன்னவ: “சோப்பு நுரையாய்ச் சுகுண, உனை அடைவேன்”
(போதல்)

மயிலி: சாப்பிடவும் இல்லைச் சரியாய், அவதியிலே.
கொண்டு வரவே, குழையல் இருக்கிறது ?

மாசிலன்: பெண்டுகளுக்குப் பெரிய பொருள் சாப்பாடு !
கொண்டுவா மச்சாள் பிறகும் ஒந் கோப்பை !
தின்றுதான் பார்ப்போம்.

(மயிலி கோப்பையில் சோற்றுக்குழையல் கொடுக்க,
வாங்கி உண்டு கொண்டு)

சிறந்த, திறம் துலையல் !

(மையுண்ட நெடுங் கண்ணத்தை புகுந்து எட்டிப்பார்த்து
விட்டுத் திரும்புகிறான், வெடுக்கென்று)

மயிலி: மையுண்ட நெடுங் கண்ணத்தை,
வாவன் நீ உள்ளுக்கு ?

கண்ணா: இல்லை;
செய்யுங்கோ நீங்கள் உங்கள்
செயல்களை நான் இப்போது
கையில் ஓர் அலுவலாகக்
கரைப்பக்கம் ஒடிப் போறன்.

மயிலி: மெய்தானே ?

கண்ணா: பிறகு வாறன்,
விடியட்டும் கொஞ்சம் என்ன ?
(மாசிலனை அப்போதுதான் காண்பது போல பாவனை
காட்டித், திகைத்து)
ஐயையோ, நீயே தம்பி ?
அவன் என்று தான் நினைத்தேன் !
எத்தனை வரியம் ஆச்சுது.
எனக்கென்றால் அவன் நினைப்புச்
சத்தியமாக இன்னும்
சரியாக மறக்கவில்லை.

அண்ணனை உரித்து வைத்த
தம்பி நீ, இரண்டு பேரும்
அப்பனை உரித்து வைத்த
அப்படியான தோற்றம்,
நீயென்ன சொல்லுகின்றாய்
மயிலி? ஏன் நிற்பான்? உங்கள்
நாய் என்னைக் கடிக்கப் பார்த்தது,
ஒழுங்கையில், சொல்ல வந்தேன்.

(மாசிலனைப் பார்த்து)
வேட்டைக்குப் போகவில்லை
வெளியிலே இன்று நீயும்!
வீட்டோடும் இருந்துவிட்டாய்!
வேலைகள் இருக்கும்தானே!
“யீப்பிலே பீக்கர்” பூட்டிப்
பொலிசுகள் சொன்னதெல்லாம்
கேட்டியே விடியமுன்னம்?
கிடக்கட்டும் இதுகள், நல்லாய்ச்
சாப்பிடு, வாறன் தம்பி (போதல்)

மாசிலன்: சனியன்கள், தரித்திரங்கள் !

மயிலி: கோப்பையைக் கொண்டாவன் கழுவ?
(கோப்பையை மயிலி வாங்கப் போக மாசிலன் கொடாமல்)

மாசிலன்: இருக்கட்டும்
தண்ணீர் ஒரு சொட்டுத் தா மச்சாள், செம்பிலே,
கோப்பை கழுவ எனக்குத் தெரியாதே?

மயிலி: அப்ப சரி, நீ கழுவன், அதற்கென்ன !

பாடகர்: கோடை கொடும்பனி மழைகுளிரை அஞ்சிக்
கோடிப்புறத்தினில் உறங்கிவிடலாமோ
ஆடைகளைந்து தலைமீதினில் அணிந்தோம்
ஆழக்கடல் தயிர் எனக்கடைய வந்தோம்.

ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ
ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ

வாடை குளிர்ந்ததெனில் வாடிவிட லாமோ
வாரும் கடல் முழுதும் ஓடிவலைவீச
பாடொன் றிரண்டகல முன்பகலும் ஆகும்
பாரும் கிழக்கில் ஒரு வெள்ளி ஒளிவீசும்

ஏலேஏலோ தத்தெய்தும் ஏலேஏலோ
ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ

(1964-ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் மலே 3-00 மணி 3. ஆம் காட்சி
நிகழ்ந்த அதே இடம்; 2 மாதங்களின் பிறகு வலை ஒன்றைப் பின்னி
முடித்து விட்டு, பறிகளை உள் பக்கமாய் வைத்து)

மாசிலன்: மச்சாள், ஒருக்கால் 'மறப்புலம்' போய் வாறன்.
(மயிலி குடிசையுள் இருந்து வெளி வரல்)

புண்ணியரைக் கண்டு எம் புதுச் சங்கக் காரியங்கள்
கொஞ்சம் கதைக்கக் கிடக்கு; கொடுப்பதற்குப்
பஞ்சி அரசார் படவில்லை; நாங்கள் தான்
எங்களுக்குள்ளே இழுபறிகள் நூறுபட்டுச்
சங்கம் முழுதும் சரிந்து விழச் செய்கிறம்'

மயிலி: ஊர்க்கு முழுதும் ஒரு சங்கம், நீ தானே
வேர்க்க ஒருவன் அதற்கு?

மாசிலன்: விழற்கதைகள்
கூறுகிறாய், நாமெல்லாம் கூடி ஒருப்பட்டு
நூறுமுறை நடந்த நோன்பாலே அல்லவோ
அன்றைக் கவர்க்கும் எமக்கும் புதிதாக

விடு கட்டித் தந்து, மிசினுக்குக் காசு தந்து,
 பாடுபடும் நாமே பயன்பெறவும் செய்தார்கள்;
 விற்பனை செய்ய விரைகின்ற 'வான்' இரண்டும்
 கற்பனையில் காணும் கரும்பே? கவுண்மேந்துக்
 காசெல்லே; இன்னும் கடன் கிடைக்கும், நாம் முயன்றால்
 ஐசக்கோர் ஆலை அமைய நாம் புண்ணியர்பால்
 நைலாகப் பேசுவது நல்லதெல்லே, என்ன மச்சாள்?
 போய்விட்டு வாறன்.

கண்ணா: (புகுந்து)

புறப்பட்டு விட்டாயே?

இன்றைக் கொருநாள் இருந்து கதை பறையன்,
 என்றைக்கும் ஆரோ எவற்றை அலுவலிலோ
 ஓடித்திரிந்தால் உனக்குக் களைக்காது

(கொடுப்புச் சிரிப்போடு)

ஆடுமே சும்மா அவனொருத்தன்னை
 குடுமி? உனக்கும் ஒரு வெட்டிருக்கும் தானே?

மாதிலன்: (ஏளன நகை புரிதல்)

கண்ணா: விடு, விடு சும்மா, சிரிப்பை. ஒரு காரணம்
 இல்லாமற் காரியங்கள் ஏதும் நடக்குமே?

மாதிலன்: காரணம் ஏனில்லை? உனக்கு விளங்காது! (போதல்)

கண்ணா: பாரடி மயிலி, இந்தப்
 பொடியனின் பகிடிப் பேச்சை
 காரியம் நடந்தால், ஏதோ
 காரணம் இராதே பின்னை?
 ஊரிலே அவ்வப்போது

பேசினால். உண்மை கொஞ்சம்
 சேராமல், இருக்கும் என்றே
 சொல்கிறாய்? சிச்சி, எங்கே
 புகை இருக்கிறதோ, அங்கே
 போய்ப்பார் நீ, நெருப்பிருக்கும்

மயிலி: புகை என்று பனியைக் கொண்டால்,
 எங்கே போய் நெருப்பைக் காண்பாய்?

கண்ணு: வகையாகப் பேசுகின்றாய்,
வல்லவி; கழுத்தில் ஏதும்
நகை இன்றித் திரிந்தால் மட்டும்
போதுமே நமக்கு? தெய்வீ,
நகையோடும், நளினத்தோடும்
பேசினாள் நேற்றுக் கேட்டேன்;
மிகையென்றே கூறுவேன் நான்
அவள்கூற்றை; எனினும் மெய்யே,
உண்மையை என்னிடம் நீ
ஒளியாமற் சொல்லு பிள்ளை;
புண்ணியம் கிடைக்கும், நல்ல
புத்தியும் சொல்லுவேன் நான்!

மயிலி: மையுண்ட நெடுங்கண்ணுத்தை
மறுபடி தொடங்கிவிட்டாய்
பொய் கொண்டு திரிவாரோடு
போய்விடு நீயும், ஓடு!
நெய்யுண்ட நெருப்பில் மேலும்
நெய்யையே விடுகிறாயே,

கண்ணு: மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போல் பார்க்கிறான்.

பாடகர்: (1) மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போற் பார்க்கிறான்.
(2) மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போற் பார்க்கிறான்.
(3) மாசிலன் உன்னை மனைவியைப்போற் பார்க்கிறான்.

கண்ணு: பேசுகிறார் பிள்ளை இதுபோல! நான் சொன்னன்
மாசிலன் உன்னை மதனியைப்போற் பார்க்கிறான்
பேச்சி என்றெல்லே எனைப் பார்த்துப் பேசுகினம்
காய்ச்சிக் கொடுக்கிறாய் அவ்வளவே என்று சொன்னன்
ஆச்சரியமாக அவை என்னைப் பார்க்கினம்

பாடகர்: (1) பின்னையேன் அந்தப் பொடியன் முடிக்காமல்
இன்னும் இருக்குது
(2) பின்னையேன் அந்தப் பொடியன் முடிக்காமல்
இன்னும் இருக்குது

(3) பின்னையேன் அந்தப் பொடியன் முடிக்காமல்
இன்னும் இருக்குது

கண்ணா: என எல்லே கேட்கினம்.
மாயன் கடலில் மடிந்து வரியங்கள்
ஏழாச்சுதெல்லே. இனியும் ஒரே வீட்டில்
அண்ணன் மனைவியுடன் ஏன் இருக்கிறான்.

பாடகர்:
(எல்லோரும்) மாயன் கடலில் மடிந்து வரியங்கள்
ஏழாச்சுதெல்லே இனியும் ஒரே வீட்டில்
அண்ணன் மனைவியுடன் ஏன் இருக்கிறான்.

கண்ணா: என்றெல்லே கேட்கினம். நான் என்னத்தைச் சொல்கிறது.

மயிலி: நீயேன் கனக்க கதைக்கிறாய், கண்ணாத்தை?
என்னை அவர் முடித்த காலத்தினில் இருந்தே
அக்காளும் தம்பியும்போல் நாங்கள் இருக்கிறம்
நன்றாய் உனக்குத் தெரியும், தெரிந்துகொண்டும்
ஒண்டும் தெரியாதவன் போல உளறுகிறாய்

கண்ணா: உன்னை எனக்குத் தெரியாதே? மற்றவர்கள்
என்னவும் சொல்வார், எனக்கதுகள் சுட்டுவிடும்
அன்றைய காற்றில் இருந்து ஆறுமாதமாய்
நின்றழுதாய், நான் கண்டேன். மற்றவை கண்டவையே?
என்றை மனுசன் இறந்ததற்கு நான் ஏழு
மாதம் அழுதேன், எனக்கு மனம் இளகல்,
ஒன்றுவிடாமல் திவசங்கள் மானையங்கள்
செய்கிறாய் நீதான், இதுகளை நான் விட்டுவிட்டேன்
ஐதாயிருக்கும் உனக்கும் அவன் நினைவு
பொய்யுக்கிருந்தேன் நெடுகப் புலம்புவான்?
சாகையிலோ நீயோர் சிறுபெட்டை, இப்போதும்
ஆக வயது இருபத்தெட்டு! நடுச்சாமம்
நீ பிறந்த போதென் வயிற்றிலே 'செந்திருவுக்கு'
ஒன்பது மாதம், ஒருமாதம் மூத்தவன் நீ
போய்விட்டாள் அந்தப்பொடிச்சி, உனக்கிப்படி

ஆயிற்று; அளந்தளவு அவ்வளவே எங்களுக்கு!
மூலையிலே சும்மா முடங்கிக் கிடவாமல்,

(கண்ணைக்காட்டி)

ஆளைப் பிடியன்! அதிலே பிழையில்லை,
கூவாதிருக்குமே கோழி, அணில்குஞ்சு
தாவாதிருக்குமே மரக்கொப்பில்.

மயிலி: கண்ணாத்தை, நீ ஏன் கடல்போலக் கத்துகிறாய்?
விண்ணாணப்பேச்சை விடு கொஞ்சம், வீட்டை போ!

கண்ணா: வாழும் வயதில் வறண்டு கிடக்கிறதே!
வேளைக்குவேளை விருந்து படைக்கிறாய்
கேளன் ஒருக்கால்! சடங்கோ கிடங்கோ
நடந்துவிட்டால், ஊர்பிறகு நாயென்றும் பாராது,
நானே ஒருக்கால் அவனை இது கேட்கிறேன்.

மயிலி: கண்ணாத்தை, இந்தக் கதைகள் கதைப்பதென்றால்,
உன்னாணை, நீ இனிமேல் உள்ளே வரவேண்டாம்.

கண்ணா: உன்னாணைச் சொல் நீ, உனக்காய் ஏதும் செய்வேன்!
ஏதேனும் இன்றுவரையும் நடந்திருந்தால்,

(அடங்கிய குரலில்)

ஏதோ 'அவன்' செயலால் ஏதும் பிடித்திருந்தால்
திதில்லைச், சொல்லு; திறம்மருந்து நான் தருவேன்.

(இரகசியமாக)

காதோடு சொல்லு, கதையை வெளிவிடன்.

மயிலி: கோதாரி வந்து குறுக்காலே போறவளே,
தோதான நல்ல தொழில் பார்க்க வந்தாயே,
மூதேவி, சூர்ப்பனகை, மூளி அலங்காரி!

கண்ணா: அல்லது நீ ஆளை அவன்பாட்டில் விட்டுவிடு,
மெல்ல என்வீடு நடந்துவிடு, வேறென்ன?
உன்றை அழகுக் குலகம் மயங்காதே?
எப்படியோ நாங்கள் இருவருமாய் வாழ்ந்திடலாம்;
கைக்குமே ஆச்சி, கரும்பும்?

மயிலி: குடிகேடி

ஆடை உடுக்கும் அளவுக்கும் மானமில்லாத்
தாடகை போடி, சரவணையைச் சாகவிட்டு,
வாடகைக்கு அன்பு தருவாய் மணியருக்கு!
ஓடு வெளியே, ஒழுக்கம் இழந்தவளே!

(கையிலிருந்த அகப்பையை நீட்டல்)

கண்ணா: அப்படிச் சொல்லக்கூட,
அடியே, நீ வருவாய் என்பது
எப்போதே தெரியும்தானே!
இரு, இரு இருந்து பார்ப்போம்!

(வெடுக்கென்று போதல், மயிலி மனமிடிந்து இருந்து விம்மல்)

பாடகர்: உறவினரை அயலவரை அனைவரையும் கூட்டி
உடல்வளைய கடல்மடியில் ஒருவலையை இட்டோம்
ஏறிவலையில் தனிமனிதன் ஒருசிலமீன் கண்டான்
பலமனிதர் தொகைதொகையாய் பொதுவலையில்
கண்டோம்

ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ
ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ

ஆண்டவனார் படைத்தகடல் அத்தனையும் மீன்கள்
அத்தனையும் அள்ளிவந்து வைத்தவர்கள் நாங்கள்
வேண்டுபவர் வேண்டிவா நெய்துகிற மீன்கள்
வெங்கடலைப் போய்க்குடைந்து தந்திடுவோம் நாங்கள்

ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ
ஏலேஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலேஏலோ.

(1965 ம் ஆண்டு மாகிமாதம் காலே 11 - 00 மணி,
நாலாம் காட்சி நிகழ்ந்து இரண்டு மாதங்களின் பின்
ஊர்ப்பிள்ளையார் கோயில் மண்டபத்தில் மயிலி கண்ணீர்
சிந்தி வணங்கிக் கொண்டிருந்தல்)

மறைக்: (புகுந்து) மயிலியே? என்ன இந்த
மத்தியானத்தில் இங்கே ?
வெயிலிலே நடந்து வந்து
வெறுமனே அழுது நின்றாய் ?
அயலவள் யாரும் ஏதும்
அநியாயம் பேசினாளோ ?

மயிலி: உயிருள்ள தின்னும் இந்த
உடலிலே, ஆதலால் நான்
அழுவதைத் தவிர வேறே
ஆற்றுதற் கெதுவுண்டையா ?

மறைக்: விழுதற்குக் குளமும் உண்டு!
விசர்க்கதை பேசுகின்றாய்

கோயிலே வந்து வந்து
 சும்பிட்டுப் போவதொன்றும்
 தியதே அல்ல, ஆனால்
 தினம் தினம் அழுதல் வேண்டாம்.
 மாசிலன் மாசில்லாதான்;
 வராதே ஓர் இடைஞ்சல்கூட ?

மயிலி: மாசிலன் உதவிதானே
 மற்றவர் விரும்பவில்லை.
 ஆசையும் நமக்குள் உண்டாம்,
 அப்படி கதைக்கிறார்கள்.

மறைக்: மையுண்ட நெடுங்கண்ணிக்கு
 வாயிலே அவலைப்போட்டால் ?
 பொய்யென்றுள்ளவற்றை யெல்லாம்
 புகலுவாள்; அவனைத் தள்ளு!
 எண்ணெய் விட்டெந்த நாளும்
 இக்கோயில் விளக்கை ஏற்ற
 உன்னை விட்டொருவர் இல்லை;
 ஊரவர் அறிவார் உன்னை
 தன்னை ஒத்தவள் நீ என்றே
 கருதுவாள் நெடுங்கண்ணத்தை
 என்ன சொன்னாலும் என்ன?
 எழுந்து போ, போதும், போதும்.

மயிலி: உங்களைப்போல இந்த
 உலகிலே பலர் இருந்தாற்
 சங்கடம் ஒன்றும் இல்லை,
 சாமியும் தேவையில்லை.
 எங்களின் வில்லங்கங்கள்
 அறிபவர் எவருமில்லை!
 தங்களைத் தவிர, தங்கள்
 தயவுக்காய் வந்தேன்.

மறைக்: சொல்லேன் ?

மயிலி: ஊரவர்க்குப் பேச உரிமை உளது; எனது
பாரத்தைத் தாங்கும் பொறுப்பு இவருக்கேன் ?
இன்னல் இழுக்கு வருதல் இவருக்கேன்,
என்னாலே ?

மறைக்: உண்மை, இனிய வசனங்கள்;
ஆதலினாலே சரி என்றமையுமே ?
ஏதும் குறைகள் இல்லாமல் உமைக் காப்பாற்றி
வந்திருக்கின்றான், வடிவாய்.

மயிலி: அது போதும்.
ஆயினும் நீங்கள் அதிகம் அறிந்தவர்கள்
தங்கள் மடத்திற் சமையற்பணி செய்தே
எங்கள் வயிற்றைக் கழுவ எனைவிடுங்கள்.

மறைக்: என்ன மயிலி; ஏதோவெல்லாம் பேசுகிறாய் ?
உன்னை நான் அங்கே அடுத்தல் உதவாது
செத்துவிட்டாள் இல்லாள்; புதல்வர் பிறஊரில்;
உத்தியோகத்தில் இருந்தபடியாலே,
ஓய்வுப்படி ஒன்றொழுங்காய் வருகிறது
ஆய்விட்டதெல்லாம்; அடங்கி இருக்கின்ற
எங்களுக்கிந்த மடத்தில் இடமிருக்கும்,
உங்களுக்கல்ல, உடனே நீ வீடுபோய்
மாசிலனைக் காணவரச்சொல்லு, பின்னேரம்;
இந்த வயதில் மடத்தில் இருப்பானேன்?

மயிலி: கண்ணாத்தை போலக் கறிவிற்றும் வாழ்ந்திடலாம்

மறைக்: கண்ணாத்தை சும்மா பகலிற் கறிவிற்பாள்!
உன்னுணை, இந்த விதமாய் உரையாதே!
(மாசிலன் மயிலியைத் தேடிப் புகுதல்)

மாசிலன்: மச்சாள் இந்நேரம் எதற்கிங்கே வந்தாய் நீ ?
மன்னவன் அங்கே பசியால் மடிகின்றான்
நானும் பசியால் நடக்க முடியாமல்
ஓடித்தான் வந்தேன்! ஒருக்கால் நீ வந்து பார்.

மறைக்: போ போ மயிலி, புலம்பப் பொழுதில்லை.

மயிலி: பூசை முடியும்வரையும் பொறுத்து நிற்போம்

மாசிலன்: அண்ணை நம்கோவில் அடைக்கக் கதவில்லாக்
காரணத்தால், மச்சாள் கறியைக் கழுவாமல்
நாற வைத்துவிட்டு நடந்துவிட்டா இப்பக்கம்!

மயிலி: என்ன பகிடி இதுக்குள் விடுகிறாய் ?

மாசிலன்: உண்டியலில் உள்ள பணத்தில் ஒரு தொகையில்
ஐயரிடம் சொல்லி, அசைக்க முடியாத
'கேற்'றுகள் பூட்டிக் கிறாதி அடியுங்கள்.

மறைக்: இப்போதது தானே எங்கும் நடக்கிறது !

மாசிலன்: மச்சானும், தேவைக்கு மட்டாகக் கும்பிடுவா;
புண்ணியம் உண்டு.

மறைக்: பொறு தம்பி ஒன்று கேள்
ஊர்வாயை மூட உலேமூடி இல்லையப்பு;
நீர்மேல் நடத்தல் இயலாது.

மாசிலன்: ?

மயிலி: இவருமே
பேசி வரும் சம்பந்தம் எல்லாம் புரட்டிவிட்டு
லேசாய் திரிந்துவருவார்.

மாசிலன்: திருமணதைக்
கொள்கையளவில் ஒப்புக்கொள்வேன் !

மறைக்: மறப்புலத்துப்,
புண்ணியரை மேய்த்தல், புதியதோர் கட்டிடத்தில்
தண்ணீரைக் கட்டிப் படுத்தல், படகிணக்கல்
மாற்றுறுப்புக்கள், வலைகளினை வாங்கிவிற்றல்,
கூட்டங்கள் போடக் குளறி ஒலிபெருக்கிக்
கொண்டு திரிதல் எனும் கொள்கையோடு நிற்கிறாய்.

மயிலி: வீட்டிலே நிற்க விடாமல் ஒரே அலுவல் !

மறைக்: வீட்டு நினைவும் சிறிதளவு வேண்டாமே ?
மாட்டன் என்னமல் மறுமொழி ஒன்று சொல்லு;
ஊர்வாயை மூட உலேமூடி ஒன்றுண்டு!

மயிலி: கண்ணாத்தை வாய்க்கும் கதவு கிடைக்குமே?

மாசிலன்: ஆரும் கதைத்தால் கதைக்கட்டும்; வஞ்சகம்
இல்லாதவரை அசைக்க இயலுமே!

மறைக்: ஏன் இயலாதப்பா ? மயிலி எனை வந்து
தானினி எங்கள் மடத்திலே தங்குதற்குக்
கேட்கிறாள்.

மாசிலன் என்ன ? !

(மயிலி தலை குனிதல்)

மறைக்: அதுகள் கிடக்கட்டும்

கண்ணா: (புகுந்து) ஏன் நீ மடத்தில் இருப்பான், எடி மயிலி?
நான் இருக்கும் மட்டும் இதனை நடக்கவிடேன்.
என்னுடைய வீட்டில் தனிய இருக்கிறேன்.
மன்னவனும் நீயும் வருவீர்கள் என்னோடு
'மாசிலன்' என்று மனிசர் கதைத்தாலும்,
என்றோ ஒருநாள் இது நடக்கும் என்றறிவேன்!
தின்றுதின்று விட்டுத் திமிரில் அவளை என்ன
செய்ய நினைத்தாய், சிதறிவிழுவானே
கொன்றுவிடலாம்; கொடுமையடா பெண்டாள
எண்ணல்!

மறைக்: இதென்ன, எதுவோ பிதற்றுகிறாய்?

மயிலி: கண்மண் தெரியாது உளறுதே, கண்ணாத்தை,

மாசிலன்: மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை,
வாயை நீ அடக்கவேண்டும்.

கண்ணா: தெய்வங்கள் இருந்தால், உன்ரை
நாக்குத்தான் அழுகிப்போகும் !

மறைக்: ஐயையோ, இதென்ன கூத்து !
மயிலி, ஏன் அழுகிறாய் நீ
செய்வதற்கதிகம் உண்டு
சிறுபொழுதமைதி வேண்டும்.

(கோயிலில் அர்ச்சனைக்குரிய ஒலிகள் கேட்கின்றன.
சில அணங்கள் யாவரும் கருவறையை நோக்கித்
திரும்பி வணங்குதல், மயிலி மெல்ல உட்கோயிலுட்
போய் மறைதல்.)

மறைக்: மறந்துபோய் விடுவோம் சொன்ன
வார்த்தைகள் பலதை நாங்கள்;
துறந்தவன் சிலதை என்ற
நிலையினிற் சொல்லுகின்றேன்.
மையுண்ட நெடுங்கண்ணிக்கு
மாசிலன் மாசிலன்மேல்
ஐயங்கள் எழுந்ததென்றால்
அது இந்த உலகியற்கை.

கண்ணா: மறைக்காடர் அண்ணை என்றால்
மகான்தானே? (மாசிலனை நோக்கி) நீயென்றாலோ
இரக்கமில்லாமல் என்னை
ஏசுவாய்; உலகமெல்லாம்
கதைக்கிற கதையைத்தானே
கதைத்தேன் நான், தம்பி ?

மாசிலன்: நீ போய்க்
கதைக்கிற கதையை யன்றோ
ஊர் கதைக்கிறது ?

கண்ணா: காலே
உதைத்து நீ பிறந்த வேளை
'ஊ' எனக் குளற நான்தான்
அதைப்போய் உன் அப்பனுக்குச்

சொன்னவள்; உனக்கேன் இன்றைக்கு
அவப்பெயர், சொல்லு பார்ப்போம்?

மறைக்: அதைத்தானே நானும் கேட்பேன்?
ஒருவனும் ஒருத்தியும் போய்
ஒரு வீட்டில் வாழும் போதில்
இருவரும் உறவுள்ளோர்கள்
எனவே இவ்வுலகம் எண்ணும்.

கண்ணா: இரவிலே வெளிவிருந்தைத்
திண்ணையிற் படுத்தால் என்ன?

மறைக்: சரியாய்த்தான் நடந்துகொண்டீர்
சரியாய் ஏன் நடக்கவேண்டும்?

கண்ணா: சரியான கேள்வி; முந்திச்
சக்கடத்தாராம் எல்லே?

மாசிலன்: சரியென்றால் என்னவென்றே
சரியாக விளங்கவில்லை!

கண்ணா: சரிசரி கேட்டுக்கொண்டு
தக்கதோர் முடிவைக் கூறன்!

மறைக்: இறந்தவர் இருக்கின்றாரை
இம்சித்தல் நியாயமில்லை;
இறந்தவர் பல்லாண்டின் முன்
இறந்தவர் ஆதலால், இல்
லறம் செய்தல் அநீதியில்லை
இருப்பவர்; இதற்குச் சட்டம்
இடந்தரும்; சைவம் கூட
'அசைவம்' என்றிதைக் கூறுது.

மாசிலன்: அண்ணர்க்கோர் துரோகம் எண்ணல்
அறம் என்றே சொல்கிறீர்கள்?

மறைக்: அண்ணரோ இறந்துவிட்டார்,
இறந்தவர் இல்லையாவார்;

இல்லையானவர் எவ்வாரும்
அண்ணராயிருத்தல் கூடும்?

கண்ணு: மறைக்காடர் அண்ணை நல்ல
வழக்கைப்போல் உரைத்துவிட்டார்,
பிழையினைச் சரியே என்று
சட்டங்கள் பேசும் தானே?

(மயிலி புழுந்து யாவருக்கும் திருநீறு சந்தனம்
மலர் கொடுத்தல்; பூவைத் தவிர ஏனைய
வற்றைத் தானும் அணித்து கொள்ளல் - அவள்
கண்களில் நீர்)

மறைக்: பிழையினைக் கடவுள் செய்தால்,
சரி ஆக்கல் மனிதன் வேலை!
அழ இதில் ஒன்றும் இல்லை,
தங்கச்சி

கண்ணு: அமுத கண்ணுல்
சுழுவினாய் முகத்தை!

(மயிலி உட்கோயிலுள் மறைதல்
மறைக்காடரை நோக்கி)

அண்ணை,
கற்புக்கோர் இழுக்கில்லாமல்
முழுவதும் சரியாய்ச் செய்து
முடிக்கலாம் என்கிறாயோ?

மறைக்: (மாலினை நோக்கி)

ஆற்றலும் அறிவும் கொண்ட
ஆண்பிள்ளை, மற்றவர்போல்
சேற்றமும் சிலிர்ப்பும் இன்றிச்
சிந்திக்க வல்லவன் நீ;
காற்றினால் உலைக்கப்பட்டுக்
சுழுத்தினைக் குனிந்து சாம்ப,
நேற்றைய மழைக்கு வந்த
நெடும்புல்லோ நாங்கள் அப்பு?

மாசிலன்: வேருக்குள் உறுதிகொண்ட
வேம்புகள் மனிதர்.

கண்ணா: மெய்யே,

ஊருக்கு நாறு வீடு
கட்ட நீ உதவி செய்வாய்;
ஆருக்கும் அன்பு செய்வாய்;
அவன் என்ன அழகா இல்லை?
நாருக்குப் பூச் சேர்ந்தாலும்
நமக்கொரு மாலைதானே?

மறைக்: இதுவரை விலகி நின்றீர்;
இனிப்போதும் என்பதே என்
புதுமொழி, போவாயாக,
இன்னொரு பொழுது காண்போம்.

மாசிலன்: விதிகளைப் புதிது செய்தல்
வேண்டுமென் றீர்க ளாக்கும்?

கண்ணா: அதற்கென்ன மறைக்காடண்ணை,
முடிவினை அவன் இப்போதே
உரைக்கட்டும்; பொச்சம் தீரும்!

மறைக்: ஒரு கொஞ்சம் பொறுப்போம், நாங்கள்.

கண்ணா: இருக்கிறான் குமரி போல
இவனை நான் கொண்டு வரறன்!

(மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தையும் மறைக்காடரும் போக,
உள்ளேயிருந்து மயிலி வெளிவருதல்)

மயிலி: சாப்பிட வேண்டுமென்றாய்,
சரி சரி வீட்டை வாவன்?

மாசிலன்: கூப்பிடு, பெடியன் இந்தக்
குச்சொழுங்கையிலே வந்தான்!
ஆனையே காணவில்லை!

மயிலி: அதோ காரைப் பற்றையோடு
நிற்கிறான் !

(மடிநிறைந்த பழங்களுடன் மன்னவன் புகுதல்)

மாசிலன்: வீட்டை ஓடு!

மயிலி: சுடுமணல், ஓடுதம்பி !

மன்னவ: சின்னையா, காரைப் பழம் இந்தா! (கொடுத்தல்)

(மயிலியை நோக்கி)

நீயும் இது

தின்னலாம், அம்மா (கொடுத்தல்)

(மயிலியும் பழம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கடித்தல்)

மாசிலன்: திறம் பழங்கள், மன்னவா!

(மூவரும் போதல்)

பாடகர்: காலை எழுந்துவந்து
கண்ணிறைந்த சூரியரே.

குழு: அடடடடடடடடடட

பெண்: மாலை இறங்குகிறீர்,
நாலு பணம் காணாமே.

குழு: ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

பெண்: சுற்றி சுழன்று வந்து
சூழுகிற காற்றுகளே

குழு: பற்றிப் பிடிக்க ஒரு
பாரை படக்கூடாதோ

பெண்: ஆடி அலை சிலுப்பும்
அன்புடைய தண்ணீரே

குழு: அடடடடடடடடடட

பெண்: ஓடிக்களைத்துவிட்டோம்
ஒன்பதுபேர் வாழோமோ

குழு: ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

ஆண்: அண்ணாந்து பார்த்தழுதற்
கங்கிருக்கும் விண்ணெளியே

ஆண்: உண்ணாதிருங்கள் என
உத்தரவு போடுவையோ

பெண்: நீலக்கடல் உனது
நித்திலங்கள் தேவையில்லை

குழு: அடடடடடடடடடட

பெண்: ஏலும் எனில் சிறிய
காரல் எமக்கியாயோ

குழு: ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ,

ஆண்: உய்வோம் என்றார் முழுதும்
ஒன்றுபட்டு நின்றதுண்டு

குழு: உய்வோம் என்றார் முழுதும்
ஒன்றுபட்டு நின்றதுண்டு

ஆண்: நைலோனில் வலைகளுண்டு
நாளை இனி நம்வசமே

குழு: நைலோனில் வலைகளுண்டு
நாளை இனி நம்வசமே

(1965 ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம், இரவு 7.00 மணி. 5 ம் காட்சிக்கு 2 மாதங்கள் பிறகு மயிலியின் குடிசை விரிந்ததைத் திணை, யாவரும் புனிதமான உடைகளோடு தோன்றுகிறார்கள். மாசிலன் திண்ணையிலும் மயிலி முன்றிலிலும்)

மன்னவ: (புகுந்து) வானொலி இன்றும் வாங்கி வந்திருக்கிறேன்!

மயிலி: ஏனடா விசயனுக்கிந்த வேலை?
அப்பா அவனை ஏசுவார் அல்லவோ?

மன்னவ: "ஒருக்காற் கொடன் நீ, இன்று மட்டும்"
அப்பாதானும் அப்படிச் சொன்னவர்.

மாசிலன்: எங்கே, அதனை இப்படிக் கொண்டு வா.
(மாசிலன் வானொலியை வாங்கித் திருகுகிறான்)

மன்னவ: தேவாரம் தான் திருச்சியில் நடக்குது!
(மாசிலன் வானொலியைத் திருகியபாறு)

மாசிலன்: சென்னையில் என்னதான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்!

மயிலி: என்ன, ஒன்றுமே விளங்க வில்லையே?

மன்னவ: கொன்னையான தமிழாய்க் கிடக்குது!

வானொ: ("ராம, நீ சமான் மெவரு" என்ற தெலுங்குக் கிர்த்தனையில் நாலேந்து அடி பாடிக்கேட்டல்)

மயிலி: இசையோ ஓரளவு இனிக்கிறது; ஆயினும்
உருகி உருகிப் பாடுகிறாரே,
ஏன் உருகுகிறார்? எதற்குருகுகிறார்?

மாசிலன்: இன்னும் அங்கே இதுதான் நடக்குது!

மன்னவ: சின்னையா, நீ, திருகினைத் திருப்பு

மாகிலன்: கொழும்பிலே என்ன கொலை நடக்கிறதோ? (திருப்பதல்)

வாளுனி: (இராகமாலிகை, 1) கானடா, 2) சகானு 3) சாரங்கா 4) இந்தோளம் - பாடல் கேட்கிறது.)

வாளுனி: 1) கண்மணியே, நின்னுடைய கருத்துள்ள விழிவிச்சக் கிடைக்கப் பெற்றேன்
2) பெண்ணழகு முழுதும் ஒரே கணப் பொழுதிற் தாக்கியது; பிய்ந்து போனேன்.

மன்னவ: பழுதில்லை, பழுதில்லை, பாடுவதாரோ?

வாளுனி: 3) உண்ணுதற்கு மனமில்லை, உறங்குதற்கு வழியில்லை, உலகின்றேன் நான்

வா-மாசி: (4) (பாடல்) எண்ணமென்ன?

வா-மயி: (பாடல்) எவ்வேளை?

வா-மாசி-மயி: (பாடல்) இங்ஙனம், ஓர் சுழலும் தேனீ

கண்ண: (புகுந்து) எல்லாரும் என்ன, இருக்கிறீர் பேசாமல்? எல்லா அடுக்கும் முடிந்ததே?

மயிலி: ஒமோம்

மறைக்: (புகுந்து) வந்துவிட்டேன் நானும்

மாகிலன்: ஓ, வாருங்கள், வாருங்கள்.

(நால்வரும் பின்னையார் பூசை ஒன்று நடத்தி மாகிலனுக்கும் மயிலிக்கும் திருமணம் நிகழ்த்த அடுக்குகள் எடுக்கிறார்கள்.)

கண்ண: சாணம் இருக்கு.

மாகிலன்: தடுக்கெங்கே?

மறைக்: பூ எங்கே ?

வேணுமே வாழைப்பழங்களும் வெற்றிலையும் ?
ஊதுபத்தி ?

மாசிலன்: உண்டு.

(யாவற்றையும் மயிலி கொடுத்தல்)

மறைக்: சரி, ஓர் இலை விரித்துச்
சோற்றைப் படையன்.

கண்ணா: சொதியும் எடுக்கவே ?

மன்னவ: பாயாசத்தோடு வடையும் மணக்கிறதே.
ஓ யேஸ், வடைதான், வடைதான்.

மயிலி: நீ நண்டைப்போல்,
ஊர்ந்து திரியாதொரு புறத்தில் கொஞ்சம் இரு,
(மன்னவன் ஒருபுறத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளல்)

மறைக்: வாருங்கள் கிட்ட, வடிவாய் இருங்கோவன்;
பாருங்கள் இங்கே, பசுருங்கள் சொல்கிறதை!—
' அரிய குட்டியின் அன்புப் புதல்வன்,
மாசிலன் எனது மணவினைக் கூற்று'.

மாசிலன்: அரிய குட்டியின் அன்புப் புதல்வன்
மாசிலன் எனது மணவினைக் கூற்று.

மறைக்: 'வடிவே லாயுத ருடைய புதல்வி,
மயிலாம் பிகையின் மணவினைக் கூற்று'

மயிலி: வடிவே லாயுத ருடைய புதல்வி
மயிலாம் பிகையின் மணவினைக் கூற்று.

மறைக்: இருவரும் அன்பால் ஒருவராகிறீர்.

மா-மயிலி: இருவரும் அன்பால் ஒருவ ராகிறோம்,
ஒருவருக் கொருவர் உறுதுணை யாகிறோம்.

மாசிலன்: உண்டியும் உடையும் உறையுளும் தருவேன்
கண்டியும் கொழும்பும் காசியும் காட்டுவேன்.

மயிலி: காட்டிலும் மலையிலும் கடலிலும் தொடருவேன்.

மாசிலன்: வீட்டிலும் வெளியிலும் நின்நினை வகலேன்,
உள்ளமும் உயிரும் உனக்கே ஆகுக.

மயிலி: வெள்ளமும் புயலும் விளையாதொழிக.

மா-மயிலி: பள்ளமும் கிடங்கும் பசும்புல் மெத்தையாய்க்
கொள்வோம், உழைப்போம், கொடுத்தே உண்போம்.
ஊரெல்லாம் உவந்திட அறங்கள்
நேரிய புரிந்து நெடிது வாழ்வோமே.

(கோயில் மணி ஓசை கேட்டல், மணமக்களுக்கு மறைக்காடர்
திருநீறு சந்தனம் வழங்கி, அவர்கள் கைகளைச் சேர்த்து
ஸீடல், மாசிலன் மன்னவனுக்கு வடை கொடுத்தல்,
மயிலி மையுண்ட நெடுங்கண்ணத்தைக்கு வெற்றிலை கொடுத்தல்.
மாசிலனும் மயிலியும் மறைக்காட்டுக்கு வணக்கம்
தெரிவித்தல், இருளுதல்)

(மீனவர் வட்டமாக துடுப்புகளோடு மேடைமீது நிற்கின்றனர்*
நடுவே மாசிலன் நிற்கிறான். பாடல் முதல் அடியை மாசிலனே
தொடக்குகிறான்)

பாடகர்: தூரத்து ஏலே வெண்மணலில்

குழு: ஏலே

பாடகர்: தோன்றுகிற ஏலே சோபை என்ன

குழு: ஏலே

பாடகர்: ஈரத்தில் ஏலே பூத்துநிற்கும்

குழு: ஏலே

பாடகர்: செவ்வரத்தை ஏலே என்றிடவோ
குழு: ஏலே

பாடகர்: செவ்வரத்தை ஏலே பூநிறத்தில்
குழு: ஏலே

பாடகர்: சேலை இல்லை ஏலே கண்மணிக்கே
குழு: ஏலே

பாடகர்: அவ்வளவு ஏலே தூரத்திலும்
குழு: ஏலே

பாடகர்: அவள் உதடு ஏலே மின்னீடுமோ
குழு: ஏலே

பாடகர்: அவள் உதட்டின் ஏலே செம்மையிலே
குழு: ஏலே

பாடகர்: அவ்வளவும் ஏலே தாம்பலம்
குழு: ஏலே

பாடகர்: அவள் இடுப்பின் ஏலே மென்மையிலே
குழு: ஏலே

பாடகர்: அன்பான ஏலே கைக்குழந்தை
குழு: ஏலே

பாடகர்: நாளைக்கே ஏலே ஆண்மகனாய்
குழு: ஏலே

பாடகர்: என்னோடு ஏலே தோள்புறத்தில்
குழு: ஏலே

பாடகர்: இருந்து வலை ஏலே வீசிடுவான்
குழு: ஏலே

பாடகர்: இருந்து வலை ஏலே வீசிடுவான்
குழு: ஏலே

பாடகர்: இரண்டுவரி ஏலே பாடிடுவான்
குழு: ஏலே

[முதல் காட்சியிற்போல - மயிலி குடிசையின் முகப்பு - திண்ணை, ஒருபுறத்தே ஏணை - முன்பக்க இடப்புறத்தே முதற்காட்சியிற்போல மாயனும் மன்னவனும் ஒளிப்பொட்டினுள் காணப்படுகின்றனர்.]

பாடகர்: கடல்மடியில் அவன் புரண்டான்
கையிற்பட்ட கட்டையுடன் அவன் மிதந்தான்
கரையிற் சேர்ந்த
உடல் நெடுநாளுலேந்துயிர்ப்பு
மீண்டு, காட்டின்
ஊடு பலயுகம் நடந்தோர்
ஊரைக் கண்டும்
தொடர் தொடராய் தடைதடுக்க
துடிக்கும் தோற்ற
துணிவுகளை துளிதுளியாய்
மீட்கும் சொந்தத்
திடல் நிலத்தில் ஒரு காலே
அவன் கால் வைத்தான்
சிற்பெறும்பாய் உலகிணையே
சுற்றிமீண்டான்

மன்னவ: நாய் கடித்துப்போடும்

மாயன்: நட தம்பி முன்னாலே

மன்னவ: பாய் எடுத்துப் போடம்மா, ஐயா வருகிறார்
அம்மா

மாயன்: மயிலி

மயிலி: அது யார்? (ஏணையவிட்டு முன்னே வருதல்)

மாயன்: அது நான்

மயிலி: ஆ! நீங்களா?

மாயன்: நான்தான் மயிலி.

மயிலி நெடுந்தூரம் நீண்டநாள் ஓடி
நினைவெல்லாம் நீயாக மீண்டேன்

(சில கணங்கள் புயலின் ஒளி - ஒலிக்கோலங்கள், பிறகு மயிலியின்
மீது மட்டும் விழுந்த ஒளிப்பொட்டு விரிய முதலாம் காட்சியின்
முடிவில் சிலையாய்ச் சமைந்த பிறர் யாவரும் அதே நிலையில்
அதே இடங்களில் அசைவுபெறல், மாயன் சில கணங்
கள் ஏனையை நோக்கிவிட்டு கேள்விக்குறியோடு மயிலியைப் பார்க்
கிறான்)

இதுவோ வினைய இருந்ததம்மா

மயிலி: என்னுடைய பிள்ளை

மாயன்: (வெறுப்போடு) எவன் பிள்ளை

மாயிலன்: (தளதளத்த குரலில்) என் குழந்தை
அண்ணை

மாயன்: எத்தனையோ ஊர் இருந்ததென் வழியில் நான் வாழ
அத்தனையூர் நான் துறந்தே இத்தரைக்கு மீளவந்தேன்.
இத்தரையே எனைப்பெற்ற அத்தரையென்றெண்ணிவந்தேன்
என் மகவை ஈன்றவளைக் காணுதற்கே என்று வந்தேன்

ஆழ்கடலைக் குலைத்தாட்டுகிற பொல்லாச்
சூறையினைக் கொடிதென்றிருந்தேன். இன்றோ
ஈரமிலா நிலமே கொடிதானதே
ஈரமிலா நிலமே கொடிதானதே.

கண்ணா: ஆண்டாண்டுகளாய் அவளைத் தனியவிட்டு
நீண்ட பயணத்தை நீயும் புரிந்திருந்தால்,
சுற்றா திருக்கும் உலகென்றே சொல்லுகிறாய்?
கற்றோர் நினைந்திவளைக் கட்டி வைத்தோம்.

மறைக்: மாயரே,
அற்புதமாகத் திரும்பி வந்துள்ளீர், நீர்;
கற்பனைக்கும் எட்டாக் கடவுள் விளையாட்டு,

கண்ணு: செத்தாய் எனவே இருந்தோம்; திரும்பிவிட்டாய்

மறைக்: உத்தமியின் மேலே ஒரு குற்றம் எண்ணுதீர்

மாயன்: குற்றத்தை யாருக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கலாம்
என்பதல்ல ஐயா, நான் இவ்வேளை எண்ணுவது.

மாசிலன்: (மெல்ல) யப்பான் நிலத்திற் கடலாட்சி கற்றுவரக்
கப்பல் எடுக்கும் கருத்தொன்று கொண்டிருந்தேன்,

மறைக்: அப்படியானால் அவளை அழைத்துப்போ.

மாசிலன்: ?

கண்ணு: (மாயனை நோக்கி) என்னுடைய வீட்டில்
தனியே இருக்கிறேன்;
மன்னவனை என்னோடு இருக்கவிடலாமே
சோறுனக்குக் காய்ச்சித் தருவேன் நான். சொல் தம்பி

மயிலி: (எரிச்சலோடு) கண்ணுத்தை என்ன கதைகள் கதைக்கிறாய்?

மறைக்: எண்ணம் எனக்கொன்றுளது. அதனைக் கேட்பீரோ
எங்கள் மடத்திற் புராணபடனங்கள்
என்றும் ஒழுங்காய் நடந்து வருகிறது.
நீரங்கே வந்து நெடுக இருந்திடலாம்.
எங்களைப் போலல்ல, வயதில் இளையவர் நீர்
ஆனாலும் உள்ளாசை பற்றி அறையலுற்றேன்
பாடுவதில் வல்லீர்; படனம் புரிகிறது
ஓடும் உமக்கு மிக நல்லாய். ஆதலினால்
ஊருக்கும் நல்ல உவப்பாய் இருக்கும், என்
கோரிக்கை; அங்கே நீர் வந்து குடியிரும்

மாயன்: ஆண்டவனாரைப் போற்றுவேன் எனினும்
அவர் விளையாடல்கள் விழைவார்
பூண்டென இந்த ஊரையே பிடுங்கிப்

போட ஓர் புயலையும் புரிவார்.
மாண்டதுபோல மயங்கி வீழ்ந்ததில் நாம்
மனிதரா? மறுபடி துணிவோம்
வேண்டியவாறு வேண்டியவினைக்கும்
வேட்கையில் வீறுடன் முயல்வோம்.

மாசிலன்: வேண்டும் செயல்கள். ஆம் வேறும் நமக்குளது!

மாயவன்: நீண்ட பயணம் நடந்து திரும்பி வந்தேன்;
மீண்டும் தொடரும் விருப்பம் கிடையாது.
எங்கள் கடலில் எனக்கோர் தொழில் இருக்கும்
எங்கள் கரையில் எனக்கோர் துறையிருக்கும்
மன்னவா, என்ன, வருவாயோ என்னோடு?

மன்னவ: போறன் அம்மா, என்ன? புயலுக்கு நான் பயமே?
(மயிலி தயங்குதல்)

மாசிலன்: என்னோடு வர இதுவரை நீ விட்டதில்லை;
அண்ணருடனே அனுப்பவும் கூடாதே?

மன்னவ: (மாயனுக்கு) ஒவ்வொரு நாளும் ஒழுங்காக நான் வருவேன்.

மாயன்: பின்னை வராமல்?

மயிலி: (மன்னவனுக்கு) பிறகிங்கே வந்துவிடு,
(குடிசைக்குட் போய் ஒரு தூண்டிலோடு திரும்பி,
அதனை மாயனிடம் கொடுத்துக் கண்ணைத்
துடைத்துக் கொண்டு)
உங்களது தூண்டில்,

மாயன்: (கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு)
உலகம் முழுவதுமே

என்னுடையதல்ல, பிறரும் உரியவர்கள்
வா தம்பி போவோம்.

(மன்னவன் தவிர யாவரும் கலங்குதல்; மைடிண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை
கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்ளல்)

மாசிலன்: வலைக்குக் கடன் எடுக்கச்
சங்கம் இருக்கு.

மாயன் : (சேட்டுத் திறத்தியோடு) சரி நான் வருகிறேன்.

(குடிசைப் பின்னணி மறைதல்

மாயனையும் மன்னவனையும் தனிர மற்றையோரும்

மறைதல், மாயன் நடக்க மன்னவன்

அவனைத் தொடர்தல்.

கடற்கரைப் பின்னணி தெரிகிறதல்)

மன்னவன் : எப்படி ஐயா இழுக்கிற தவ்வளவு
மீன்களினை ஓர் மினிற்றுக்குள்? என்னவிதம்
ஆகாய வெள்ளிகளை அள்ளிக் கணக்கிட்டுப்
போகும் வழியும் புலமும் அறிகிறது.

(இருவரும் நடப்பது சிலகணங்கள்

நிழலாட்டமாகத் தெரிந்து பிறகு மறைதல்)

(பாடகர் முன்புறமிருந்து வேகமாகப் பாடியபடி

முதற் காட்சி தொடங்குமுன் வள்ளம் போய் மறைந்த
திசைக்குச் செல்கிறார்கள்)

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை இதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்
ஏறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார்
எது வந்ததெனின் என்ன அதைவென்று செல்வாச்.

ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ
ஏலே ஏலோ தத்தெய்தாம் ஏலே ஏலோ

(வள்ளம் மேற்புறத்திலிருந்து

மேடை முன்புறம் வந்து மறைகின்ற பாவனையில்

மினவரும் பாடகரும் இயங்குகின்றனர்)

பாடகர் : கட்டுமரம் ஏலே ஏலோ தோணியுண்டு

குழு : ஏலே ஏலோ

பாடகர் : கடல்நிறைய ஏலே ஏலோ வேலையுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பட்டமரம் ஏலே ஏலோ போல நின்ற

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பயன் இழக்கும் ஏலே ஏலோ எண்ணம் இல்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: கைகள் உண்டு ஏலே ஏலோ தோள்களுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: கருங்கல் போலே ஏலே ஏலோ திரண்டுருண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பெய்தடிக்கும் ஏலே ஏலோ பேய்மழையில்

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: பீதிபடா ஏலே ஏலோ நெஞ்சமுண்டு

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: சோர்ந்தி ருக்கும் ஏலே ஏலோ நோக்கம் இல்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: சுகம் எடுக்க ஏலே ஏலோ பார்க்கவில்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: நேர்ந்துவிட்ட ஏலே ஏலோ திங்குகளை

குழு: ஏலே ஏலோ

பாடகர்: நினைத்திருக்க ஏலே ஏலோ நேரமில்லை

குழு: ஏலே ஏலோ

(பாட்டில் முடிந்ததின் - வள்ளம் மறைய, வலை முடியை
இழுக்கும் பாவனையில்)

பாடகர்: ஆவலை	குழு: ஏலே ஏலோ
பாடகர்: ஐயையா வலை	குழு: ஏலே ஏலோ
பாடகர்: ஆவலை ஆவலை	குழு: ஏலே ஏலோ
பாடகர்: ஐயையா வலை	குழு: ஏலே ஏலோ

எல்லோ: ஏலோ, ஏலோ, ஏலோ

(வலை முடியைத் தரைக்கு இத்து வந்த மீனவரும்
பாடசரும், இப்போது மீன் தெரியும் பாவனையில்
வட்டமாக நின்று பாடுகிறார்கள்)

பாடகர்: வெள்ளாப்பிலே எழுந்து
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: வேறு தொழில் பார்க்கவில்லை
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: உள்ளம் சிறிதெனினும்
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: ஓ கடலே நீ இரங்கு
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: தூர இருந்து கதை
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: சொல்லுகிற தூண்விளக்கே
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: ஆரை நினைத்ததனால்
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: அப்படி கலங்குகிறாய்
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: சேலை கிழிந்ததென்று
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: செப்பிநின்ற உத்தமியின்
குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
பாடகர்: ஓலை அடகு வைத்து

குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: உண்பதற்கு நான் இருந்தேன்
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: ஆசையுடன் வலையை
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: ஆதரித் திழுத்து நின்றோம்
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: பாசி கிடைக்கிறது
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: பாரையும் கிடைக்கிறது
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: சூரை முரல் திரளி
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: கொய் திருக்கை சுவாரை
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: கிரை கெழுத்தி ஓட்டி
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: வாளை சுயல் சூடை சுறு
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: ஓராக கிடைக்கிறது
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: ஓய்வறியாக் காரணத்தால்
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: ஆரும் மகிழ்வடைய
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ
 பாடகர்: ஆதவம் உதிக்கிறது
 குழு: ஏலங்கடி ஏலோ.

—திரை—

பெளசல் அமீரின்
ஏணிப்படி கள்

எழுதியது : 1973

முதல் மேடையேற்றம் : 1 - 7 - 1973

இராமகிருஷ்ண மிசன் மண்டபம், வெள்ளாவத்தை.

நெறியாள்கை : சுஜேற் றஹீட்.

நாடக மாந்தர்

பாட்டாளிகள் தலைவன்

பாட்டாளிகள்

மேலவர் மூவர்

பாடகர்கள்

[திரை விலகுகிறது. மேடையின் சரிநடுவில் மங்கிய ஒளியில் ஓர் ஏணி தென்படுகிறது. அதன் கடைசிப்படி உயரத்திலே இன்னுமொரு மேடையோடு இணைகிறது. கீழே ஏணியைச்சுற்றி பாட்டாளி வர்க்கம் தனது துன்பத்தைக் கூறி புலம்புகிறது: இது சைகையில் நிகழ பின்னணியில் பாடல் இசைக்கப்படுகிறது.]

பாடல்கள்: ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ

காலமோ உழைப்பிலே
கடுமையாய்க் கழியுதே
கவலையோ உடம்பிலே
வியர்வையாய் வழியுதே
சாபமோ மண்ணிலே
அடிமையாய் வாழுவே
சக்தி இல்லையே
சற்று மேல் செல்லவே

கோரஸ்

வாழுகின்றார் வாழுகின்றார்
சாவு வரும்வரை வாழுகின்றார்
தேடுகின்றார் தேடுகின்றார்
உரிமைகள் எங்கென்று தேடுகின்றார்
மாளுகின்றார் மாளுகின்றார்
வறுமை நோயால் வெந்து மாளுகின்றார்.

(பாடல் முடிவு பெற்றதும் பலத்த சிரிப்போலி கேட்கிறது. நொடர்ந்து)

குரல் 1 : எனக்கு இன்னுமொரு கிண்ணம் ஊற்றுங்கள். இங்கு யாரும் எதையும் மட்டிட மாட்டார்கள். மயங்கி வீழாமட்டும் மகிழ்ச்சியோடு ஊற்றுங்கள். எல்லோருக்கும் ஊற்றுங்கள்.

குரல் 2 : கட்டுப்பாடும் கணக்கும் இல்லாத கனவுலகத்துக்கு வந்திருக்கின்றோம். அந்த மாமிசத் துண்டை அப்படியே எடுங்கள். குரல்வளையில் கஷ்டமின்றி இறங்க வெண்ணெயிட்டு பொன்னிறத்திலே பொரித்திருக்கின்றோம். இன்னுமொரு முறை அதன்மேல் வெண்ணெயைத் தடவுங்கள்.

குரல் 3 : திராட்சை ரசக் கிண்ணத்தை ஏந்திய பெண்ணே
என்னருகில் வா உன்னை அணைத்துக் கொள்வேன்.

(சிரிப்பு பலத்த சிரிப்பு)

பாடகர்: வாழ்வதோ மாடியில்
வாழ்க்கையோ உச்சியில்
கூட்டமோ குடியினில்
குலவலோ பெண்களில்
மாடியும் மஞ்சமும்
நிலைப்பதோ அனுதினம்
ஓடியும் ஆடியும்
உழைப்பவர் தோள்களில்

(பாட்டாளிகள் தலைவன் எழுந்து சனக்குரலில்)

தலைவன்: தோழர்களே தோழர்களே நாங்கள் நொந்து
மடிந்தது போதும். இனியும் பளுவைச்
சகித்துக்கொள்ள மாட்டோம்.
எங்கள் கவலைகள் நீங்க நான் இந்தப் படிகளில்
ஏறப்போகின்றேன் ஏறப்போகின்றேன்.

(மற்றவர்கள் ஆச்சரியத்தால் எழுந்து
தலைவனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர். கேள்விக்
குறியினைப் பார்வையால் காட்டுகின்றனர்)

சந்தேகம் வேண்டாம். உங்களால் அதைச் செய்ய முடியும்.
எல்லோருமாகச் சேர்ந்து என்னை ஏற்றிவிடுங்கள்.
என்னால் ஏறமுடியும். நான் மேலே சென்றால்
நீங்களும் மேலே செல்லலாம். தாழ்வுபட்டு மண்ணில்
இனியும் புரளவேண்டாம் தோழர்களே.

(மற்றவர்கள் கரங்களை உயர்த்தி அங்கு சென்று நீர் எதைச் சாதிக்கப்
போகிறீர் என்றாறு தோக்குகின்றனர். கூட்டத்தின் முன்னின்று
உரிமைகளைக் கோரும் பாவனையில்)

என்றைக்கும் நாங்கள் இப்படியே வாழ வேண்டுமா?
எங்கள் உரிமைகளைச் சட்டப் புத்தகத்திலே மறைத்திருக்க
நாங்கள் பார்த்திருக்க மாட்டோம்,

(சூழ்ந்திருக்கும் பாட்டாளிகள் அனைவரும் தமது தலைவனைத்
தூக்கி ஏணிப்படிகளில் ஏற்றுகின்றனர்)

பா கர் : ஒருவன் சொன்ன வார்த்தை
நம்பி வந்தனர் — ஏக
தலைவன் என்று எண்ணி
ஒன்று சேர்ந்தனர்
ஏணி மீதிலே அவனை
ஏற்றி வைத்தனர் — இன்னும்
ஏறு ஏறு ஏறு
என்று கூவினர்

(ஓசை கேட்டு மேலிருப்போர் ஒருவரின்
ஒருவராக மூவர் நடந்து வருகின்றனர்)

ஆள் 1 : படிகளில் யாரவன் ? யாரவன் ?

ஆள் 2 : ஏறத் துணிந்தவன் யாரவன் ?

ஆள் 3 : நண்பனா பகைவனா யாரவன் ?

ஆள் 2 : அடிமையா அற்பனா யாரவன் ?

ஆள் 1 : (ஒரு தடியை நீட்டி)

என்ன கேட்டு உயரே வருகிறாய்
ம் அவ்விடத்திலேயே நில் ! நில் !

தலைவன் : எனக்காக நான் எதையும் கேட்டு வரவில்லை. எல்லாம்
எனது தோழர்களுக்காக, அவர்களுக்காகப் போராடவே
நான் வருகின்றேன்.

ஆள் 2 : [பலத்த சிரிப்பு] உனது தோழர்களுக்காகவா ? ஓயாத
முறைப்பாடுகளைச் சொல்லும் அந்தப் பஞ்சப் பிராணி
களுக்காகவா ?

ஆள் 3 : எவ்வளவு கிடைத்தாலும் போதாது என்று சொல்லும்
அந்தப் பசித்த பிசாசுகளுக்காகவா ?

ஆள் 1 : இறக்கிவிடுங்கள் அந்த முறைப்பாட்டுக்காரனை ! துரத்தி
விடுங்கள் அந்தக் கோரிக்கையாளனை !

ஆள் 2 : இல்லை! வரட்டும்! அவன் நம்மைச் சந்திக்கட்டும்! இந்தக் கோலத்திலே அல்ல! நாம் விரும்பிய உருவத்திலே அவனை அழைப்போம். ஏய்! சலித்துப்போன உனது தோழர்களின் புளித்துப்போன கோரிக்கைகளைக் கேட்கும் உனது காதுகளை எமக்குத் தந்துவிட்டு வா!

தலைவன்: காதுகளையா? முடியாது! எனது தோழர்களின் துயரங்களைக் கேட்கும் இந்தக் காதுகளை நான் தரமாட்டேன், தரவே மாட்டேன்.

பாட்டாளி: கொடுக்காதீர்கள் தலைவா! கொடுக்காதீர்கள், உங்களுக்கும் எமக்கும் இடையில் எதுவுமே இல்லாமல் போய் விடும். நாம் எதைச் செய்வோம். யாரிடம் சொல்வோம்? தலைவா, இதுவோர் தந்திரோபாயம். எம்மிடையே பிணைப்பை இல்லாமலாக்க முயலும் இவர்களை நம்பிவிடாதீர்கள். நாங்கள் இந்த ஏணியைச் சுக்குநூறுக்குவோம். அது அவர்களைச் சுட்டெரிக்கும். சுட்டெரிக்கும்.

(ஓவ்வொருவர் பேசும் வரனங்களுக்கும் ஆமோதிக்கும் வண்ணம் பாட்டாளிகள் தலைகளை அசைக்கின்றனர்)

தலைவன்: வேண்டாம் நாம் முதலில் சமாதானமாக எதையாவது சாதிக்க முயல்வோம். உங்களுக்காக நான் எனது காதுகளை இழந்தால் அது எனக்கொன்றும் பேரிழப்பல்ல.

ஆள் 1 : அவனுக்குத் தங்கக் காதுகளைக் கொடுங்கள்.

(தலைவன் காதுகளை எடுத்துப் பொருத்திக் கொள்கின்றான். தொடர்ந்து ஏற முனைகின்றான். முதலாமவன் தடியால் நடுக்கின்றான்.)

தலைவன்: இன்னும் என்ன? நீங்கள் கேட்டபடி காதுகளைத் தந்து விட்டேனே?

ஆள் 1 : ம்..... அது போதாது! வெறும் காதுகளை மட்டும் தந்துவிட்டு நீ எங்களிடத்துக்கு வந்துவிட முடியாது! பாட்டாளி வர்க்கத்தின் துயரத்தைப் பார்த்து ஆத்திரமாக வெறியாடப் போராடத் துண்டும் அந்தக் சண்டை நமக்குத் தந்துவிடு. கிளர்ச்சிகளின் காரணகர்த்தாவை

எமக்குக் கொடுத்துவிடு. தங்கத்தால் இரண்டு கண்கள் தருகிறோம்.

பாட்டாளி: வேண்டாம்! தலைவா வேண்டாம்! நீங்கள் அந்தகனாகிவிட வேண்டாம். அப்புறம் பாழும் எங்களைப் பார்க்கவே மாட்டீர்கள். பார்க்காமல் போராட முடியுமா? வேண்டாம் பார்வையை இழந்துவிடாதீர்கள்.

தலைவன்: சரி, நீங்கள் கேட்டபடி கண்களையும் தருகிறேன்.

(சடுதியாகக் கிழே நோக்குகிறான். அங்கே பாட்டாளிகளின் ஆர்ப்பாட்டம் சைகையினால் நிகழ்கிறது. அவர்களின் குரல்கள் கேளாததினால் தலைவன் மேலே நோக்குகின்றான்)

ஆள் 1 : அது ஒன்றும் உனக்குக் கேளாது. நாம் தந்தது தங்கக் காதுகள் எங்களோடுதான் இணையும். எமது ஓசையைத் தான் கேட்கும். எங்கே உளது கண்களையும் தந்துவிடு அப்புறம் நீ எங்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளலாம்.

பாட்டாளி: தலைவா! கொடுக்காதீர்கள். கண்கள் போனால் கதியில்லை. கவலை பார்த்துக் கதறும் எண்ணமே வராது. வேண்டாம் ஏமாந்துவிடாதீர்கள்.

தலைவன்: (எதுவும் கேளாதவனாக கண்களைக் கழற்றிக் கொடுத்து விடுகின்றான். தங்கக் கண்களைப் பொருத்திக் கொள்கின்றான்)

பாடகர்: கோரிக்கை நிறைவேறவேண்டும்
கொடுத்துவிடுவோம் கேட்பதெல்லாம்
வாதாடிக் கதைப்பேன் என்றான்
உழைப்போர் போராட்டம் தொடர்வேன் என்றான்
காதைக் கொடுத்தான் கேள்வியில்லை
கண்ணைக்கொடுத்தான் பார்வையில்லை
பொன்னால் புலன்கள் பெற்றான்
படியேறிப் போராடவே துணிந்தான்.

(அத்துடன் அடுத்த அடியை மேலே வைக்க மீண்டும் தடி நெஞ்சுக்கு நேரே நீங்கிறது)

ஆள் 3 : ஊம் எங்கே ஏறப் பார்க்கிறாய்.

தலைவன் : இன்னும் என்ன கேட்கிறாய். காதைத் தந்தேன். நாசியைத் தந்தேன். நாலைத் தந்தேன். மதிக்க முடியாத என் இரு கண்களையும் தந்தேன்.

ஆள் 3 : இன்னும் வேண்டும். ஊம் உனது அறிவும் வேண்டும். அதையும் தந்த பிறகுதான் எம்மிடத்தே வருதல் வேண்டும்.

தலைவன் : தரமாட்டேன். எனது அறிவைமட்டும் தரமாட்டேன். அது எனது தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் விமோசனத்துக்கே வழிசெய்யும் ஆற்றல் பெற்றது. அதைமட்டும் கேளாதே.

ஆள் 1 : அப்படியானால் அதைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு நாம் தந்த தங்க உறுப்புக்களுடன் கீழே இறங்கிவிடு.

தலைவன் : கீழே இறங்குவதா? இத்தனை நியாகங்கள் செய்த பிறகும் முடிவு காணாமல் கீழே இறங்குவதா? உங்களது வெறியாட்டத்தின் முடிவையும் பார்த்துவிடுகிறேன். என்ன செய்தும் எனது திறமையை நீங்கள் பறித்துவிட முடியாது. இதோ இதோ எனது அறிவு பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

ஆள் 1 : [பலத்த சிரிப்பு] கொடுங்கள் இவனுக்கு தங்கத்தால் ஒரு மூளை. இப்போ வா எங்களோடு சரிசமமாக வா. ஊம், வா.

(தலைவன் அவர்களோடு நடக்கிறான்)

இப்போது சொல் எதற்காக இங்கே வந்தாய். இவ்வளவு துணிச்சலோடு வந்த உனது கோரிக்கை என்ன?

தலைவன் : கோரிக்கை கோரிக்கை ஆம் எனது கோரிக்கை. உழைப்பாளர் இனத்தின் கோரிக்கை. தொழிலாள வர்க்கத்தின் கோரிக்கை.

ஆள் 1 : நியாயமில்லாத கோரிக்கை. ஒரு முறை அவர்களை எட்டிப்பார். எக்லாம் பெற்று இன்புற்றிருக்கும் அந்த இனத்தின் சுகவாழ்வைப் பார்.

தலைவன்: (கீழே பார்த்து) என்ன? எனது சகோதரர்களா? எவ்வளவு ஆனந்தமாய்க் காட்சியளிக்கின்றனர்.

ஆள் 2 : பொன்மயமான வாழ்வு

தலைவன்: ஆமாம் எல்லாம் பொன் மயம்

ஆள் 1 : எவ்வித குறையுமில்லாமல் கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்

பாட்டாளி: பேசுங்கள் தலைவா, பேசுங்கள். எங்களைப்பற்றிப் பேசுங்கள்.

ஆள் 3: பார்த்தாயா ஆனந்தக் கூத்தாடுவதை.

தலைவன்: ஆமாம், ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றனர். சகோதரர்களே! தோழர்களே! நீங்கள் நீங்கள் சந்தோஷமாக இருப்பதைப் பார்க்க என்னுள்ளம் விம்முகிறது. (பெருமூச்சு) அப்போ எனது போராட்டம் வெற்றிபெற்று விட்டது. நான் வெற்றிபெற்றுவிட்டேன்.

ஆள் 1 : வா உனது தோழர்கள் சந்தோஷமாக இருக்கும் இந்த வேளையில் நீயும் எம்மோடு சேர்ந்து குதூகலிக்க வேண்டாமா? எங்களோடு தங்கக் கிண்ணத்திலே பழரசத்தைப் பருகவேண்டாமா? வா! வந்து உனது வெற்றியைக் கொண்டாடு.

(பாட்டாளிகள் சோர்வுற்று மடிதல்)

பாடகர் : சென்றவன் எங்களை மறந்துவிட்டான் சென்றவிடம் மதி மயங்கிவிட்டான் கண்களைத் தங்கத்தில் பொருத்திக்கொண்டான் இங்கு காண்பது பொன்மயம் என்று சொன்னான் எவரிடம் சொல்வது துயரங்களை இவ்விதமோ என்றும் எமது நிலை கற்பனையோ இல்லை கதையுமில்லை யுகம் யுகமாய் இது தொடரும் கதை.

—திறை—

நா. சுந்தரலிங்கத்தின்
விழிப்பு

பாடல்கள்

இ. முருகையன்

— ருத் —

எழுதியது: 7 - 10 - 1969

முதல் மேடையேற்றம்: 21 - 11 - 1975

லும்பினி அரங்கு, கொழும்பு.

நெறியாள்கை; நா. சுந்தரலிங்கம்.

நாடக மாந்தர்

1. சந்திரன்: பட்டதாரி. வேலையில்லாதவன்.
2. கார்த்திகேசு: சந்திரனின் தகப்பன். அரசாங்கத்தில் உயர் உத்தியோகம் வகித்தவர். செல்வாக்கானவர் எனப் பலராலும் மதிக்கப்படுபவர்.
3. சிவக்கொழுந்து: சந்திரனின் பெரிய தகப்பன். கார்த்திகேசுவை விடப் பதினைந்து இருபது வயது மூத்தவர். கார்த்திகேசுவின் சகல குடும்ப விஷயங்களுக்கும் முதல்வர்.
4. செல்வி: சந்திரனின் மனைவி: G. C. E (உயர்தர) வரை படித்தவள். வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவள்.
5. சிறும்பலம்: சந்திரனின் மாமன். ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தர். சுமாரான வாழ்க்கை வசதிகள் பெற்றவர்.

மற்றும்

கார்த்திகேசுவின் மனைவி.
12-பரீட்சார்த்திகள்.
6-தொழிலாளிகள்-
3-காயக்காறர்கள்.

3-நீதி அரசர்கள்.
பியோன்
4-படித்தவர்கள்.
டொக்டர்.

முதலாம் அங்கம்

காட்சி: 1

சைக்குளோருமாவின் முன் ஓர் இருப்பறையின் நெடிய சுவரைக் குறிக்கும் ஓர் சட்டப்படல். அச்சட்டப்படலின் வலப்புற அரையில் ஜன்னலைக் குறிக்கும் இடைவெளி. இடப்புற அரையில் வெளிவாசற் சதவைக்குறிக்கும் இடைவெளி. ஜன்னலுக்கு ஊடாக இரண்டொரு மரங்கள் வெளியே நிற் றதை மண்டபத்திலுள்ளோர் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜன்னலுக்கு முன்னால் நோயாளி படுத்திருக்கும் ஒரு கட்டில். தலைமாட்டிற்குச் சற்றுத்தள்ளி ஒரு ஸ்ரூல். அதிலே நோயாளிக்கு வேண்டிய சாமான்கள் வகையறு. கால்மாட்டில் ஒரு நாற்காலி. முன்மேடை இடப்புறத்தை அண்டி மூன்று பிரம்பு நாற்காலிகள், ஒரு ஸ்ரூல்.

மண்டபத்து ஒளி மங்கி, அரை மங்கலுக்கு வந்ததும் வாத்தியக் குழுவினரின் இசை ஆரம்பிக்கிறது. இந்த நாடகத்திற்கு அமைக்கப்பட்ட இசையின் சிறுசிறு பகுதிகளைத் தொகுத்து வாசித்தல் நல்லது. இசை முடிவை அணுக மண்டபத்து ஒளிமேலும் மங்கி இருட்டாகிறது. இந்த இருட்டிலே இசை சில வினாடிகள் நீடித்து சோகமாக மாறுகிறது. திரை மெல்ல விலகுகிறது.

மங்கிய ஒளி மேடையிலே பாய்ச்சப்படுகிறது. இந்த ஒளியின் மத்தியிலே கட்டிலில் ஒரு நோயாளி படுத்திருக்கிறான். அவள்தான் தங்கம்மா. கடும் நோய். இன்றோ நாடையோ என்ற நிலை. அவளைச் சுற்றி அவளது கணவன் கார்த்திகேசு, அவரது தமையன் சிவக் கொழுந்து, மகன் சந்திரன் மற்றும் ஒரு டொக்டர் இன்னும் இரண்டு டொருவர் நிற்கின்றனர். திரை விலகும்போது இவர்கள் எல்லோரும் 'சிலை'யாக (Still) இரண்டு மூன்று வினாடிகள் நின்று, டொக்டர் இந்நிலையைக் கலைக்க மற்றவர்களும் கலைத்து அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்கின்றனர். சந்திரன் நோயாளியின் தலைமாட்டியில் நின்று தாயின் நெற்றி வியர்வையை ஒற்றியபடியும் டொக்டரைப் பார்த்தபடியும் நிற்கிறான். டொக்டருக்குப் பின்புறமாகச் சற்று முன்னோக்கி கார்த்திகேசுவும், சிவக்கொழுந்தும் நிற்கின்றனர். கார்த்திகேசு கவலைதோய்ந்த முகத்தோடு நோயாளியைப் பார்த்தபடி நிற்க,

சிவக்கொழுந்து இடையிடையே டொக்டரை அணுகி ஏதோ கதைத் துக் காட்டுவதும் தலையாட்டுவதுமாய் நிற்கிறார். டொக்டர் உடல் வெப்பம் பார்ப்பது, ஊசி போடுவதற்கான ஆயத்தம், ஊசிபோடுவது போன்ற பாவனைகள் செய்யப்படுகின்றனவே தவிர வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

இப்பாவனைகள் சிறிதுநேரம் நீடித்தபின் டொக்டர் கடுதாசியில் சில மருந்து வகைகளை எழுதி அதைச் சிவக்கொழுந்துவிடம் கொடுத்து அதைப்பற்றிய விளக்கமும் கூறிப் புறப்படுகிறார். டொக்டரோடு சிவக் கொழுந்துவும் கூடப் போய் வழி அனுப்பி வைக்கிறார். இந்த இடை நேரத்தில் சத்திரனையும் கார்த்திகேசுவையும் தவிர மற்றவர்கள் மேடையிலின்றும் வெளியேறுகிறார்கள். சத்திரன் நோயாளியைக் கவனிப்பதிலும் ஸ்ரூம்மீது இருக்கும் சாமான்களை ஒழுங்கு செய்வதிலும் கவனமாயிருக்க கார்த்திகேசு நோயாளியின் போர்வையைச் சரிசெய்து அவளைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறார். இந்த நேரத்தில் டொக்டரை வழியனுப்பச் சென்ற சிவக்கொழுந்து திரும்பி வருகிறார் வந்து கார்த்திகேசுவை அழைத்தபடி முன்மேடை வலப்புறத்திற்கு வருகிறார். சத்திரன் கட்டிலருகே நின்று தாயைக் கவனித்தபடி நிற்கிறான். சிவக்கொழுந்து டொக்டர் எழுதிக்கொடுத்த துண்டைப் பார்த்தபின் அதைக் கார்த்திகேசுவிடம் கொடுக்கிறார். கார்த்திகேசு அதை வாங்கி, படியாது கையில் பிடித்தபடியே மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்து பின்னர் சிவக்கொழுந்தரை நேரே பார்த்து ஒரு கோணத்தே பார்வையைப் பதியவிட்டு,

கார்த்தி: (கவலையோடு) இந்த முறை நான் நினைக்கேல்லை

சிவக்: அப்படியான வியாதி. கூடிக்குறையிறதுதான் அதுவின்ரை குணம். சொல்ல ஏலாது எண்டுதான் டொக்டரும் சொல்லுகிறார்.

கார்த்தி: (விரக்தியாக) நெடுக அது கூடிக் குறைஞ்சுகொண்டுதான் இருக்கப்போகுதோ அண்ணை, ஒருநாளைக்கு அது கூடினால் பிறகு கூடினதுதான்.

சிவக்: அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது. ஏலுமானவரை தெண்டிச்சுப் பாக்கிறதுதான். பிறகு எல்லாம் அதுகளின்ரை தலைவிதிப்படி.

கார்த்தி: (யோசித்து) எனக்கென்னவோ அண்ணை மனம் ... ஒரே அங்கலாய்ப்பாய்க் கிடக்குது. அவளின்ரை சீவன் போறதுக்கிடையிலே அவளின்ரை ஆசை ஒண்டை நிறைவேற்றி வைக்கலாம் எண்டால் சந்திரன் என்ன சொல்லுவான் எண்டுதான் யோசிக்கிறன்.

சுவக்: ஏன் சந்திரன் மாட்டன் எண்டு சொல்லக் கூடிய விஷயமோ?

கார்த்தி: இல்லை. சிலவேளை அவன் மாட்டன் எண்டு சொன்னாலும் சொல்லிப்போடுவான் எண்டுதான் யோசிக்கிறன். போன முறை இப்பிடித்தான் தங்கத்துக்கு ஒருக்கால் சடுமைப்படுத்திச்சு. நீங்களும் நிண்டனீங்கள்தானே. செவ்வனை வளவாலை எழுப்பிற விஷயமாய் அட்வக்கேட்டைச் சந்திக்கவேணும் எண்டு போட்டுப் போட்டியள் ...

சுவக்: ஓ அது இப்ப நடந்து பத்து மாசம் ஆச்சதே.

கார்த்தி: ஓ அப்ப இவன் சந்திரனுக்கும் யூனிவேசிற்றியிலே கடைசிச் சோதினை ... அவனும் இஞ்சை இல்லை ...

(இனிவரும் சம்பவம் நினைவுறுத்தல் காட்சியாக அமைகிறது. இது நடக்கும்போது முன்னர் நடந்த சம்பவங்களைக் கார்த்திகேசு Flash back பாவனையோடு விவரிக்கிறார். ஒளியைத் தகுந்தபடி மேடையில் மாற்றி உபயோகிப்பதால் இந்த நிலைமாற்றத்தை உருவாக்கலாம்.)

கார்த்தி: நீங்களும் போட்டியள். டொக்டரும் ஊசி போட்டுட்டு அப்பத்தான் போனவர். தங்கம் கட்டிலிலே படுத்திருக்கிறான். அவளுக்கு நித்திரை இல்லை. அங்காடையும் இங்காலையும் உடம்பை அலட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறான் பிறகு என்னை வரச்சொல்லிக் கூப்பிட்டான் நான் கிட்டப்போய் 'என்ன' எண்டு கேட்டன். கதிரையைக் காட்டி அதிலே தன்னைக் கொஞ்ச நேரம் இருத்திவிடச் சொன்னான். மெல்லமாய் அவளைக் கைத்தாங்கலாய்ப் பிடிச்சு அதிலே இருத்திவிட்டன். நெடுக அவளுக்கு வருத்தம் வாறதுதானே. எண்டாலும் ஒரு நாளும் அவள்

கவலையாய் இருக்கிறேல்லை ஆனால் அண்டைக்கு மட்
 டும் பேய் அறைஞ்சுவன் மாதிரி அவன் இருந்தான் ...
 “ ஏன் தங்கம் ஏன் ஒருமாதிரியாய் இருக்கிறாய் ”
 எண்டு கேட்டன் “ஒண்டுமில்லை” எண்டு
 போட்டுப்பேசாமல் கொஞ்ச நேரம் இருந்
 தான். பிறகு “ சந்திரன் எப்ப வருவான் ”
 எண்டு என்னட்டைக் கேட்டான் “இப்ப அவனுக்
 குக் கடைசிச் சோதனை நடந்துகொண்டிருக்குது
 ஏன் ? “தந்தி அடிச்சுக் கூப்பிட்டீடோ?” எண்டு
 கேட்டன் “ வேண்டாம் ” எண்டு தலையை ஆட்
 டிப்போட்டு பெருமூச்சு விட்டான் எனக்கு
 என்னமோ அவன் மனதுக்கை ஒரு பெரிய பாரத்
 தைச் சுமந்துகொண்டு இருக்கிறான் எண்டுதான்
 பட்டுது “ஏன் தங்கம் மனதுக்கை எதையா
 வது வைச்சிருக்கிறதாலை ஆருக்கு என்ன
 லாபம் அதை எனக்குச் சொன்னால்தானே
 நான் என்னாலை ஏலக்கூடியதைச் செய்வன் நீ
 உப்பிட்யே எல்லாத்தையும் மனதுக்குள்ளே
 பூட்டிப் பூட்டி வைக்கிறதாலை தான் அதெல்லாம்
 உன்னைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அரிக்குது ”
 எண்டு சொன்னன். அவன் கொஞ்ச நேரம்
 பேசாமல் இருந்தான் பிறகு “ஒண்டுமில்லை ...
 சந்திரனுக்கு ஒரு கலியாணம் செய்தால் என்ன?
 நான் சாக முந்தி அதை என்றை உண்ணலை ஒருக்
 கால் பார்க்கவேணும் எண்டு ஆசையாய் இருக்குது ”
 எண்டு சொன்னான் “ அதுக்கென்ன சோதினை
 முடிஞ்சு சந்திரன் வந்த உடனே செய்வம் ”
 எண்டு சொன்னன் என்றை சொல்லிலை அவ
 னுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகேல்லைப் போலை கொஞ்ச
 நேரம் இருந்து யோசிச்சான் பிறகு இரண்டு
 மூண்டு பகுதிகளைச் சொல்லி அங்கை கேட்டுப் பாக்கச்
 சொன்னான் ‘ஓம்’ எண்டு நான் சொன்னன்...
 ... அதுக்குப் பிறகுதான் “ நித்திரை வருகுது
 கட்டிலடிக்குப் பிடிச்சுவிடுங்கோ ” எண்டு சொன்
 னான் மெல்லப் பிடிச்சு ... கட்டிலடிக்குக் கொண்டு
 போய்ப் படுக்க வைச்சன். படுத்துக் கொஞ்ச

நேரத்திலே நிம்மதியாய் நித்திரையாய்ப் போனான்.
(நினைவுறுத்தல் முடிவு)

அப்பத்தான் நான் யோசிச்சன் இந்தக் கவலை அவளை எவ்வளவு தூரம் வாட்டிப் போட்டுது எண்டு.

சிவக்: நீ இதைப்பற்றி எனக்கு ஒண்டும் சொல்லேல்லையே.

கார்த்தி: சொல்லலாம் எண்டுதான் முதல் யோசிச்சன். பிறகு நீங்கள் பேசினாலும் பேசிப் போடுவியள் எண்டு பேசாமல் இருந்திட்டன். நல்ல காலம் தங்கத்துத் பிறகு சுகம் வந்திட்டுது.

சிவக்: (சித்தனையோடு) ம் ... அப்ப நான் நினைக்கிறன் ... இப்பவும் அவளுக்கு அந்தக் கவலையான் இருக்க வேணும். அதுதான் அவள் நிம்மதியாய்க் கண்ணை மூட ஏலாமல் அவதிப்படுகிறாள் ... ம் ... சந்திரன் இதுக்கு என்ன சொல்லுறான்.

கார்த்தி: நிசல்ட் வந்து எட்டு மாசம் ஆச்சுது. உத்தியோகம் இல்லை ... உத்தியோகம் இல்லை எண்டு எரிஞ்சு கொண்டு திரியிறான். அதுதான் இதைப் பற்றிக் கேக்க நான் யோசிக்கிறன்.

சிவக்: இதிலே யோசிக்கிறதுக்கு என்ன இருக்குது. தாய் நிம்மதியாய்க் கண்ணை மூடுறது முக்கியமோ? உத்தியோகம் முக்கியமோ? அவன்ரை உத்தியோகத்தைப் பற்றி உனக்குத் தெரிஞ்ச ஆக்களிட்டைச் சொல்லியிருக்கிறாய் தானே. நீ அவங்களுக்குச் செய்த உதவிகளுக்கு இதை அவங்கள் உனக்குச் செய்ய எங்கை எண்டு இருப்பாங்கள் ... பாப்பம் ... அப்பிடித்தான் இல்லாட்டிலும் பறுவாயில்லை ... ஒரு ரெண்டொண்டை இளக்க எல்லாம் சரியும்.

கார்த்தி: உத்தியோகத்தைப்பற்றி கவலை இல்லை அண்ணே. கனபேர் புரேமியஸ் பண்ணி இருக்கினம்

சிவக்: சரி ... (யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய்) மிச்ச அலுவல்களை நான் பார்க்கிறேன்.

(மேற்சொன்ன வச்னத்தைச் சிவக்கொழுந்து பேசியபடியே கார்த்திகேசுவையும் அழைத்துக்கொண்டு கட்டிலடிக்குப் போகிறார். அங்கே சந்திரன் தாய்க்கு தோடம்பழச்சாறு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். தகப்பன் கிளாசை மகலிடமிருந்து வாங்கித் தான் அதைப் பருக்குகிறார். சிவக்கொழுந்து சந்திரனை அழைத்தபடி மீண்டும் முன்மேடை வலப்புறத்துக்கு வருகிறார். இவர்கள் கதைக்கத் தொடங்கியதும் கார்த்திகேசு உள்ளே போகிறார்.)

சிவக்: சந்திரன் அம்மாவின்றை நிலைமை கொஞ்சம் கஸ்டம் எண்டுதான் டொக்டர் சொல்லுறார். இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கிறதெண்டால் மருந்தாலை ஒண்டும் செய்ய ஏலாதாம் அது மனதால்தான் செய்ய ஏலும் என்று டொக்டர் சொல்லுறார்.

சந்திரன்: நீங்கள் என்ன பெரியையா சொல்லுறியன்.

சிவக்: (யோசித்துப் பேசும் பிடியையோடு) அம்மாவுக்கு இருக்கிற வியாதியை விட மனக்கவலைதான் இப்ப பெரிய வியாதியாய்க் கிடக்குது. ஐயாட்டையும் கேட்டன். அவரும் அதைத்தான் சொல்லுறார்.

சந்திரன்: (ஆச்சரியத்தோடு) அம்மாவுக்கு அப்பிடி என்ன மனக்கவலை பெரியையா?

சிவக்: உனக்கொரு கலியாணத்தைச் செய்து பாக்கிறதுக்கிடையிலே தான் கண்ணை மூடிவிடுவானோ என்று அவள் கவலைப்படுகிறாள். இந்தக் கவலையாலேயே அவள் அரைவாசி செத்துப் போனாள். (யோசித்து) ஏன்ரா சந்திரன் நீ ஒரு கலியாணத்தை முடிச்சால் என்ன?

சந்திரன்: என்ன பெரியையா நீங்கள் உழைக்கிறதுக்கு வழியைக் காணயில்லை. கலியாணம் இல்லாததுதான் குறை.

சிவக்: இஞ்சார், உத்தியோகத்தைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். அது ஐயா தன்னை சிநேகிதரிட்டை சொல்லி வைச்சிருக்கிறார். நானும் அங்கை சொல்லி வைச்சிருக்கு. இண்டைக்கோ நாளைக்கோ அது கிடைக்கும். ஆனால் அம்மாவின்றை விஷயம் அப்பிடி இல்லை. ஒருக்கால் கண்ணை

முடினால் முடினதுதான். அதுதான் சொல்லுறன். ஆசையோடே அவனை ஏங்கிச் சாக வைக்காதே பிறகு நீதான் மனவருத்தப்படுவாய்.

சந்திரன்: இதிலே அம்மா மாத்திரம் விருப்பப்பட்டு என்ன இருக்குது பெரியையா. ஐயாவுமெல்லோ சம்மதிக்கவேணும்.

சுவக்: அம்மாவுக்கு விருப்பமெண்டால் அவரென்ன வேண்டாம் எண்டே சொல்லப்போறார்?

சந்திரன்: அதுக்கி ல்லை

சுவக்: அவருக்கு அம்மாவின்ரை கவலை ஒரு பக்கம். அம்மா வின்ரை ஆசையை நிறைவேற்றறதுக்கு வழிதெரியாத கவலை மற்றப்பக்கம். இரண்டுக்கும் இடையிலே நின்று அவர் அந்தரப்படுகிறார். இதெல்லாத்தையும் தீர்த்துவைக்கக் கூடியவன் நீயொருத்தன்தான். நீ படிச்சனி. உனக்கு எல்லாம் வடிவாய் விளங்கும். அதுதான் சொல்லுறன்.

சந்திரன்: (பேசாமல் நிற்கிறான்)

சுவக்: என்ன பேசாமல் நிக்கிறாய்.

சந்திரன்: இல்லைப் பெரியையா

சுவக்: இஞ்சார் இவ்வளவு பாடும் அவள் உனக்காய்த்தான் பட்டவள். ஐயாவுக்குப் பட்டதிலையும் பாக்க அவள் உன்னோடேதான் கூடப் பாடுபட்டிருக்கிறாள். உன்ரை உழைப்பை அவள் அனுபவிப்பாள் என்பது ஐயிச்சம். நான் நினைக்கேல்லை. அதுதான் சொல்லுறன். அவள் உயரோடே இருக்கேக்கை உன்னுடே செய்யக்கூடியது இது ஒண்டுதான்.

சந்திரன்: எனக்கென்னவோ பெரியையா இந்த யோசனை பிழைபோலத் தெரியுது.

சுவக்: இத்தனை வயசு வந்த பிறகும் எங்களுக்கு சாது சரி எது பிழை எண்டது விளங்குவதில்லை. உனக்கு இப்பவே

எல்லாம் விளங்குது என்ன? நான் சொல்றதைக் கேள். அந்தச் சீவன் கொஞ்சம் நிம்மதியாய்க் கண்ணை மூட வேணுமெண்டால் நான் சொல்லுறபடி செய்.

(இந்த நேரத்தில் கார்த்திகேசு அங்கே வருகிறார். அவரைக் கண்டதும் சந்திரன் கட்டிலடிக்குப் போய்த் தாயைக் கவனிக்கிறான். சிவக்கொழுந்துவுக்கும் கார்த்திகேசுவுக்கும் சம்பாஷணை தொடருகிறது.)

கார்த்தி: அவனுக்கு விருப்பமில்லாட்டில் தெண்டியாதையுங்கோ அண்ணை.

சீவக்: விருப்பமில்லை என்று அவன் உனக்குச் சொன்னவனோ? உத்தியோகத்தை எடுத்துக் கொடுத்தால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு கலியாணம் செய்வான் தானே. (யோசித்து) இவனுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும் வரைக்கும் அவன் கண்ணை முழிச்சுக் கொண்டு இருக்க மாட்டான். அது தான் யோசிக்கிறன்.

கார்த்தி: அப்படியெண்டால் என்னண்ணை செய்யிறது.

சீவக்: ம் (யோசித்து) அது நான் அவனுக்கு எல்லாம் வடிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறன். அவன் தேப்பான். அவசரப்படாமல் ஒரு நல்ல பகுதியிலே அவனை இறக்க வேணும். நான் சிறும்பலத்தாரோடை கதைக்கிறன்.

கார்த்தி: தங்கத்துக்கும் அவையிலே நல்ல பிடிப்பு. நீங்கள் எல்லாத் தையும் விளங்கப்படுத்திக் கேளுங்கோவன்.

சீவக்: (யோசிச்சு முடிவுக்கு வந்தவராய்) ம்... நான் அதைக் கேக்கிறன்... (கார்த்திகேசுவையும் அழைத்துக் கொண்டு கட்டிலடிக்குப் போம்) நீ அந்த மருந்துகளை வாங்கிக் கவனமாய்க் குடு' (சந்திரனைக் கூப்பிட்டு) அப்ப சந்திரன் நான் போட்டுப் பிறகு வாறன்.

சந்திரன்: ஓம் பெரியையா.

சீவக்: நான் சொன்னதுகளை ஒருக்கால் வடிவாய் யோசிச்சுப் பார்... ம்... யோசிக்கிறதுக்கு என்ன இருக்குது. எல்லாம்

அம்மாவின்ரை நன்மைக்குத்தானே. (சந்திரன் பேசாமல் நிற்
கிறான். கார்த்திகேசுவிடம்) சரி அப்ப இரு நான் வாறன்.

கார்த்தி: ஓம் அண்ணே. (சிவக்கொழுந்தை வழி அணுபுகிறார்)

(மகன் தலைமாட்டில் நின்றபடி தாயைக் கவனிக்கிறான் கார்த்தி
சேச திரும்பி வந்து கதிரையை எடுத்து மேடை உள் ஓரத்தில்
வைத்துவிட்டு மனைவியின் போர்வைகளைச் சரி செய்தபடி காலடிக்கு
வருகிறார். ஒளி பங்கத் தொடங்குகிறது. இருட்டானதும் இருவரும்
கட்டிலைத் தூக்கியபடி உள்ளே போகிறார்கள். சாமான்கள் உள்ள
ஸ்காலும் அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றது. ஜன்னலோடு கூடிய சட்டப்
படல் உள்ளே மறைகின்றது.

முதலாம் காட்சி முடிவு.

காட்சி: 2

முதலாம் காட்சி முடிவிலுள்ள இருட்டின்போது மேற்கூறிய
மேடைப் பொருட்கள் அப்புறப்படுத்தப்படும் அதே வேளையில் இரண்
டாம் காட்சிக்குரிய பொருட்கள் விடப்படுகின்றன. இரண்டாம்
காட்சி மேடையின் இடப்புற அரையில் நடைபெறுகிறது. பின்ணனி
யில் கதவோடு கூடிய சட்டப்படல் இருக்கின்றது. சைக்குளோறு
மாவிற்கும் சட்டப்படலுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி உள்ள
றையைக் குறிக்கும். இதை வெளிக் கொணருவதற்காக இரண்டொரு
சாமான்கள் அங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளன. சட்டப்படலுக்கு முன்னால்
இருப்பறை. இருப்பறையிலே மூன்று பிரம்பு நாற்காலிகளும் சிறிய
ஸ்காலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேடையின் வலப்புற அரை வெற்றுக
இருக்கிறது. காட்சி ஆரம்பமாகும் போது மேடை முழுவதும் மங்
கலான ஒளியும் பிரம்பு நாற்காலிகளைச் சுற்றி ஒளிப்பொட்டும் பாய்ச்
சப்படுகின்றன. பாய்ச்சப்படும் போது சிவக்கொழுந்தும் சிற்றம்பலமும்
நாற்காலிக்கு முன்னால் நிற்கின்றனர்.

சிற்றம்: இருங்கோ..... இருங்கோ..... (கதவை நோக்கி) செல்வி.....
இஞ்சை சிவக்கொழுந்து மாமா வந்திருக்கிறார்.

சிவக்: (இருந்து கொண்டே) வீட்டுப் பொறுப்பெல்லாம் இப்ப செல்வி
யோடை போல கிடக்கு.

சிறற்றம்: அதுதான் பெரிய தலையிடியாக் கிடக்குது, பாருங்கோ. உடம்பைச் சும்மா அலட்டாமல் பேசாமல் இரு எண்டாலும் கேக்கிறுளில்லை. அது அப்பிடி இருக்கவேணும் இது இப்பிடி இருக்கவேணும் அதிலே ஊத்தை பிரட்டக்கூடாது இதை அரக்கி வைக்கக்கூடாது எண்டு ஒவ்வொரு நாளும் மற்றவையோட சண்டை தான். இப்ப வீடு அவ்வின்றை பொறுப்பு.

சிவ்: (ஆமோதித்து) அதுதான் நல்லது எங்கை மற்றவை ஒருதரையும் காளையில்தான்.

சிறற்றம்: எல்லாரும் பள்ளிக்கூடம் போட்டிமை.

செல்வி: (கதவால் உள்ளே வந்து) என்ன மாமா கனகாலத்துக்குப் பிறகு

சிவ்: (சிரித்தபடி) உன்னைப் பாத்திட்டுப் போவம் எண்டுதான் வந்தான்.

செல்வி: (சிரித்துக்கொண்டே) ஆ அப்ப பின்ன இருந்துகொள்ளுங்கோ இப்ப வந்திருறன். (உள்ளே போகிறான்)

சிறற்றம்: இப்ப ஏன் நீங்கள் அடிக்கடி இஞ்சாலைப்பக்கம் வாறேல்லை.

சிவ்: இவன் செல்லனைக் காணியாலை எழுப்பிறதுக்கு ஓடித் திரிஞ்சாப்போலை

சிறற்றம்: ஏன் அவன் செல்லன் நல்ல குணமானவனே

சிவ்: ஓம் அவன் ஆள் பழுதில்லை. தெரியாதே இந்தப் Paddy Lands Act. ஐ ... இப்ப எல்லாக் குறிச்சிகளுக்கும் மெல்லமெல்லக் கொண்டு வாறுங்கள். அதுதான் பிறகேன் வில்லங்கப்படுவான் எண்டு யோசிச்சப்போட்டு

சிறற்றம்: ஆனால் பாருங்கோ செல்லன் இருக்கிறது நெற்காணி இல்லையே?

சிவக்: ஓ அது தோட்டக் காணிதான். ஆனால் சொல்ல ஏலாது. இப்ப நெற்காணி எண்டுதான் சொல்லுறாங்கள் பிறகு தோட்டக்காணி எண்டும் சொல்லுவாங்கள்.

சிற்றம்: நான் நினைக்கேல்லை அதைக் கொண்டுவாறதாலை அவ்வளவு ஆபத்து இருக்குதெண்டு.

சிவக்: இப்போதைக்கு ஒரு ஆபத்துமில்லை. எல்லாம் எங்களுக்குச் சாதகமாய்த்தான் இருக்குது. ஆனால் சொல்ல ஏலாது. இனி இனி ஆரார் வாறாங்களோ. அதுவும் எங்கடை இப்பத்தைப் பிள்ளைகளுக்கு இருக்கிறதைக் காவாந்து பண்ண வேணும் இன்னும் நாலாஞ்சு காணியூமி களை வாங்கவேணும் எண்ட அக்கறை இருந்தாத்தானே. இருக்கிறதையும் வித்துக்கட்டுப்போட்டுப் போறதுதான் அவையின்றை யோசனை. சரி அவங்களுக்குத்தான் அந்த யோசனை வராட்டிலும் நாங்களாவது இருக்கிறதைக் காவாந்துடண்ணி வைப்பம் எண்டுபோட்டுத்தான்

சிற்றம்: இப்ப அவனை எழுப்பினால் காணி எல்லாம் சீரழிஞ்சு போமே பாருங்கோ.

சிவக்: (அலட்சியமாக) ஓ அதுக்கென்ன கொஞ்ச நாளைக்கு அது சும்மா கிடக்கட்டுமன் இப்ப அதாலை ஒரு நட்டமும் இல்லைத்தானே நீங்களும் அவன் கதிரனை புளியடி வளவிலை இருக்க விடுறது நல்லது எண்டு எனக்குப் படயில்லை.

செல்வி: (கோப்பியோடு வந்துகொண்டே) கோப்பி குடியுங்கோ மாமா, (கோப்பியைக் கொடுத்துவிட்டு நாற்காலியில் அமருகிறான்)

சிவக்: (குடித்தபடியே) செல்வி நீ பள்ளிக்கூடத்தாலை நிண்டது பெரிய பிழை. கட்டாயம் நீ யூனிவேசிறிச் சோதனை எடுத்திருக்கவேணும்.

செல்வி: அதை அப்பாட்டைத்தான் சொல்லுங்கோ மாமா. என்றை கிளாசிலை கடைசியிலை நிண்டவை எல்லாரும் இப்ப மெடிக்கல் கொலிசிலை படிக்கினம்.

சிற்றம்: (இழுப்பாக) ஓ உத்தியோகம் செய்யிறதெங்கை குடும்பத்தைப் பார்க்கிறதெங்கை. (செல்வியிடம்) அப்ப உனக்கு

படிச்சு விருப்பமெண்டால் நான் உன்னை மறிக்கேக்கை
என்னோடை நீ சண்டை பிடிச்சிருக்கலாமே.

செல்வி: பின்னைச் சண்டை பிடிக்காமலே விட்டான். நீங்கள்
தானே சொன்னியள் உந்த உத்தியோகத்தோடை
கலியாணத்தைச் செய்துபோட்டு இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு
தாயான உடனை நிசைன்பண்ணிப்போட்டு வீட்டிலே
இருக்கிறதும் சரி, முதலே வீட்டிலே இருக்கிறதும் சரி.
இரண்டும் ஒண்டுதான் எண்டு.

சிறறம்: இப்ப அதை நான் என்ன மாத்தியே சொல்லப்போறன்.
அறிவுக்கு நீ படிக்கிறதெண்டால் வீட்டை இருந்து படி
யன்.

சிலக்: அது அப்பா சொல்லுறதுதான் சரி. வீடு பெம்பிளை
களுக்கு. ஒபிஸ் ஆப்பிளைகளுக்குத்தான்.

செல்வி: இல்லை இல்லை உழைக்கிற தைரியம் இருந்தால்
ஆரும் எங்கையும் இருக்கலாம்.

சிறறம்: (சிரித்துக்கொண்டு) அப்ப சரி நீ இப்ப வீட்டிலே இரு.

செல்வி: (செல்லக் கோபமாக) சும்மா போங்கோ அப்பா.

சிறறம்: (சிலக்கொழுந்தரிடம்) அது சரி பாருங்கோ உங்கடை
தம்பி கார்த்திகேசுறறை பெண்சாதிக்கு கடுமை எண்டு
கேள்விப்பட்டன்

சிலக்: ஓம் இந்த முறை கொஞ்சம் ஐமிச்சந்தான் ஏதோ
அந்த டொக்டர்ரை கெட்டித்தனத்தாலே கிடந்து இழுபடுது.
(நிறுத்தி) அதுதான் ஒரு ... முக்கியமான விஷய
மொண்டை உன்னோடை தனியாய்ப் பேசலாம் எண்டு
வந்தான்.

(செல்வி சுதிரையை விட்டு எழுகிறான்)

சிலக்: பறுவாயில்லைச் செல்வி நீ இரு.

செல்வி: இல்லை மாமா ... நீங்கள் கதையுங்கோ. எனக்கு வேலை இருக்குது. (சொல்லியபடியே போப்பையையுந் தட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போகிறான். போனதும்)

சிவக்: விஷயம் என்னெண்டால் சிற்றம்பலம் ... தங்கம்மா கனகாலம் சீவிப்பாள் எண்டது ஐமிச்சம். இந்த முறை தப்பினுளெண்டால் ... ஆகக் கூடினது ஒரு வருசம்.

சிற்றம்: என்ன கான்சரோ (Cancer)

சிவக்: இல்லை ... இல்லை ... கான்சர்மாதிரி ... அதுதான். மனிசிக் கொரு ஆசை ... என்னெண்டால் ... தான் சாகிறதுக்கிடை யிலே ... அவன் சத்திரனுக்கு எங்கையெண்டாலும் ஒரு நல்ல இடத்திலே ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கவேணும் என்று. இரண்டு மூண்டு பகுதி வந்து கேட்டவைதான்... எண்டாலும் ... எனக்குப் பிடிக்கேல்லை. (யோசித்து) ஏன் சிற்றம்பலம் செல்விக்கு அவனைச் செய்தால் என்ன?

சிற்றம்: ம் ... (பேசாமல் யோசனையில் ஆழ்கிறார்)

சிவக்: ஏன் உனக்கு விருப்பமில்லையோ?

சிற்றம்: (தயங்கியபடியே) விருப்பமில்லை எண்டில்லை ... மகனுக்கு இன்னும் ஒரு உத்தியோகமுமில்லை ... அதுதான் ...

சிவக்: அதைப்பற்றி நீ ஏன் யோசிக்கிறாய். அவன்ரை சோதினை மறுமொழி வந்து இப்ப என்ன ஆறுமாசம்தானே ஆகுது. அதுக்கிடையிலே எனக்கிந்தக் காணி வழக்கு வந்திட்டுது. தங்கம்மாவும் சுகமில்லாமல் படுத்திட்டாள். அவன் எந்திரன்ரை விஷயத்தைப் பாக்க எனக்கும் தகப்பனுக்கும் நேரமில்லாமல் போச்சது.

சிற்றம்: உத்தியோகம் இல்லாதவரைச் செய்ய ... செல்வி என்ன சொல்லுகிறாரோ.

சிவக்: உன்ரை கஸ்டநஸ்டம் அவளுக்கென்ன தெரியாதே. சொல்லி விளங்கப்படுத்திற்றுதான்.

சிறற்றம்: கடவுளே எண்டு எனக்கொரு கஸ்டமும் இல்லைப்பாருங்கோ ஒரு நல்ல இடத்திலே என்னுடைய அவனைக் கட்டிவைக்க ஏலும்.

சிவக்: அது எனக்குத் தெரியும் சிறற்றம்பலம். நான் யோசிக்கிறது என்னென்னடால் ... அவனுக்கு ஒரு வேலை எடுத்துக் குடுக்கிறது ஒரு கஸ்டமான காரியம் இல்லை ... வேலை கிடைச்ச உடனே அவனுக்கு இருக்கிற மரியாதை கூடுமே தவிரக் குறையாது. இப்ப எண்டால் நீங்கள் குடுக்கிறதை அவை ஏற்றுக்கொள்ளுவினம். தாய் மனிசியால்தான் அவசரப்படுகினமே தவிர அவனுக்கிப்ப கலியாணத்துக்கு அவசரமில்லை. அவனும் மாட்டன் எண்டுதான் சொன்னவன், அதுதான். உத்தியோகந்தான் தடங்கல் எண்டால் நான் கறண்டி (Guarantee) பண்ணுறன். வாறமாசமோ அடுத்த மாசமோ அது கிடைக்கும். அதைப்பற்றி நீ யோசிக்கவேண்டியதில்லை.

சிறற்றம்: (யோசனையிலிருந்து மீண்டு) இல்லை ... இல்லை ... எனக்கு விருப்பமில்லை எண்டில்லை. செல்விறறைக கேக்காமல் இதுக்கொரு முற்றுச் சொல்லுறது சரியில்லை எண்டுதான் நான் யோசிக்கிறன்.

சிவக்: ஓ ... அது சரி ... அவளின்ரை முடிவுதான் முக்கியம். ஆ... (யோசித்து) நீ கேட்டு வை. ஏதோ என்றை பிள்ளைக்காகக் கதைக்கிறன் எண்டு யோசிக்காதே. உனக்கென்ன ஊர் நடப்புத் தெரியாதே. ஒரு நல்ல மாப்பிளையை எடுக்கிறதுக்கு இருக்கிற வில்லங்கங்கள் உனக்குத் தெரியுந்தானே. நீயும் இதைப்பற்றி ஒருக்கால் வடிவாய் யோசிச்சுப்பார். (எழுந்து) நான் நாளைக்கு வாறன். இது ஒரு அவசரமான விஷயம். நாள்க் கடத்தக்கூடாது. நான் வரப்போறன்... (கதவைப்பார்த்து) செல்வி ... நான் வரப்போறன் ... (செல்வியைக் காணவில்லை சிறற்றம்பலத்தாரிடம்) சொல்லுங்கோ நான் பிறகு வாறனெண்டு.

சிறற்றம்: ஓம் ... நான் சொல்லுறன்.

(சிவக்கொழுந்து வெளியேறுகிறார்)

(சிறற்றம்பலம் யோசித்தபடியே திரும்பி வந்து கதிரையில் அமருகிறார். அமர்ந்து யோசித்தபடியே இருக்கிறார். செல்வி வருகிறார்.)

செல்வி: எங்கை மாமா போட்டாரே...

சிற்பம்: கூப்பிட்டார். உன்னைக் காணேல்லை. பிறகு வாறன்
எண்டு சொல்லச் சொல்லிப்போட்டுப் போறார்.

செல்வி: ஏதோ முக்கியமான விஷயம் எண்டார். என்னவாம்
அப்பா.

சிற்பம்: ம் (இலேசாகச் சிரித்தபடி) உனக்கு ஒரு கலியாணம்
பேசிக்கொண்டு வந்தவர். கார்த்திகேசற்றை மகன் சந்
திரனைத்தான். இப்பத்தான் இவன் B. A. பாஸ்பண்ணின
வன். தெரியுந்தானே.

செல்வி: என்னப்பா நீங்கள். இப்ப சயன்ஸ் கிறடியுவேட்சே வேலை
இல்லாமல் கஸ்டப்படுகினம்... .. நீங்கள் ஒரு ஆட்ஸ்
கிறடியுவேற்றைப்பற்றிச் சொல்நீங்கள். எனக்குத் தெரி
யும். என்றை கிளாஸ்மேற் ஒருத்தியின்ரை அன்னை B.A.
பாஸ்பண்ணி இப்ப பத்து வருஷம்.

சிற்பம்: ஏன் செல்வி B. A. பாஸ்பண்ணின எல்லாரும் வேலை
இல்லாமலோ இருக்கினம். பாஸ்பண்ணி அடுத்த கிழமை
அல்லது பாஸ்பண்ண முதலே உத்தியோகத்துக்குப்
போறவை எத்தனைபேர் அதுதான் சொல்லுறது ...
உத்தியோகம் எண்ட விஷயம் பிறக்கிற இடத்தையும்
இருக்கிற அணைவையும் தான் முழுக்க முழுக்கப் பொறுத்
திருக்கு எண்டு. அதுதான் ... எடுத்த உடனை இந்தச்
சம்மந்தத்தை விடுகிறதுக்கு எனக்கு விருப்பமில்லை
(யோசித்தபடி) சிவக்கொழுந்தரும் கார்த்திகேசரும்
நல்ல செல்வாக்கான ஆக்கள் சந்திரனுக்கு உத்தி
யோகமே தேவையில்லை நிலபுலன்களைப் பார்த்
தாலே போதும் எனக்குத் தெரியத்தக்கதாய் எத்
தினை பேருக்கு ... கார்த்திகேசர் உத்தியோகம் எடுத்துக்
கொடுத்திருக்கிறார் ... நல்ல செல்வாக்கான ஆள் ... நல்ல
மனிசன் ... இனி ... சிவக்கொழுந்தர் அவர் இன்னும்
செல்வாக்கான ஆள்...அந்த மனிசன் நினைச்சால் நாளைக்கே
உத்தியோகம் ... இனி அவன் பொடியினும் நல்ல குண
மான பொடியன் ... சோலி ... சுறட்டுக்குப்

(பேசுவதுபோன்ற பாவனை தொடர்ந்து நடக்கிறது)

மேற்சொன்ன வசனங்களைச் சிற்றம்பலம் பேச ஆரம்பித்து அரை வாசிக்கு வந்ததும் ஒளிப்பொட்டைத் தவிர மற்ற ஒளிவிளக்குகள் மங்கி மறைகின்றன. பின்னர் சிற்றம்பலம் பாவனையோடு தொடர்ந்து பேச செல்வி கதிரையில் சாய்ந்து நிமிர்ந்த நிலையில் 'சிலை' ஆகிறான். வசனங்கள் தொடர்ந்து பேசப்பட ஒளிப்பொட்டும் மங்கத் தொடங்கி பேசுவது போன்ற பாவனைமட்டும் நடக்கும்போது மேலும் மங்கி மறைகிறது.

இருட்டிலே திரை மூடுகிறது

முதலாம் அங்கம் முடிவு.

இரண்டாம் அங்கம்

காட்சி - 1

வலப்புற மேடையில் சற்று முன்தள்ளி ஒரு நீண்ட மேசை சரிவாக உள்ளது. மேடையின் வலக்கரைபை அண்டி மேசையோடு மூன்று குற்றிகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. முன்மேடை வலப்புறத்தில் ஒரு தொப்பி மாட்டி இருக்கிறது. மேசை கறுப்புத் துணிபால் மூடப்பட்டுள்ளது. மேசையிலே சில தாள்கள், மைக்கூடு, பேனா, கண்ணாடி நிறைகள், மேசை மணி, தொலைபேசி போன்றன வைக்கப்பட்டுள்ளன. மூன்று குற்றிகளுக்கும் முன்னால், அதாவது நடுமேடையை அண்டி மேசையோடு ஒரு குற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேடையின் இடப்புற அரையின் அந்தலையில் இரண்டொரு கதிரைகள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. நடுமேடை பின்புறத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தை நீலிபோலப் பாவித்து, மேடை வலப்புற அரைக்குப் போய் வருவதற்கு அந்த இடத்தையே பாவிக்கவேண்டும். கதவு நிலையைக் குறிக்கச் சட்டப்படல் தேவையில்லை. நடிகர்கள் கவனமாக இந்த இடத்திற்குடாகவே போய் வந்தால் கதவு இருக்கின்ற உணர்வைச் சபையோர் மத்தியிலே ஏற்படுத்திவிடலாம்.

திரை விலகுகிறது.

காட்சி ஆரம்பமாகும்போது பத்துப்பன்னிரண்டு நேர்முகப் பரீட்சார்த்திகள், வெள்ளை லோங்ஸ், வெள்ளைசேட். மட்டைகள் சகிதம் இடப்புற மேடை பிற்பகுதியில் கூட்டமாக நிற்கிறார்கள். தொப்பி மாட்டியை பியோன் ஒருவர் காவிவந்து வலப்புற மேடை முன்பக்கத்தில் வைக்கிறார். வைத்தபின் மேசையையும் குற்றிகளையும் ஒங்கிஒங்கி அடித்துச் சுத்தம் செய்கிறார். இவை அனைத்தையும் பரீட்சார்த்திகள் கவனிக்கவில்லை. ஏனெனில் கற்பனையான ஒரு சுவர் இக்காட்சியை அவர்களிடமிருந்து மறைத்துவிடுகிறது. பின்னர் விவரிக்கப்படும் நேர்முகக் காட்சியின்போதும் பரீட்சார்த்திகள் உள்ளே நடக்கும் பரீட்சையை நேராகப் பார்ப்பதுபோல் பாவனை செய்யக்கூடாது. சிலர் கதைத்துக்கொண்டும், வேறு ஓரிருவர் அந்தரத்தோடு, இருக்க முடியாதபடி தவித்துக்கொண்டும் இருப்பதுபோல் கதிரைகளில் இருந்து பாவனை செய்யவேண்டும். நடிகர்கள் செய்யவேண்டிய மற்றப் பாவனைகள் அவ்வப்போது கூறப்படும்.

பியோனைத் தவிர்ந்த ஏனைய நடிகர்களின் நடிப்பு 'பேசாப் பாவனையிலே' (panto mime) அமையும்.

மேற்கூறியபடி ஓங்கி அடித்துத் துடைத்த பியோன் நிலையைக் குறிக்கும் இடத்தால் வெளியே அதாவது இடப்புற மேடைக்கு வருகிறார். பரீட்சார்த்திகளை எட்டி, ஆடிப் பார்த்தபின் சேமக்கலம் போன்ற ஒன்றை ஒரு கதிரையிலிருந்து எடுத்து மடமடவென்று அதை அடிக்கிறார். பரீட்சார்த்திகள் எல்லோரும் இடப்புற மேடைக்கு வருகின்றனர். வந்ததும்,

பியோன்: எக்சாம் (Exam) லைன் அப் (line up)

பரீட்சார்த்திகள் எல்லோரும் மடமடவென வரிசையில் நிற்கிறார்கள். முன்மேடையிலிருந்து பின் மேடைவரை எல்லாப் பரீட்சார்த்திகளையும் மிகவேகமாக ஆனால் காத்திமாகப் பார்த்தபடியே பியோன் போகிறார். பின்மேடைக்குச் சென்றதும் மண்டபத்தைப் பார்த்தபடி நேராய் நின்று,

பியோன்: எக்சாம் ... ஆம் லெங்த் (Exam Arms length)

(பரீட்சார்த்திகள் வலக்கையை நீட்டி இடை எடுக்கின்றனர்)

பியோன்: எக்சாம். ரைற் ரேண் (Exam Right turn)

(எல்லோரும் வலப்புறமாகத் திரும்புகின்றனர். பியோன் நேராய் நின்றபடியே)

பியோன்: எக்சாம் தற் சைட் ரேண் (Exam that side turn)

(எல்லாப் பரீட்சார்த்திகளும் வெவ்வேறு திசையில் திரும்புகின்றனர். பாவனை மூலம் எல்லோரையும் ஏசியபடி பியோன் முன்மேடைக்கு வருகிறார். சபையோருக்குப் பின்புறத்தைக் காட்டியபடியே நேராய் நின்று)

பியோன்: எக்சாம் ... திஸ் சைட் ரேண் (Exam This side turn)

(எல்லாப் பரீட்சார்த்திகளும் சபையோரைப் பார்த்தபடி திரும்புகின்றனர்.)

பியோன்: எக்சாம் ... ரைற் ரேண் (Exam Right turn)

(பரீட்சார்த்திகள் வலப்பக்கம் திரும்புகின்றனர். அவர்களை எல்லாம் வடிவாய்ப் பார்த்து சிலருக்கு ரை முதலியவற் றைச் சரிசெய்கிறார். பின்,)

பியோன்: எக்சாம் சிற் (Sit)

பரீட்சார்த்திகளுள் சிலர் கதிரைகளில் அமருகின்றனர். மற்றவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நிற்கின்றனர்.

சேமக்கலத்தோடு பியோன் உள்ளே, அதாவது பரீட்சை நடக்கும் அறைக்குள் போகிறார். ஜன்னல் சட்டப்படலுக்கு முன்னால் நின்ற படி சேமக்கலத்தை மடமடவென்று அடிக்கிறார். எல்லாப் பரீட்சார்த்திகளும் எழுந்து அறைக்குள் போக எத்தவிக்கின்றனர். பியோன் ஓடி வந்து எல்லோரையும் தடுத்துப் பிடித்து மீண்டும் கதிரையில் போய் இருக்கும்படி வெருட்டுகிறார். அவர்கள் எல்லோரும் போய் இருந்ததும் மீண்டும் தான் அதை அடித்தால் வரக்கூடாதெனச் சைகைமூலம் விளக்குகிறார். பின்னர் பழைய இடத்திலேயே போய் நின்று கதவு நிலைக்குள்ளால் எட்டிப் பார்த்து வரக்கூடாதெனச் சைகை செய்தபின் மீண்டும் சேமக்கலத்தை மடமடவென அடிக்கிறார். அவர் அடித்து ஓய்ந்ததும் மூன்று நீதியரசர்கள் நீளமான கரிய மேற்கோட்டைப் போட்படி ஒவ்வொருவரும் கையிலே தராசொன்றைப் பிடித்தபடி ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தாண்டித் தாண்டி முன் மேடைக்கு வருகிறார்கள். தராசுகள் ஒருபக்கம் சாய்ந்தே இருக்கின்றன. முன் மேடைக்கு வந்தவர்கள் தராசுகளைத் தொப்பிமாட்டியில் தூக்கிப் பின்னர் இடக்கைகளைத் தூக்கி நடுவே ஒன்றையொன்று தொடும்படி பிடித்து மடமடவென்று வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுக்கிறார்கள். பின்னர் தாண்டித்தாண்டி மேசையை ஒருமுறை சுற்றி வருகிறார்கள். சுற்றி வந்தவர்கள் குற்றிகளில் அமருகிறார்கள்.

நடுவிலிருப்பவர் பரீட்சைக் குழுத் தலைவர். அவருக்கு வலப்புறம் சபையோரை அண்டி இருப்பவர் உதவித்தலைவர். இடப்புறம் இருப்பவர் தலைவர் = 3.

ஒரு கடுதாசியை எடுத்து நாலு மூலைகளையும் மாற்றிமாற்றித் தலைவர் பார்க்கிறார். பின்னர் உதவித் தலைவரைப் பார்த்து தலை ஆட்டுகிறார். உதவித் தலைவர் மேசை மணியை ஒருமுறை அடிக்கிறார். பியோன் தனது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு துண்டை எடுத்து வெளியே வந்து,

பியோன்: (மிகக்கெதியாக) ரத்னசாவுதி... ரத்னசாவுதி ... (உள்ளேபோகிறார்)

பரீட்சார்த்திகள் விழிக்கின்றனர். யாரைக்கூப்பிட்டார்கள் என்று தெரியாமல் தடுமாறுகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மற்ற ஒருவரைக் காட்ட அவர் அந்தரத்துடன் உள்ளே போகிறார். போனதும் தலைவர் அவரை அமரச் சொல்லிச் சைகை காட்டுகிறார். பரீட்சார்த்தி கொண்டு வந்த நற்சாட்சிப் பத்திரங்களை தலைவர் - 3 வாங்கி பத்திரங்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு மட்டையை வடிவாய்ப் பார்க்கிறார். பார்த்தபின் சரிஇல்லை எனத் தலையை ஆட்டுகிறார். தலைவர் இருந்த படியே பரீட்சார்த்திக்குக் கிட்ட எட்டி,

தலைவர்: லங்குறு சிம்பிலி சாலா

(உரக்கக் கேட்கிறார்)

பரீட்சா. 1: (விழிக்கிறார்)

தலைவர்: (மீண்டும்) லங்குறு சிம்பிலி சாலா.

பரீட்சா. 1: (விழிக்கிறார்)

(தலைவர் உதவித் தலைவரைப் பார்க்கிறார். அவர் தலையாட்டியபடி மேசை மணியைத் தூக்கி அடிக்கிறார். பரீட்சார்த்தி 1 தொங்கிய தலையோடு வெளியேறுகிறார்.)

உதவித் தலைவர் சேமக்கலத்தை மீண்டும் அடிக்கிறார்.

மீயோன்: (வெளியே போய்) யோக யோக

(பரீட்சார்த்தி 2 எழுந்து உள்ளே வருகிறார். வந்து ஆசனத்தில் அமருகிறார். தலைவர்-3 பத்திரங்களை வாங்கி அதை மணந்து பார்த்து நல்ல மணம் எனத் தலை ஆட்டுகிறார். உதவித்தலைவர் எழுந்து ஒரு காகிதத்தைப் பரீட்சார்த்தியிடம் கொடுத்து அதில் எழுதும்படி கூறுகிறார். பரீட்சார்த்தி எழுதியதை மணந்து பார்க்கிறார். மூக்கைச் சுழித்தபடியே ஆசனத்தில் அமருகிறார்.)

தலைவர்: (பரீட்சார்த்தி 2 இற்குக் கிட்ட எட்டி) லங்குறு சிம்பிலி சாலா.

பரீட்சா. 2: (விழிக்கிறார்)

சிறிது நேரத்தின் பின் மேசைமணி அடிபடுகிறது. தொங்கிய தலையோடு பரீட்சார்த்தி 2 வெளியே போகிறார்.

(உதவித்தலைவர் மீண்டும் மேசை மணியை அடிக்கிறார்.)

பியோன்: கந்த கந்த

(பரீட்சார்த்தி 3 உள்ளே வந்து அமருகிறார். உதவித் தலைவர் எழுந்து அவர் தலைமயிரைப் பிடித்துப் பார்க்கிறார். அவருடைய கோட்டை மணந்து பார்க்கிறார். அதைத் தட்டிப் பார்க்கிறார். மூக்கைச் சுழித்தபடியே போய் இருக்கிறார். தலைவர் பரீட்சார்த்தியை எழுந்து போகும்படி சைகை காட்டுகிறார். அவரும் போகிறார். மேசை மணி அடிக்கப்படுகிறது.)

பியோன்: சதாசி சதாசி

(பரீட்சார்த்தி 4 எழுந்து உள்ளே வந்து இருக்கிறார்.)

தலைவர்: (கிட்ட எட்டி) லங்குறு சிம்பிலி சலா.

பரீட்சா 4: (விழிக்கிறார்)

(உதவித்தலைவர் எழுந்துபோய் கோட்டை மணந்து பார்க்கிறார். பரீட்சார்த்திக்குப் பின்னால் உதவித் தலைவர் நிற்கும்போது பரீட்சார்த்தியை எழுமும்படி தலைவர் பணிக்கிறார். பரீட்சார்த்தி எழுகிறார். அவர் இருந்த சதிரை உதவித்தலைவரால் பின்னால் இழுக்கப்படுகிறது. தலைவர் பரீட்சார்த்தியை இருக்குமபடி சைகை செய்கிறார். அவர் கீழே விழுந்து புரள்கிறார். மூவரும் கைதட்டிச் சிரித்து ஆரவாரிக்கிறார்கள். பரீட்சார்த்தி எழுந்து பத்திரங்களை வாங்கிக்கொண்டு தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே போகிறார்.)

(உதவித்தலைவர் இருந்தபடியே பியோனுக்கு சைகை காட்டுகிறார்.)

பியோன்: (வெளியே வந்து) முத்துலி முத்துலி

(பரீட்சார்த்தி 5 உள்ளே வந்து இருக்கிறார். பத்திரங்கள் மணந்து பார்க்கப்படுகின்றன.)

தலைவர்: (கிட்ட எட்டி) லங்குறு சிம்பிலி சாலா.

பரீட்சா 5: விழித்தபடி அங்கும் இங்கும் பார்க்கிறார்.

இப்போது ரெலிபோன் அடிக்கிறது. உதவித் தலைவர் எடுக்கிறார். காதருகே வைத்ததும் தலைவரிடம் கொடுக்கிறார். அவர் ஆ என்றபடி திடுப்பென்று எழுகிறார். மற்ற இருவரும் எழுகிறார்கள்.

தலைவர்: (மிகவும் பணிவாக ஆனால் அந்தரத்துடன்)

யெஸ் சேர் யெஸ் சேர்.

ரெலிபோனை வைக்கிறார். தலைவர் காகிதத்தோடு முன் மேடை வலப் புறத்துக்கு வருகிறார். மற்ற இருவரும் பின்தொடருகிறார்கள். மூவரும் குனிந்து காகிதத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மாறிமாறி சம்பாசிக்கிறார்கள். கடைசியில் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வருகிறார்கள். கைதொடுத்துச் சபதம் செய்த பின்னர் மூவரும் தாண்டித் தாண்டி மேசையடிக்கு வந்து, தலைவரும் மூன்றாமவரும் போய் இருக்க உதவித் தலைவர் பரீட் - 5 இறங்குக் கிட்டே வருகிறார். வந்ததும் தலைவர் பரீட் - 5 ஐ எழும்பும்படி சைகை செய்கிறார். அவர் எழுந்ததும் கதிரை பின்னால் இழுக்கப்படுகிறது. இந்த நேரத்தில் ரெலிபோன் மீண்டும் அடிக்கிறது. தலைவர் ரெலிபோனை எடுக்கிறார். எடுத்து காதருகே கொண்டுவரப் பின் உதவித் தலைவரிடம் கொடுக்கிறார். அவர் அதை வாங்கி 'ஓம்' என்னும் பாவனையில் தலையை ஆட்டி ஆட்டிக் கதைக்கிறார். கதைத்து முடிந்ததும் மற்ற இருவரையும் வரும்படி சைகை செய்து தாண்டித் தாண்டி வந்ததும் மூவருக்குமிடையில் குனிந்தபடி சம்பாசனை நடக்கிறது. தலைவர் முடிபாது என்று சொல்வது போலும், உதவித் தலைவர் 'கட்டாயம் வேணும்' என்று அடித்துக் கூறுவதுபோலவும் பாவனை நடக்கிறது. இவர்களை ஒரு சமரசம் வராதுவிடவே 'விடு விடு' வென மேசையடிக்கு வருகிறார்கள். உதவித் தலைவரின் முகத்தில் கோபச் சாயல் தெரிகிறது. தலைவர் பரீட்-5ஐ வெளியே போகும்படி வெருட்டுகிறார். அவர் பயந்து வெளியே ஓடுகிறார்.

இப்போது தலைவருக்கும் உதவித் தலைவருக்கும் கைமடக்கும் போட்டி நடைபெறுகிறது. மூன்றாமவர் நடுவராய் பணிபுரிகிறார் இருவரும் மேசையில் முழங்கைகளை ஊன்றி ஒருவர் கையை மற்றவர் மடக்குவதற்கு மும்முரமாக முனைகின்றனர். மூன்றாமவர் போட்டியின் கடுவலை பாவனைமூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். கடைசியில் வெற்றி தலைவருக்கே கிட்டுகிறது. தலைவர் மற்ற இருவருக்கும் கைகொடுக்கிறார். அதன்பின் மூவரும் கைகொடுத்து சபதம் செய்து ஆசனத்தில் அமருகிறார்கள். பியோனைத் தலைவர் அழைத்துக் காகிதத்தைக் காட்டி

ஏதோ கூறுகிறார். மியோன் வெளியே போய் ஆடைகளைச் சரிசெய்து மிகக் கம்பீரமாய் ஆறுதலாக,

மியோன்: மாணிக்கவாசகர் மாணிக்கவாசகர்

மாணிக்கவாசகர் என்பவர் எழுந்து உள்ளே வருகிறார். அவர் வரும்வரை மியோன் வாசலிலே நின்று அவர் உள்ளே போனதும் தனது ஆசனத்தில் அமருகிறான். மாணிக்கவாசகர் உள்ளே வந்ததும் மூவரும் எழுந்து ஆரவாரத்தோடு அவனை வரவேற்றனர். ஆரவாரத்துக் கேற்றபடியே மாணிக்கவாசகரும் உயர்தர குட்டும், பணக்கார குடும்பத்து ஆள் போலவும் தோற்றமளிக்கிறான். மற்ற இருவரும் தலைவருக்குக் கைகொடுக்கிறார்கள். மாணிக்கவாசகர் இருந்ததும் மற்ற மூவரும் இருக்கிறார்கள்.

மூன்றாமவர் பத்திரங்களை எடுத்து மணந்து 'ஆ' என்றபடி மீண்டும் மீண்டும் மணக்கிறார்.

உதவித் தலைவர் எழுந்து ஒரு காகிதத்தை மாணிக்கவாசகரிடம் கொடுத்து எழுதுமாபடி சைகை செய்கிறார். அவர் திருதிருவென்று விழித்தபடி இருக்க தலைவர் காகிதத்தை எடுத்து மணந்துபார்த்து 'ஆ' என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். மூன்றாமவர் காகிதத்தைப் பறித்துத் தானும் மணந்து 'ஆ' என்கிறார். தலைவர் மாணிக்கவாசகருக்குக் கிட்ட எட்டி,

தலைவர்: (இராகத்தோடு ஆதரவாய் ஆறுதலாய்) லங்குறு சிம்பிலி சாலா.

மாணிக்கவாசகர் விழித்தபடி இருக்கவே மூவரும் காதில் கையை வைத்தபடி அவர் கூறுதலற்றைக் கேட்க எத்தனிக்கிறார்கள். மாணிக்கவாசகர் பேசாமல் விழித்தபடியே இருக்கிறார். மூவரும் 'ஆ' என்ற ஆச்சரியத்தோடு பின்வாங்குகின்றனர். மற்ற இருவருக்கும் தலைவர் கை கொடுக்கிறார்.

பின்னர் தலைவர் மாணிக்கவாசகரை எழும்பும்படி சைகை செய்கிறார். அவர் எழுகின்றார். உதவித் தலைவர் கதிரையைப் பின்னால் இழுக்கிறார். இதன் பின்னர் தலைவர் கதிரையைப் பார்க்கும்படி மாணிக்கவாசகருக்கு சைகை செய்கிறார். அவர் பார்க்கிறார். பின் இருக்கும்படி சைகை செய்கிறார். அவர் கதிரையை இழுத்துப் போட்டபடி அமர்கிறார். மூவரும் கைதட்டி ஆரவாரிக்கின்றனர். தலைவர்

மற்ற இருவருக்கும் கைகொடுக்கிறார் பின் மூவரும் மாணிக்கவாசகருக்கு மாறிமாறிக் கைகொடுக்கின்றனர். அவர் வீறு நடையோடு வெளியே வந்து மேடைக்கு அப்பால் போய்விடுகிறார்.

உதவித் தலைவர் பியோனைக் கூப்பிட்டு ஏதோ சொல்கிறார். தலைவர் அவனிடம் அதை ஆமோதிக்காது கையை அங்கும் இங்கும் ஆட்டுகிறார். உதவித் தலைவர் அவனிடம் ஏதோ சொல்லி அனுப்புகிறார். அவன் வெளியே வந்து ஓளவு கம்பிரத்தோடு,

பியோன்: சந்திரன் சந்திரன்

சந்திரன் உள்ளே போனதும் அவன் ஆசனத்தில் அமர்கிறான். சந்திரன் உள்ளே வந்ததும் தலைவரைத்தவிர மற்ற இருவரும் எழுந்து வரவேற்கின்றனர். முத்திய ஆரவாரம் இல்லை. தலைவர் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொள்கிறார். சந்திரன் இருந்ததும் பத்திரங்கள் மணக்கப்படுகின்றன. மூன்றாமவர் ஆமோதிக்கிறார். தலைவர் மறுக்கிறார். கோட்டு மணக்கப்பட்டு ஆமோதிக்கப்படுகிறது. தலைவர் மறுக்கிறார். சுருதாசியில் எழுதி மணக்கப்படுகிறது. தலைவர் மறுக்கிறார். தலைவர் கிட்ட எட்டி,

தலைவர்: லங்குறு சிம்பிலி சாலா.

சந்திரன் விளங்காது அங்கும் இங்கும் பார்க்கிறான். உதவித் தலைவர் மட்டும் கேட்கும் பாவனையில் கிட்டப்போய் 'ஆ' என்கிறார். தலைவர் மறுக்கிறார். கடைசியாக தலைவர் அவனை எழும்பும்படி சைகை செய்கிறார். அவன் எழுந்ததும் உதவித் தலைவர் கதிரையைப் பின்னால் இழுக்கிறார். இருக்கும்படி தலைவர் சைகை காட்டும்போது உதவித் தலைவர் கைதட்டி ஆரவாரிக்கிறார். தலைவர் மறுக்கிறார். சந்திரனை எழுந்து போகும்படி தலைவர் சைகை செய்கிறார். தொங்கிய தலையோடு அவன் வெளியே போய் மற்றவர்களோடு சேர்கிறான்.

மூன்று தலைவர்களும் பின் எழுந்து மேசையை ஒருமுறை சுற்றி வருகிறார்கள். தொப்பி மாட்டியை நெருங்கி அதில் மாட்டிய தராகுகளைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி தாண்டித்தாண்டி உள்ளே போகிறார்கள். இவர்கள் போனதன்பின் பியோன் குற்றிகளையும் நீளமேசையிலுள்ள பொருட்களையும் அப்புறப்படுத்துகிறான். அதன்பின் தான் தன்னுடைய குற்றியையும் உள்ளே கொண்டுபோகிறான்.

மாணிக்கவாசகர் தவிர்ந்த ஏனைய பரீட்சார்த்திகள் தமது பரீட்சை முடிவடைந்ததும் மேடையை விட்டு வெளியே போகாது பின் மேடை இடப்புறத்தை அணுகிச் 'சிலை' ஆகியுர்கள். சந்திரன் வரை இத்தொகை கூடுகிறது. மூன்று நீதியரசர்களும் போனதன்பின் எஞ்சிய பரீட்சார்த்திகளும் இவர்களோடு சேர்க்கிறார்கள். பியோன் போன பின்னர் குறைந்தது பத்துப்பேராவது 'சிலை'யாக நிற்பது அவசியம்.

பரீட்சை மேசையைக் சுற்றி ஒளிப்பொட்டு பாய்ச்சப்படுகிறது. மற்ற ஒளிவிளக்குகள் மங்கலாக்கப்படுகின்றன. இப்போது சிலைத் தன்மை கலைக்கப்பட்டு பரீட்சார்த்திகள் வரிசையாக மேசையை நோக்கி வருகிறார்கள். வந்து மேசையைச் சுற்றிச்சுற்றி வருகிறார்கள். சுற்றிச்சுற்றி வரும்போதே அவர்கள் தங்களது மட்டைகளை ஒருபுறம் வைத்துவிடுகிறார்கள். இப்போது லோங்ஸ், சேட்டோடு அவையும் கலைப்பட்ட நிலையில் — மேசையைச்சுற்றி வருகிறார்கள். பின்னர் மெல்ல மெல்ல நடை ஓய்ந்து நின்ற நிலையிலே நடப்பதுபோன்று பாவனை செய்கிறார்கள். நடையிலே சோர்வும் பல நேர்முகப் பரீட்சைகளுக்குப் போய்வந்த களைப்பு விரக்து ஆகியனவும் தெரியவேண்டும். இந்நிலையில் இரண்டாம் காட்சி இதோடு கலக்கப்படுகிறது.

முதலாம் காட்சி முடிவில் பரீட்சார்த்திகள் மேடையைச் சுற்றி நடப்பது போன்ற பாவனையின்போது மேசையைச் சுற்றியிருந்த ஒளிப் பொட்டு மங்கப்பட்டு மற்ற ஒளிவிளக்குகளோடு சமத்தன்மை அடைகிறது. மேடையீது இப்போது மங்கிய ஒளியே பாய்ச்சப்படுகிறது. இந்த மங்கலின்போது சிவக்கொழுந்து, கார்த்திகேசு, செல்வி ஆகிய மூவரும் முன்மேடை இடப்புறத்துக்கு வந்து அங்கு ஒரு வளைவாகப் போட்டுள்ள நாற்காலிகளில் சபையோரைப் பார்த்தபடி இருக்கிறார்கள். செல்வி மூடிய ஒரு புத்தகத்துள்ளே ஒரு விரலை இருக்கி அதை மடித்து வைத்துப் பிடித்தபடி நாற்காலியிலே சாய்ந்து பார்வையைக் கோணச் சாய்வாய் மேலே படியவிட்டபடி இருக்கிறான். அவன் முகத்திலே கவலைக்குறியும் ஏக்கமும் தெரிகின்றன. அவனுக்குப் பக்கத்துக் கதிரையில் கார்த்திகேசு இருக்கிறார். அமைதியில்லாத நிலையில் சால்வையால் நெற்றியை ஒற்றுவதும் மேலே பார்ப்பதும் கையைப் பார்ப்பதுமாய் இருக்கிறார். இவருக்குப் பக்கத்தில் மேடை இடப்புறக் கரையை அண்டி — சிவக்கொழுந்து இருக்கிறார். சட்டைப்பையிலே இருந்து ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்ற வைக்கிறார். இந்த வெளிச் சத்தின்போது ஒரு ஒளிப்பொட்டு இவர்கள் மீது பாய்ச்சப்படுகிறது. இழுத்த புகையை மேலே ஊதி, தொண்டையைச் செருமியபடி சிவக்கொழுந்தர் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார்.

சிவக்: என்ன செல்வி கொஞ்சம் கூடுதலாய்க் கவலைப்படுகிறாய் போல கிடக்கு

செல்வி: (விரத்தியாக) கவலைப்படாமல் சந்தோஷப்படுகிறதுக்கு என்ன மாமா இருக்குது,

சிவக்: ஏன் மோனை அப்பிடிச் சொல்லுறாய். ஒருகுறையுமில்லாமல்தானே மாமா (கார்த்திகேசுவைக் காட்டி) உன்னைப் பார்க்கிறார். அப்பிடித்தான் ஏதாவது நடந்தாலும் நீ மாமாத்லைச் சொல்லலாந்தானே.

செல்வி: நீங்கள் நினைக்கிறியளோ மாமா ஆகச் சோறும் சீலையும் தான் மனிசருக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிற சாமான் களெண்டு.

கார்த்தி: அதுக்கென்ன செல்வி செய்யிறது. அவனும் இப்ப எத்தனை இன்ரவியூவுக்குப் (Interview) போட்டு வந்திட்டான்.

செல்வி: (கார்த்திகேசுவை நேரே பார்க்காது) போட்டு வந்தால் மட்டும் போதுமே.

சிவக்: அது செல்வி சொல்றதும் ஒருவகைக்குச் சரி. அவன் சந்தரன்ரை விஷயத்திலே இனிக் கொஞ்சம் கூடின கவனம் எடுக்கவேணும். இப்பியே விட்டுவிட்டு வருசம் மூண்டாய்ப் போய்ச்சுது. எங்கையெண்டாலும் ஒரு இடத்திலே அவனைக் கெதியாய் மாட்டலேணும்,

கார்த்தி: நானும் கேக்காத ஆக்களில்லை. எனக்குத் தெரிஞ்ச எல்லாரிட்டையும் சொல்லி வைச்சிருக்கிறன். ஒவ்வொரு இன்ரவியூக்கும் போக முந்தி வேக் அப் (Work up) பண்ணிப்போட்டுத்தான் அனுப்பிறான். ஆனால் ஒண்டும் சரிவருகுதில்லை, என்ன காலமோ.

சிவக்: காலத்தை ஏன் குறை சொல்லுவான். அது நல்லபடிக்கு வரும் ... ம் ... இண்டையான் இன்ரவியூ என்னமாதிரி?

கார்த்தி: (சற்று உறுதியாக) இந்த முறை கட்டாயம் சரிவரும் என்று தான் நான் நினைக்கிறன். போட்டிலே இருக்கிற ஒரு ஆளை எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். அவருக்கு போன்பண்ணிச் சொன்னான். இன்ரவியூ முடிஞ்ச உடனை எனக்குப் போன்பண்ணிச் சொல்லுறன் எண்டவர்.

சிவக்: காசு ஏதேனும் குடுக்கவேணுமோ.

கார்த்தி: இல்லை. அவருக்கு நான் முந்தி கன உதவிகள் செய்திருக்கிறேன். அவர் கட்டாயம் எனக்கு இந்த உதவியைச் செய்வார் (நிமிர்ந்து உட்சார்ந்து மேலே பார்த்தபடி) இந்த முறை அவர் போட்டிலே இருக்கிறார் ... கட்டாயம் அவனுக்குக் கிடைக்கும் ... இப்ப சந்திரன் இன்ரவியூக்குப் போவான் ... அவனைக் கண்ட ... உடனை அவருக்குத் தெரியும் ... அவனை இருத்திப்போட்டு ...

(இந்த வசனத்தைக் கார்த்திகேசு பேசிச் 'சிலை' ஆகிறார். அவர் பார்க்கும் இடத்தை சிவக்கொழுந்தர் நிமிர்ந்து பார்த்து அவரும்

‘சிலை’ ஆகிறார். செல்வி தான் இருக்கும் திசையிலே தலையை நிமிர்த்தி ஒருவித ஏக்கத்தோடு ‘சிலை’ ஆகிறார். ஆனதும் அவர்களைச் சுற்றிய ஒளிப்பொட்டு இலேசாக மங்க இதுவரை மேசையைச் சுற்றி நடப்பதுபோலப் பாவனை செய்துகொண்டிருந்த சரீட்சார்த்திகள்மீது ஒளிப்பொட்டு பாய்ச்சப்படுகிறது. நடப்பது ஒங்கிறது. சந்திரன் இடப்பிற மூலையை நோக்கியபடி போய் நிற்கிறான். இருவர் சந்திரனுக்குப் பின்னால் நிற்கிறார்கள், மற்ற ஆறு பரீட்சார்த்திகளும் மேசையின் இரு பக்கத்திலும் மூன்று மூன்று பேராய் நிற்கின்றனர். மற்றையோர் பின்னால் நிற்கின்றனர். வாத்தியக்குழுவின் மரண இசை (Funeral march) ஆரம்பமாகிறது. ஆறு பரீட்சார்த்திகளும் மேசையைத் தூக்கி நடைபெறும் போது இசைக்கு ஏற்றபடி மெல்லமெல்ல மூலையாட்டாக நடந்து மேடையை விட்டு வெளியேறுகிறார்கள். இவர்கள்போனதும் ஒளி கூட்டப்பட்டு ‘சிலை’த்தன்மை கலைக்கப்படுகிறது.

செவ்வி: ‘மெல்லியைப் பார்த்து’ செல்வி நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதே; அதெல்லாம் சரிவந்திடும்.

செல்வி: சரிவரும் சரிவரும் எண்டுதான் மாமா இப்ப வருசம் மூண்டாச்சு.

(கார்த்திகேசு பழையபடி சோனதிலேக்கு மாறுகிறார்)

செவ்வி: மூண்டு வருசம் என்ன கனகாலமோ? தங்கம் செத்த கவலையிலே மாமா எல்லாத்தையும் மறந்துபோனார் மூண்டு வருசம் போனது எனக்கே பெரிய ஆச்சரியமாய் இருக்குது. சரி இப்ப என்ன, மாமாவும் ரிட்டையர் பண்ணிப் போட்டார். நாலுபேரிட்டைப் போய்க் கதைக்க வேண்டியளவு நேரம் இருக்கும். நானும் என்ன கம் மாவோ இருக்கப்போறன். இதே வேலையாய் பாப்பம்.

செல்வி: நீங்கள் கதைக்கிற மாதிரியைப் பார்த்தால் மாமா, ஏதோ எனக்காகத்தான் அவர் வேலைக்குப் போகவேண்டுமென்கண்ட மாதிரி எல்லோர் இருக்குது. அப்பாவோடே போய் இருந்தான் எண்டால் நான் விரும்பினமாதிரியெல்லாம் அவர் செய்து தருவார். நெடுக மாமாவையே நம்பி நாங்கள் சேவிக்கிறது நல்லதே. அவர் மகன். அவருக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. அதுகின்றரை தீமையும் அவருக்குத் தெரிவதில்லை ஆனால் நான்

கார்த்தி: நீ வேறே அவன் வேறே என்று ஏன் செல்வி பிரிச்சுக் கதைக்கிறாய். இரண்டு பேரும் எனக்குப் பிள்ளைகள்தானே.

செல்வி: அது சும்மா ஒப்பாசாரத்துக்குச் சொல்கிறதுமாமா (ஆறுதலாக) உங்களுக்கென்ன மாமா. வாழ்க்கேலே நடக்க வேண்டிய முக்கியமான சம்பவங்கள் எல்லாம் உங்கிடை வாழ்க்கேலே நடந்து முடிஞ்சது. உங்கிடை விருப்பமெல்லாம் நிறைவேறி-வாழ்க்கையை முடிக்கிற கட்டத்துக்கு நீங்கள் வந்திட்டியள். ஆனால் இப்பத்தான் வாழ்க்கை எனக்குத் துவங்குது. உங்கிடை உதவி இல்லாமலே ஒரு குடும்பத்தை நான் சொண்டு நடத்த வேணும்.

செவ்: உனக்கென்ன செல்வி. நாளைக்கு உனக்கு நாலேஞ்சு பிள்ளைகள் பிறந்தாக் கூட அதுகளை நல்ல முறையிலே வளக்கிற துக்குத் தேவையான பொருள்பண்டம் எல்லாம் நிறைய இருக்குதே.

செல்வி: பொருள் பண்டம் இருக்குது மாமா. பாவிபாமல் இருக்கும் வரைக்கும் அதெல்லாம் அப்படியே இருக்கும். பாவிக்கத் துவங்கினால் அது குறையும். குறைஞ்சால், அது முடியுந்தானே. முடிஞ்சாப் பிறகு என்ன செய்யிறது. அதுதான் அது முடியாமல் பாக்கிற பொறுப்பு குடும்பத் தலைவனுக்கு இருக்கவேணும்.

செவ்: செல்வி. நீ எங்களைப்பார். பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமலோ நாங்கள் இவ்வளவு சொத்துப் பற்றுக்கும் முதலாளிகளாய் வந்தனங்கள். அவனுக்கும் எங்கிடை இரத்தம் தானே ஓடுது. நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதே.

(இந்த நேரத்தில் சந்திரன் இன்ரவியூவால் வருகிறான். களைத்து நம்பிக்கை இழந்த முகத்தோடு உள்ளே வர செல்வி நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து கார்த்திகேசுவிற்குப் பக்கத்தில் போய் நிற்கிறான். உள்ளே வந்த சந்திரன்! நாற்காலியில் இருந்தபடி கையில் இருந்த மட்டை, பத்திரங்களைக் கீழே போடுகிறான். நாற் காலியில் சாய்ந்து கால்களை நீட்டி நியிர்ந்தபடி கை இரண்டையும் மடக்கி தலைக்கு அணைகொடுத்தபடி மௌனமாக மேலே பார்க்கிறான். இந்தநிலையில்)

செவ்: ஏன்ரா சந்திரன் எப்படி இன்றவியு?

சந்திரன்: (மேலே பார்த்தபடி) நடந்துது.

கார்த்தி: ஏன் நீ நல்லாச் செய்யேல்லையே.

சந்திரன்: செய்யிறதற்கு ஏதாவது நடந்தால்தானே. போட்டிலை இருக்கிறவர் தனக்குத் தெரிஞ்சதைத்தான் கேப்பார். அது எனக்கும் தெரியவல்லோ வேணும்.

செல்வி: அது இஞ்சை இருந்து போகேக்கையே உத்தியோகம் வேண்டாம் எண்டு கொண்டுதான் மாமா போறது.

சந்திரன்: (நிமிர்ந்து) நீ சும்மா இரு செல்வி. ஏதோ நூறு இன்ற வியூக்குப் போட்டு வந்தவன் மாதிரி.

கார்த்தி: (சற்றுக் கோபமாக) அப்ப நீயும் ஏதாவது கரிசனை எடுத்தாலெல்லோ.

சந்திரன்: நான் கரிசனைப்பட்டு என்ன செய்யிறது. செய்யிறதற்கு வேலையுமெல்லோ இருக்கவேணும்.

செவக்: உத்தியோகம் இல்லாமலோ அவங்கள் உன்னை இன்றவியூக்குக் கூப்பிட்டவங்கள்.

சந்திரன்: ஓ அது சனங்களை ஏமாத்திறதற்கு நடக்கிற சின்ன நாடகம். இன்றவியூவிலே எடுபடாட்டில் போறவையும் மற்றவையும் யோசிக்கிறது அந்த உத்தியோகத்துக்குத் தாங்கள் தகுதி இல்லையாக்கும் என்று. ஆனால் உண்மையிலே அதுகின்றை நோக்கம் வேறை.

செவக்: நோக்கம் வேறையோ?

சந்திரன்: (ஆழமான சிந்தனையோடு) பெரியையா நான் இதுவரைக்கும் போட்டு வந்த இன்றவியூச்சுளிலே பழைய முகங்களை மாத்திரமில்லை. அதோடை எத்தனையோ புதுப்புது முகங்களையும் சந்திக்கிறேன். ஏன் இவளவு பேருக்கும் வேலை இல்லை? ஏன் இந்தத் தொகை வரவரக் கூடுதெண்டு...

செவக்: அதைப்பற்றி நாங்கள் பிறகு யோசிப்பம். நீ முதல் உன்னை வாழ்க்கைக்கு வழியைப் பார்.

(செல்வி வெறுப்போடு உள்ளே போகிறான்)

சந்திரன்: நான் நினைக்கிறன் பெரியையா என்றை வேலைக்கும் மறு மொழி அந்தக் கேள்வியிலேதான் தங்கியிருக்கு.

சுவக்: (கடுமையாக) அப்ப நீ கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டிரு (கார்த்திகேசுவிடம்) நீ ஒருக்கால் போன்பண்ணிக் கேட்டுப் பாரன்.

சந்திரன்: அதிலே ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. அது இன்ரவியூ முடிஞ்ச உடனையே றிசல்ட் தெரியும்.

கார்த்தி: என்னவாம்

சந்திரன்: (தலையாட்டியபடி) ம்ஹம்

கார்த்தி: அப்ப நான் போன்பண்ணேன்கை 'ஓம் கட்டாயம் செய் யிறன்' என்று சொன்னாரே.

சந்திரன்: அவர் அப்பிடி எத்தனை பேருக்கு ஓம் எண்டு சொல்லி யிருப்பார். இன்ஸ்பெக்டர்வன்சாலை உத்தியோகம் கிடைக்கும் எண்டது வீண்பேச்சு. அதேன் அப்பிடிக் கிடைக்க வேணும். வேலை இருக்கெண்டால் ஏன் இன்ரவியூ?

சுவக்: விசர்க்கதை கதைக்கிரும் நீ. அந்தந்த உத்தியோகத் துக்கு அந்தந்த ஸ்ரேற்றஸ் (Status) பெசனலிற்றி (Personality) இருக்கவேணும். இன்ரவியூவும் இல்லாட் டில் காத்தான் பூத்தான் எல்லாரும் காலுக்குமேலை கால் போட்டுக் கொண்டு ஒபிஸ்வனியை இருப்பினம். பிறகு வேலை நடந்தமாதிரித்தான்.

சந்திரன்: உழைப்புக்குப் பெரியையா ஸ்ரேற்றஸ் (status) பெசன லிற்றி (personality) இதொண்டும் தேவையில்லை.

சுவக்: அதெல்லாம் எனக்கு விளங்குது. நீ முதல் உன்ரை அலு வலைப் பார். (கார்த்திகேசுவைப் பார்த்து) நீ இவரைக்கொஞ் சம் அச்சுறுக்கைபண்ண வேணும். அவற்றை போக்கு அவளவு நல்லாயில்லை. (போவதற்கு எழுந்தபடி சந்திரனைப் பார்த்து) இஞ்சார் நீ அவளொருத்தியைக் கொண்டந்து வீட்

டிலை வச்சிருக்கிறாய். கொஞ்சம் பொறுப்பாய் நட. தேவையில்லாத வீண் விஷயங்களிலே நேரத்தைச் செலவு செய்யாத. (கார்த்திகேசுவிடம்) நான் வாறன். நீ இதை அக்கறையாய்ப் பார்.

கார்த்தி: ஓம் அண்ணை.

(சந்திரன் மௌனமாக நிற்கிறான். சிவக்கொழுந்து போகிறார். போகும்போது அவர் இருந்த கதிரையையும் அப்புறப்படுத்துகிறார். போனதும் கார்த்திகேசு சந்திரன் பக்கம் திரும்பி.)

கார்த்தி: நான் இந்த முறை கட்டாயம் நம்பியிருந்தன். இனி என்ன செய்யிறது பறுவாயில்லை. அடுத்தமுறை பாப்பம். (யோசித்து ஆறுதலாய்ப் பேசுகிறார்) செல்வியும் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படுகிறாள் அவளுக்கும் மனதிலே எத்தனை ஆசைகள் இருக்கும். தேவையில்லாத ஆடம்பரத்துக்கு அவளென்ன விரும்பிவளோ. இல்லைத்தானே. நீயும் ஒரு உத்தியோகத்திலே இருந்தால் அவளுக்கு அது ஒரு பெலம்... அவளும் நாலுபேருக்கு முன்னாலே தலையை நிமித்திப் பெருமையாய்ப் போவாள். (மௌனம். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் அதுதான் நான் யோசிக்கிறன். எங்கை எண்டாலும்..... ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கும் வரைக்கும் ரெம்பறறியாய் ஒரு சின்ன உத்தியோகத்தையாவது செய்யன்.

சந்திரன்: (ஆறுதலாக ஆனால் உறுதியான குரலோடு) செல்வியைச் சத்தோஷமாய் வைச்சிருக்கிறதுக்கு அல்லது ஒரு நல்ல குடும்பத்தை வளர்க்கிறதுக்கு எனக்கென்ன விருப்பம் இல்லை எண்டோ நீங்கள் நினைக்கிறியன். நான் கஸ்டப்படுகிறது, நான் கவலைப்படுகிறது, நான் யோசிக்கிறது எல்லாம் எனக்காகவோ செய்யிறன். இல்லையே. அவளுக்கும் சேர்த்துத்தான் செய்யிறன். உங்களுக்கு அவள் ஒருத்தியின்ரை கஸ்டம்தான் கண்ணுக்குத் தெரியுது. ஆனால் நான் போற இன்ரவியூக்களிலே, எத்தனை குடும்பம், இதைவிடக் கேவலமான நிலையிலே இருந்து கஸ்டப்படுகிறது என்றை கண்ணுக்குத் தெரியுது. (யோசித்து) ஏன் கஸ்டப்படவேணும்? அவை செய்த குற்றம்தான் என்ன? (யோசித்தபடி நீன்று சிறிது நேரத்திற்குப் பின்) சின்ன உத்தியோகம் பாரக்கிறதாலையோ அல்லது இன்ரவியூக்

சளுக்கு ஏறி இறங்கிறதாலையோ இதுக்கெல்லாம் தீர்வு கிடைக்கும் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கில்லை. இதுக்கெல்லாம் தீர்வு வேறை எங்கையோ இருக்குது.

(சொல்லியபடியே அவன் போகிறான். போகும்போது மற்றக் கதிரையையும் அவன் அப்புறப்படுத்துகிறான். மற்ற ஒளிவிளக்குகள் மங்கி மறைய ஒளிப்போட்டு மாத்திரம் இப்போது பிரகாசிக்கிறது. இந்தப்பொட்டில் கார்த்திகேசு நின்றபடியே கீழ்வரும் வசனங்களைப் பேசி நடிக்கிறார். 'தனி ஆன்' நடிப்பானதால் கொஞ்சம் கூடுதலான பாவனையோடும் ஆறுதலாகவும். கீழ்வருவது செய்யப்பட வேண்டும்.)

கார்த்தி: (சந்திரனின் கடைசி வார்த்தைகளை கிரகித்து அதைப்பற்றி யோசித்தவராக) அவன் சொல்லுறதும் சரிபோலத்தான் கிடக்குது. எனக்கு அவன் ஒரு பிள்ளை. ஊருக்கு அவனைப்போலை எத்தினை பிள்ளைகள். அதுக்கென்ன செய்யிறது. அவன் செல்வி எங்களை நம்பித்தானே வந்தவன். இன்னும் நாங்கள் இருக்கிறம் எண்ட துணிவிடையானே அவன் எல்லாத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டும் தன்ரை ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டும் இருக்கிறான். அவன் ஆசைப்படக் கூடாதோ? ஏன் ஆசைப்படக்கூடாது? ஆசை ஆளுக்குத்தான் இல்லை. அவன் இப்ப வாழாமல் எப்ப வாழிறது.

சந்திரன் ... ம் ... அவன்... அவன் ... சொல்லுறதும் சரி. [ஆனால் வேலைக்கு வழி என்ன? அதுமாத்திரம் கிடைச்சால் செல்லியின்றை கவலை ... என்றை கவலை ... எல்லாம் மறைஞ்சு போகும். ம் ... (பெருமூச்சு விட்டு) வரும் வரும் எண்டு இருந்து பார்த்துச் சரிவராது. எப்படியாவது ஆரையாவது பிடிச்சுச் சரிப்பண்ண வேண்டியது தான்.]

(எஞ்சி இருக்கிற கதிரையில் இருக்கும் சால்வையை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்கிறார். பின்னர் மேடையில் நடப்பதுபோன்று பாவனை செய்தபடி.)

கார்த்தி: ம் அவரிட்டைத்தான் போவம் போய்க் கேப்பம் என்ன நடந்ததெண்டு ... அது மனிசன் எனக்கு உதவி செய்யும் அப்பிடி நான் செய்ததெல்லாத்தையும் மறந்தே போவார் (நடந்தபடி இருக்கிறார் கிறிது நேரத்திற்

குப் பின் நின்று) ஓம் எண்டுதானே சொன்னவர் பிற
 கேன் அந்தரின் இப்பிடிச் செய்தது (நடக்கிறார்) அவர்
 வேணும் எண்டு செய்திரார் இப்பவும் இடமிருந்
 தால் கட்டாயம் தூக்கிப்போடுவார் (பேசாமல் நடக்
 கிறார்) விரிது நோத்துக்குப்பின் விடுகாத்தேறம் பாவனையோடு
 நின்று நின்று எது வீடு ... இதாய் இராது ... அதோ
 (நடந்து நின்று) ... இதாயும் இராது ... (நடந்து நின்று வாசிக்
 கிறார்) நாய்கன் கவனம் ... மஃம் ... அவரிட்டை ஒரு
 நாயும் இல்லையே (நடக்கிறார்) ... இதோ ... (நிற்கிறார்
 வடிவாய்ப் பார்த்து) இதுமாதிரித்தான் ... கேட்டுப் பாப்பம்
 (இரும்பு பக்கவாட்டாக நடந்து வந்தார்) நின்று மலிசன் அழக்
 கும் பாவனை. சிறிது நேரத்திற்குப்பின் ... கதவு திறந்து உள்ளே
 இருபக்கவரைக் கண்ட பாவனையில்) ... ஆ ... நல்ல காலம்
 நீங்களே வந்து கதவைத் திறந்தியன் ... வீடு எனக்குச்
 சரியாய் ரூபகமில்லை ... ஒம்... ஒம்... ஒரு ஐமிச்சத்திலை
 தான் மணி அடிச்சான் ... இல்லை ... இல்லை ... இருக்கட்
 டும் ... நான் எடுக்கிறன் ... (நினைவை ஒளிப்பொட்டுள் எறிக்
 துப்போட்டு இருக்கப்படி) ... நீங்கள் போன்டண்ணுறான் எண்டு
 சொன்னீங்கள் ... இல்லை பறுவாயில்லை ... அது சரி ...
 அதுசரி ... ஒம் ... ஒம் ... அது கொஞ்சம் கஸ்டம்தான் ...
 ஆர் ... ஆ ... ஆ ... மனிஸ்டர் ... அது சரி ... அதுசரி ...
 இல்லை ... இல்லை ... அதிலை ஒரு கோவாயுமில்லை ... அதுசரி...
 அதென்ன செய்யிறது ... என்ன ரிட்டையட் லைப்
 (Retired Life) மகன்ரை கவலைதான் பெரிய கவலையாக்
 கிடக்குது. அதுசரி வந்திட்டுது எண்டால் கொஞ்சம் நிம்
 மதியாய்ச் சாகலாம் ஆ ... இல்லை இல்லை இந்த
 முறை சுதிர்காமத்துக்குப் போகேல்லை ... வேறை ஒண்டு
 மில்லை ... மனஞ்சரியில்லை. அடுத்த முறைக்குப் பாப்பம்...
 அப்ப நீங்கள் ஒருக்கால் இதை மறந்து போகாதை
 யுங்கோ பெரிய உதவியாய் இருக்கும் ... நான்
 வரப்போறன். (எழுகிறார்) ... வேண்டாம் ... வேண்டாம்,
 வரேக்கை குடிச்சிட்டுத்தான் வந்தான். அப்ப நான்
 சொன்னது அடுத்த முறைக்கெண்டாலும் ... அப்பவாறன்.
 (பக்கவாட்டாக நடந்து பாதையில் ஏறி பழையடி நடக்கிறார்)
 எங்கிலை கஸ்டகாலம் என்ன செய்யிறது அது
 மலிசன் நல்ல மலிசன். கட்டாயம் உதவி செய்திருக்
 கும் ... அடுத்த முறை கட்டாயம் செய்வார் (மௌன

மாக நடக்கிறார்) பாப்பம் இவர் எக்கவுண்டன்ர் என்ன
 சொல்லுகிறார் எண்டு அவேன்ரை பேமிலை (firm)
 எடுத்துப்போடலாம் எண்டு சொன்னவர் (மௌனம்
 நடக்கிறார்) பேம் எண்டால் கொஞ்சம் வேலைக் கஸ்
 டம்தான் அதுக்கு என்ன செய்யிறது உழைப்
 புக்குத் தகுந்தமாதிரி சம்பளம் குடுத்தாங்கள் எண்டால்
 பறுவாயில்லை. (மௌனம், நடக்கிறார்) எல்லாத்தையும்
 நிற்பாட்டினால் அவங்களும் என்ன செய்யிறது ... (மௌனம்)
 வாற லாபத்திலே சம்பளத்தைக் கூட்டிக்குடுக்கலாந்தான்...
 (நடந்து டக்கென்று நின்று அங்குமிங்கும் பார்க்கிறார். பிறகு திரும்பி
 நடக்கிறார். சிறிது தூரம் நடந்தபின் வலப்புறம் திரும்பி நடக்கிறார்.
 மணியை அமத்துவதுபோன்று சைகை. எட்டிப்பார்த்து) ஐயா நிற்
 கிறாரோ..... எங்கை ... பாத்தும்... ஒ கார்த்திகேசு... ஒ...
 ஒ ... ஒ... ஏ... கார்த்திகேசு வந்திருக்கிறார் எண்டு சொல்லு
 (கதிரையை இழுத்துப்போட்டு அமர்கிறார். சிறிது நேரம் சுற்றும்முற்
 றும் பார்க்கிறார், வேறு பாவனைகளும் செய்கிறார். பிறகு சிரித்தபடி
 எழுந்து கைசொடுக்கிறார். இருந்து) ஏதோ சுகமாய் இருக்கிறம்.
 ஒ அவ இப்ப செத்து திறீ (three) இயேஸ் (years)
 ஆச்சது ஒம் ... சுகமாய் இருக்கினம் சிவக்
 கொழுந்தண்ணையோ அவருக்கென்ன சந்தோஷ
 மாய் இருக்கிறார். மகன் இங்கிலண்டுக்குப் போட்டான்...
 இல்லை கெமிகல் செய்யிறதுக்கு மகளும் போக
 வேணும் எண்டு ஒரே பிடியாய் நிற்கிறான் இல்லை
 நேசிங் இல்லை வேறே ஏதாவது படிப்பம் எண்டுதான்
 சொல்லுறான் ஒ ... படிக்கட்டுமன் மகனோ?
 அவற்றை ஒரு விஷயமாய்த்தான் உங்களிட்டை வந்த
 னான் அவரையும் அனுப்பலாம்தான். ஆள் போகாது
 போலை கிடக்குது அதுக்காக இல்லை தன்ரை
 உழைப்பு இந்த மண்ணுக்கு எண்டு சொல்லுறார்
 ஒ நெடுக இன்றவியுவுக்குப் போறதுதான் ஒண்
 டும் சரிவருகுதில்லை அது எனக்குத் தெரியும், கஸ்
 டம்தான் அதுக்காக வீட்டிலே இருக்க ஏலுமே
 வயலோ வயல் செய்யிற உடம்பே அவனுக்கு? வய
 லுக்குப் போனான் எண்டால் ரெண்டு நாளிலே அவன்
 ஆஸ்பத்திரியிலேதான் போய்ப் படுப்பான் இல்லை
 உங்களாலை ஏலும் எண்டால் பாருங்கோவன். ஏலாட்டில்
 நான் என்ன செய்யிறது நான் அப்ப வாறன்

(எழுதிருர். வெளியே நடந்துவந்து வீதியில் ஏறி நடக்கிறார். நடையில் கடுமையும் முகத்தில் கோபமும் காணப்படுகிறது. மௌனமாகச் சிறிது நேரம் நடந்தபடியிருக்கிறார். பிறகு)

வயல் செய்யட்டாம். அதைச் சொல்லுதகுத்த தான் அவர் மனைக்கெட்டு பாத்தாமுக்கை இருந்து வந்தவர். (மௌனம். நடக்கிறார். நின்று) வயல் செய்யத் தான் நான் அவனை மனைக்கெட்டு யூனிவேசிறிற்கு அனுப்பிப் படிப் பிச்சுனன் ... (நடக்கிறார். மௌனம்) ... உன்னுலை ஏலும் என் டால் செய்... இல்லாட்டில் பேசாமல் இரன் ... வயல் ... அந்த நேரம் வீட்டை ஓடி வந்து ... தம்பிக்கு ... அண் ணைக்கு ... மச்சானுக்கு எண்டு கேக்கேக்கை உவருக்கு உதவி செய்தது பெரிய பிழை. (மௌனமாக நடக்கிறார்) ... பாப்பம்... பாப்பம்... அதுக்கிடையிலே எங்கடை கைக் கென்ன பெலம் குறைஞ்சா போச்சது

(சிறிது நேரம் நடக்கிறார் ... பின் நடையில் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஒளியும் ஓரளவு மங்குகிறது. அவர் நடையில் தளர்ச்சி கூடி நெடு நாட்களாக நடக்கும் தளர்ச்சி நடையில், உடல் அசைவில், பார்வையில், பேச்சில் தெரிகிறது. நடந்த படியே பேசுகிறார். பேச்சு சோர்வாக விரக்தியோடு பேசப்பட வேண்டும்)

ம்... (பெருமூச்சு விட்டபடி) நானும் நெடுக நடக்கிறேன்... தெரிஞ்சவையின்றை வாசல்படி ஏறி இறங்கியாச்சு ... நடக் கத் தொடங்கி வருசமும் ரெண்டாய்ப் போய் சது. (நின்று கைகாலைப் பார்க்கிறார். வியர்வையை ஒற்றித் துடைக்கிறார். மேலும் கீழும் சுற்றுப் புறமும் பார்த்து விட்டு மீண்டும் நடக் கிறார். நடையில் கூடுதலான தளர்ச்சி. ஒளி மேலும் குறைக்கப்படுகி ரது) ... நான் உதவி செய்தவை எல்லாரும் எனக்கு உதவி செய்பாமல் இருக்கினம் ... உதவி செய்ய விருப்பமில்லை யோ ... அல்லது உதவி செய்ய முடியாமலிருக்குதோ ... அது தான் எனக்கென்னம் விளங்கேல்லை... பாப்பம்... பாப் பம்... (நடக்கிறார்) ம் (பெருமூச்சு விட்டு, நின்று) நானும் நடக் கிறேன்... முடிவு தான் என்றை கண்ணுக்கு என்னும் தெரி யேல்லை. (நெற்றியில் கையை வைத்து குனிந்து தூரத்தே பார்க்கிறார். பின்னர் திரும்பி மேடையை விட்டு நடந்து வெளியே போகிறார். ஒளி மங்கி மறைகிறது.)

இருட்டிலே திரை முடிகிறது.

இரண்டாம் அங்கம் முடிவு.

மூன்றாம் அங்கம்

காட்சி 1.

திரை விலகுகிறது.

பின் மேடை நடுப்பகுதியில் மூவர் முழந்தாளிட்டு இருக்க அவர் களுக்குப் பின்னால் மூவர் நிற்கிறார்கள். இந்த அறுவரும் தொழிலாளர்கள். காட்சி ஆரம்பம் ஆகும் போது ஒளிப் பொட்டின் நடுவே இவர்கள் வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கி வெறித்துப் பார்த்தபடி மௌனமாக இருக்கிறார்கள். சில வினாடிகளுக்குப் பின் நிற்பவர் ஒருவர் மௌனத்தைக் கலைத்து வேதனையோடு பேசத் தொடங்க மற்றவர்களும் விரகதியோடு தங்கள் தங்கள் வசனங்களைப் பேசுகிறார்கள். வசனம் நேரடியாகச் சபையோரோடு பேசுவதாக அமையக் கூடாது.

தொழி. 1: வீட்டில் மனியும் பின்னாகளும் வடிவாய்ச் சாப்பிட்டு மூண்டுநாளாச்சு. சோத்துக்காவது கொஞ்சக் காசைச் சும்பாதிக்கலாம் என்று எங்கையாவது கூலி வேலை செய்வம் எண்டா எல்லா இடமும் வேலை இல்லை வேலை இல்லை என்றுதான் சொல்லுகினம். இப்படிப்பட்ட மற்றவையின்றை கையை நம்பி வேலை இல்லாமல் எத்தனை நாளுக்குத்தான் சீலிக்கிறது.

தொழி. 2: இவ்வளவு காலமும் நானும் எங்கிடை ஊர் வேலையாக்கள் எல்லாரும் வயல் சொத்தித் தான் சேர்ச்சாளுங்கள். அதெல்லாம் எங்கிடை சொந்த வயல்களில்லை. எங்களுக்குச் சொந்தமாய் ஈ ஏறம்பு இருக்கிற இடங்கடக்கிடை யாது. அல்லது இது எங்கிடை என்று உரிமையோடை சொல்லுறதுக்கும் ஒரு பொதுச் சொத்துக் கூடக் கிடை யாது. எங்கிடை கொட்டில் எல்லாம் கல்விட்டுக்காற்றற்றை காணிகளுக்கைதான் இருக்குது. வயல் கொத்தி னுல்தான் காசு. இல்லாட்டில் பட்டினிதான். நாங்கள் பாடுபட்டு உண்டாக்கிறதிலை ஒரு கொஞ்சமும் எங்களுக்குக் கிடைக்காது.

தொழி. 3: நாங்கள் உண்டாக்கிற அதே சாமான்களை பத்து மடங்கு காசு குடுத்துத்தான் நாங்கள் வாங்கிறம். எங்கிடை இந்த அடிமை உழைப்பு எங்களுக்குக் கொஞ்சச் சோத்தை எண்டாலும் போட்டுது. போன மாசம் பெரிய கல்லீட்டுக் காறர் ஒரு ரகரரை (Tractor) வாங்கினார். நாங்கள் இருவதுபேர் ஒரு கிழமையிலே செய்யிற வேலையை அது ஒரு நாளிலே செய்யுதாம். சிலவும் மிச்சம் குறைவாம். எங்களுக்குத் தாற கூலியெல்லாம் இப்ப மிச்சமாம். வயல் கொத்த ஆள் தேவையில்லை எண்டு எல்லாரும் சொல்லிப் போட்டினம். ஏதோ அவையின்றை காலைப் புடிச்ச எருப் போடுறது, கிளிஞ்சல் பொறுக்கிறதெண்டு கொஞ்சப் பேர் வேலை செய்யினம். முந்தினது மாதிரி வேலையும் இல்லை. கூலியும் இப்ப அரைவாசிதான். மற்றவை எல்லாரும் இப்ப ரூட்டிலேதான்.

தொழி. 4: நாங்கள் முந்தி ஊரவைக்குச் செய்து குடுத்த சாமான்கள் எல்லாத்தையும் இப்ப பெரிய பெரிய கொம்பனிகள் செய்து குடுத்துது. சாமான்கள் நல்ல பெலமாம். கலப்புக் கிலப்புக் கிடையாதாம். விரும்பின மாதிரிச் செய்விக்கலாமாம். விலையும் மிச்சம் குறைவு எண்டுதான் சொல்லினம். என்னுடைய அவை சீவிச்சினம். அவையாலை நான் சீவிச்சன். இப்ப பெரியவன் வந்திட்டான். பிறகென்ன (பெருமச்சோடு) என்றை கம்மாலையிலே நெருப்பெரிஞ்சு மாசம் ஆருச்சது. இப்ப நெருப்பு எங்கிடை வயித்திலே தான் எரியுது.

தொழி. 5: நான் இவ்வளவு காலமும் தேங்காய் புடுங்கித்தான் சீவிச்சனான். ஒரு மரத்துக்குப் பத்துச்சதம். ஒருநாளைக்கு ஏறி இறங்கினால் ஆகக்கூடினது மூண்டு ருவாய் கிடைக்கும். நான் விடுகிற மூச்சுக்கு மூண்டு ருவாய் போதுமோ. சாமான்களின்றை விலை இப்ப என்ன கொஞ்சநெஞ்சமே. மூண்டுரூவாய் எந்த மூலைக்குக் காணும். மரத்துக்கு இரு வத்தைஞ்ச சதம் தாருங்கோ எண்டு கேட்டன், அது தேங்காய் முத்திச் செத்தல் ஆகினால் தானாய் விழும எண்டு சொல்லுகினம். இப்ப எல்லா இடமும் - தேங்காய் மாத்திரமில்லை - மற்றதெல்லாம் கூடச் செத்தல் ஆகித் தான் விழுகுது.

தொழி 6: வீட்டுக்குவீடு ஊருக்கு ஊர் வேலை இல்லாமல் சனம் திண்டாடுது. வேலை இல்லாமல் இருக்கிறது ஒரு பக்கம். அதோடை சீவிக்கிறதுக்கான சிலவுமெல்லோ கூடுது. அப்பிடியெண்டால் வயல்வழிய வேலை செய்யிற ஏழைகள், கூலி வேலைசெய்யிறவை, தொட்டாட்டு வேலை செய்யிறவை மிருகங்கள் மாதிரி வேலை செய்து குறையச் சம்பளம் எடுக்கிறவை எல்லாரும் எப்பிடிச் சீவிக்கிறது. ஏன் நாங்கள் இப்பிடிச் சீவிக்கவேணும். ஆருக்காக நாங்கள் இப்பிடிச் கஸ்டப்படுகிறம்.

(தொழிலாளி-6 இன் வசனத்துக்குப்பின் ஒளிப்பொட்டு மங்க அவர்கள் 'சிலை' ஆகிறார்கள். இப்போது சேட்டும் லோங்சும் போட்ட நாலுபேர் கையிலே சுருட்டிய மட்டைகளோடு இடப்புறப் படியால் ஏறி மேடைக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள். இவர்கள் முன் மேடை இடப் புறத்தை அண்டி கூட்டமாக நிற்கிறார்கள். இப்போது ஒளிப்பொட்டு இவர்கள்மீது பாய்ச்சப்படுகிறது. படித்த, வேலை இல்லாதவர்களை இவர்கள் குறிக்கிறார்கள். இவர்களின் வசனங்கள் பிரசார உருவத்தில் இருக்கலாம்.)

படித்த. 1: இத்தனை கஸ்டத்துக்குள்ளையும் பெற்றார் ஏன் எங்களைப் படிப்பிச்சவை. ஏதோ எங்கடை கையிலே ஒரு சேட்டிபிக் கேட் எண்டாலும் கிடைச்சால் அரசாங்கத்திலையோ அல்லது வேறை கொம்பனிகளிலையோ எங்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும் எண்ட நம்பிக்கைதான். அதுக்குப் பிறகு தங்களுக்கும் கொஞ்சம் பாரம் குறையும். நாங்களும் தப்பிவிடுவாம் எண்டுதானே அவை நினைக்கினம். இப்ப எங்கிடை கைகளிலே சேட்டிபிக்கேட் இருக்கிறது. (அதை உயர்த்திப் பிடித்தபடி) ஆனால் வேலைதான் இல்லை

படித்த. 2: என்றை சேட்டிபிக்கேட் மடிஞ்சுபோய்க் கிடக்குது. அதைப் பெட்டிக்கை பூட்டி வைச்சுக் கனகாலம். உத்தியோகத் தைத் தேடித் திரியேக்கை இதையும் வலு கவனமாய்த் தான் நான் பார்த்தனன். நான் இல்லாட்டிலும் பறுவாயில்லை. இது இருந்தால் உத்தியோகமாவது கிடைக்கும் எண்டு நான் நம்பினன். இப்பவும் இரண்டுபேரும் இருக்கிறம். ஆனால் உத்தியோகம்தான் இல்லை.

ஆகக் களிசான் சேட்டுப்போட்டு வேலைசெய்தால் தான் உத்தியோகமோ மற்றதொண்டும் உத்தியோகமில்லையோ பரந்த பூமி இருக்குது அகண்ட ஆகாசமிருக்குது... .. வேலையோ இல்லைச் செய்யிறதுக்கு எண்டு படிச்சவை படியாதவை எல்லாரும் கேட்டினம். (ஆறுதலாக) நான் வயலுக்குட்போனன் வேலை செய்யிறதுக்கு. இளம் விவசாயி. நிலம் மட்டும் இருந்தால் போதுமே. எங்களை வழிநடத்திறவைக்கும் மனமும் எல்லோ இருக்கவேணும். ஆகாசம் அகண்டது எண்டு அண்ணாந்து பார்த்தபடியே நிக்கிறம். எங்கிடை வேர்வைதான் சொட்டுச்சொட்டாய் நிலத்திலே விழுகுது. மழையில்லை, தண்ணியில்லை பயிரில்லை

படித். 3: இது G. C. E. சேட்டிபிக்கேட் இல்லை. யூனிவேசிற்றிச் சேட்டிபிக்கேட் எங்கிடை பெற்றார் இன்னும் கொஞ்சம் கூட யோசிச்சினை. கஸ்டப்படுகிறதோடை இன்னும் கொஞ்சம் கூடக் கஸ்டப்பட்டு யூனிவேசிற்றிக்கு எங்களை அனுப்பினால் பிறகு கஸ்டமே இருக்காது எண்டு G. C. E. ...O/L, A/L படிச்ச வேலை இல்லை யூனிவேசிற்றிக்கை பிள்ளைகள் போட்டினம் எண்டால் பிறகு கட்டாயம் வேலை கிடைக்கும் எண்டு அவை நம்பிச்சினம். வாயைக் கட்டி வயித்தைக் கட்டி ஊரெல்லாம் கடன்பட்டு எத்தனையோ பெற்றார் இப்பவும் தங்கிடை பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கினம். அறிவுக்குப் படிச்சனங்கள் எண்டு சொல்லிக்கொண்டு..... எங்கிடை நெஞ்சிலே நாங்களே தட்டி...எங்களை நாங்களே ஏமாத்த விரும்பேல்லை. இஞ்சை நல்ல எதிர்காலம் இல்லை எண்டு போட்டு வெளி நாட்டானுக்கு கூலி ஆளாய்ப் போகவும் நாங்கள் விரும்பேல்லை. இந்த மண்ணிலே நாங்கள் சீவிக்க வேணும். இந்த மண்ணுக்கு நாங்கள் உழைக்க வேணும். இந்த நாட்டிலேயே எங்களுக்கு வேலை வேணும்.

படித். 4: அவர் ஆட்ஸ் நான் சயன்ஸ். என்ன? சயன்ஸ் ஆக்களுக்கும் வேலை இல்லையோ எண்டு யோசிப்பியள். இது தனிப்பட்ட ஆக்களின்ரை பிரச்சனை இல்லை நாட்டின்ரை பிரச்சனையே இதுதான். பொதுவாய்ச் சொன்னால் எங்கள் எல்லாருக்கும் வேலை இல்லை. நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்று எங்கள் எல்லாருக்கும் வேலை வேணும்.

(இந்த நேரத்தில் தொழிலாளர்கள் ஆறுபேரும் ஒன்றாக,)

தொழி: எங்களுக்கும் தான்.

(படித்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஒன்றும் அறியாது விழிக் கிறார்கள். பின் மாறி மாறி தொழிலாளிகள் இருக்கும் பக்கம் எட்டி எட்டிப் பார்க்கிறார்கள். படித்தவர்-3 எல்லோரையும் விலத்தி முன் னுக்கு வந்து மற்றவர்களைப் போகுமாறு சைகை செய்தபடி நெற்றியில் கை வைத்து எட்டிப்பார்த்து வசனத்தைப் பேச மற்றவர்களும் நின்ற படியே எட்டிப்பார்க்க முயற்சிக்கிறார்கள்.)

படித். 3: (நெற்றியில் கை வைத்து எட்டிப்பார்த்தபடியே) ஆர்..... அது..... ஆர் அங்கை நிக்கிறது.

தொழி: (உரக்க) தெரியேல்லையா.

படித். 3: (குழப்பத்துடன் மற்ற மூவரிடமும்) பெரிய கூட்டமாய் இருக் குது. ஆர் எண்டு தெரியேல்லை. (தொழிலாளர்களிடம் உரக்க) தெரியேல்லை... கொஞ்சம் கிட்ட வாருங்கோ.

(தொழிலாளர்கள் எழுந்து இரண்டடி முன்னே வருகிறார்கள். தொழிலாளர்கள் நிற்கும் ஒளிப்பொட்டு மிகப் பிரகாசமாக்கப்படுகிறது. அவர்களைப் படித்தவர்கள் மிக அவ தானமாய்த் துருவித்துருவிப் பார்க்கிறார்கள். படித்தவர்-3 ஒரு அடி முன் வைத்து.)

படித். 3: நீங்கள் எல்லாரும் ஆர்.

தொழி. 6: நாங்கள் வேலை இல்லாத ஏழைகள்.

(திடீரென்று நால்வரும் ஓரடி பின்னடைகிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் குழப்பத்தோடு பார்க்கிறார்கள். படித்தவர்-3 தங்களுடைய தொகையை எண்ணுகிறார். எண்ணி...யோசித்து... தலைமட்டும் திருப்பி தொழிலாளர் களைப் பார்க்கிறார். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் மெல்ல அவர்கள் பக்கம் திரும்பி ஆச்சரியத்தோடு.)

படித்.- 3: (ஆச்சரியத்தோடு) இவளவு பேருக்குமோ.

தொழி. 3: ஓம்.

படித். - 3: (யோசித்து சிறிது நேரத்திற்குப்பின் ஆச்சரியத்தோடு)

இத்தனை பேரா - வேலை இல்லாதவர்
இத்தனை பேரா?

படித்த வாலிபர் நாங்கள் மட்டுமே
பரிதவிக்கிறோம் என்றிருந்தோம்
உமக்கும் கூடவா வேலைகள் இல்லை?
படிப்பிலார்க்குமே வேதனையோ?
இத்தனைபேரா - வேலை இல்லாதவர்
இத்தனை - பேரா ?

படித்த நாமெலாம் வேலை தேடியே
படிகளில் ஏறி இறங்குகிறோம்
படிப்பிலாதவர் வேலைநாடியே
மூலைகள்தோறும் வாடுகிறார்
இத்தனை பேரா - வேலை இல்லாதவர்
இத்தனை பேரா ?

படித்த எம்மைப்போல் வேலை இல்லாதவர்
எத்தனை ஆயிரமோ?
படிப்பில்லாதவர் அவர்களைப் போலவும்
எத்தனை கோடிகளோ?
இத்தனைபேரா வேலை - இல்லாதவர்
இத்தனை பேரா?

அத்தனைபேருக்கும் வேலை இல்லை
அவருக்கும் எம்மைப்போல் நாதியில்லை
இத்தனைபேர் இருந்தும் ஏன் விடிவில்லை
யாமெல்லாம் ஒரு குலம் ஐயமில்லை
இத்தனை பேரா - வேலை இல்லாதவர்
இத்தனை பேரா?

(“யாமெலாம் ஒரு குலம் ஐயமில்லை” என்ற வசனம் பேசப்படும் போது மற்ற ஒளிவிளக்குகளும் ஒளியைப் பரப்பி மேடை முழுவதையும் ஒளிமயமாக்குகின்றன. இது நடக்கும்போதே சந்திரன் லைப்புறப் படிக்கட்டால் மேடையில் ஏறி முன்மேடை லைப்புறம் நின்றபடி தொழிலாளர்களையும் படித்தவர்களையும் பார்த்துக் கேட்கிறான்.)

சந்திரன்: சினம் கனலும் முகத்துடனே
 பழி தீர்க்கும் கருத்துடனே
 சேர்ந்து நின்றீர்
 முனைந்து நிற்கும் அன்பர்களே,
 மூண்ட உங்கள் கோபத்தை
 முடுக்கிவிட்ட
 சனங்கள் எங்கே? யார் அவர்கள்?
 ஒருவரா? பலபேரா?
 சதி செய்தாரா?
 மனந்திறந்து சொல்லுங்கள்
 யார் வரவை நோக்குகிறீர்?
 யார் அப்பாவி?

தொழி. : உழைப்பதற்கு வலுவிருக்க; உள்ளத்தில் திடமிருக்க
 பிழைக்க வழி ஏன் இல்லை, பேசுங்கள் தோழர்களே!

படித். : பிழைக்க வழி இல்லாத பிற்போக்கு நிலைமை இங்கு
 விளைக்க நிலம் இல்லாத வேதனையால் தோழர்களே!

தொழி. : உருக்குப்போல் கை இருக்க; உரமான உடலிருக்க
 கரைச்சல் எமை வருத்துவதென்? கவலைகள் ஏன்
 தோழர்களே!

படித். : கரைச்சல் எமை வருத்துவதன் காரணந்தான் யாதெனிலோ
 உழைப்பதனை ஒருசிலபேர் உறிஞ்சுதல் தான் தோழர்களே.

படித். : ஆழந்தகன்ற அறிவுடையோம்; ஆக்கமுள்ள திறன்
 உடையோம்
 வீண் மனிதராய் நாங்கள் விடுபட்டோம் தோழர்களே.

தொழி. : வீண்மனிதர் போல்நீங்கள் விடுபட்டீர்; உம் அறிவை
 நீங்கள் எமக்குதவாமல் நின்றுவிட்டீர் ஆகையினால்.

சந்திரன்: வருந்தி நொந்து வேலை செய்தும் வாழ்வில் எங்கள் துயரநிலை
 திருந்தவில்லை; ஏன்? இதனைத் தேர்ந்துரைப்பீர் தோழர்களே.

படித்தவர்: திருந்தவில்லை எங்கள் நிலை; திருடுகிறார் நம் உழைப்பை
 அருந்துகிறார் அதன் பலனை ஆரேரோ ஆதலினால்.

தொழி: வஞ்சமின்றி வேலை செய்தும் வருமானம் கூடவில்லை.
கஞ்சியில்லா வேதனை ஏன்? கயவர்கள் ஆர் தொழர்களே.

சந்திரன்: கஞ்சியில்லா வேதனையைக் கட்டி வளர்க்கின்றவர்கள்
மஞ்சங்களில் துயிலுகிறார் மது மயக்கில் தொழர்களே.

சந்திரன்: வேலையில்லாதவா யாவரும் ஒவ்வொரு

வேலை செய்து வாழும்

உரிமை

வென்றெடுப்பதற்கு

உழைத்து வாழ்பவர் முயற்சியின் முழுப்பயன்

உயர்வு காண்பதற்கு

வேண்டும்

உதவி தோன்றுதற்கு

பொருளைப் படைப்பவன் அதன் நலன் முழுவதும்

பொருந்தி லாபம் எய்தும்

உரிமை

பொதுமை ஆவதற்கு

வியர்வை சிந்துவோர் தொழில் வளம் மிக

மேன்மை காண்பதற்கு

வாய்ப்பு

மிகுதி ஆவதற்கு

படித்தவர் அறிவின் பயன்களை எல்லாம்

உழைப்பவர் பெறுவதற்கு

ஒத்த

உதவிகள் பெறுவதற்கு

சுழன்று மாய்கிற தொழிலவன் குருதியிற்

சுகிப்போர் சாய்வதற்கு

அவர்கள்

தொலைந்தே தீர்வதற்கு

உழைப்பவன் உயர்ந்திட,
கொழுத்தவன் விழுந்திட
உலகம் யாவையும்
தொழிலவன் சொந்தமாய்,
புதுக்கி மாற்றிட
பொதுமை ஆற்றலில்
புன்மை யாவையும்
பொசுக்கி மாய்திட
வழியே இல்லையா?- ஐயா
வழியே இல்லையா?- தம்பி
வழியே இல்லையா?

தொழி: ஏன் இல்லை ஏன் இல்லை.....

என்றபடியே முன்னுக்கு வருகிறார்கள். இவர்களுடன் படித்தவர் களும் சேர்கிறார்கள். இவர்கள் இருவரும் வீராவேசமாய் ஆடத் தொடங் குகிறார்கள். ஆட்டத்தின் சாராம்சம்: முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய ஆட்சியையும், அவர் தம் அடிவருடிகளையும் வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து நிர்மூலமாக்கி தம் தம் ஆட்சியை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்று தொழிலாளர் கூறுவது போல் இருக்க வேண்டும். ஆட்டம் வீரா வேசமாய் அதில் காட்டப்படும் ஆட்டக் குறிப்புகள், பாலனைகள் மேற்கூறிய தன்மைகளை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைய வேண்டும். ஆட்டத்தின் நடுவிலே சந்திரனும் சேர்ந்து, ஆட்டம் முடியுந் தறுவா யில் வீராவேசமாய் ஆடுகிறான். ஆடியபடியே அவர்கள் மேடையை விட்டு வெளியே போகிறார்கள்.

முதலாம் காட்சி முடிவு.

முதலாம் காட்சியின் முடிவில் தொழிலாளர்களும் மற்றவர்களும் ஆடிக்கொண்டே மேடையை விட்டுப்போனதும் மேடையில் ஒளி இலேசாக மங்கப்படுகிறது, ஜன்னலை உடைய சட்டப்படல் பின் மேடை வலப்புறத்தில் இருந்தும், கதவு நிலைச்சட்டம் ஆகியவற்றை கொண்ட சட்டப்படல் பின்மேடை உட்புறத்திலிருந்தும் அசைந்து மேடை நடுவில் சந்திக்கின்றன. இப்போது சைக்குளோரூமாவிற்கும் சட்டப்படல்களுக்கும் இடையே உள்ள பகுதி ஒரு தெருவைக் குறிக்கும். மூன்று பிரம்புக் கதிரைகளும் ஒரு ஸ்ரூலும் மேடையின் வலப்புறத்தை அண்டி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தட்டித் துடைத்த பின் அவற்றைப் பார்த்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விடுகிறாள் செல்வி. பின் கதிரையில் இருந்து வீட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கிறாள். பார்த்த பின், ஸ்ரூல் மீதிருந்த ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து பக்கங்களைப் புரட்டுகிறாள்.

இப்போது சந்திரன் உள்ளே வருகிறான். அவன் கையில் இரண்டொரு புதினத்தாள், துண்டுப் பிரசுரக் கட்டொன்று, சில மட்டைகள் ஆகியன இருக்கின்றன. அவற்றை அவன் ஸ்ரூல்மீது வைத்து தனது வசனங்களைப் பேசுகிறான். செல்வி அவன் சொல்வதைக் கவனியாது புத்தகத்தை ஊன்றிப் படிக்கும் பாவனையில் ஆனால் ஒன்றையும் கிரகிக்கும் தன்மையில்லாமல் முகத்தை 'உம்' என்று பிடித்த படி இருக்கிறாள். அவள் முகத்தில் கோபக்குறி தெரிகிறது. சந்திரன் வசனங்களைப் பேசும்போது இந்தக் கோபம் படிப்படியாகக் கூடிக் கடைசியில் அவள் 'விடு'க்கென எழுந்து உள்ளேபோக எத்தனிக்கிறாள். அவளின் அதிருப்தியை கதிரையில் இருந்தபடியே பல பாவனைகளாலும் அசைவுகளாலும் தெரிவிக்கலாம்.

சந்திரன்: (சாமன்களை ஸ்ரூவில் வைத்தபடி உற்சாகமாக) எங்கிடை போராட்டத்தைப்பற்றிய அறிக்கை பேப்பரிலே வந்திருக்குப் பார் செல்வி சிலபேருக்கு ஆத்திரமாயுமிருக்கும் இந்த அறிக்கேலை இருக்கிற சிறப்பென்னண்டால் செல்வி... (செல்வியின் அதிருப்தி) நாங்களும் இருக்கிறம் எண்டு காட்டுறதுக்காக நேரத்துக்கு நேரம் மற்றவை விடுகிற அறிக்கை மாதிரியில்லை இது. அரசாங்கம் மனம் வைச்சால்

வேலை இல்லாத பிரச்சனையைத் தீர்க்கலாம் அதைத் தீர்க்கிறது அதுகின்றரை கடமை தீருங்கோ எண்டு நாங்கள் கேக்கேல்லை மாறாய் முதலாளித்துவ அடிப்படையிலே அமையில் எந்த அரசாங்கத்தாலையும் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாது என்று தான் நாங்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறம். வேணுமெண்டால் அங்கை இஞ்சை எண்டு ஒரு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் பேருக்கு வேலை கொடுக்கலாம் ஆனால் அந்த மாதிரிக் குடுக்கிறது கட்டாயம் எல்லாரும் வேலை செய்ய வேணும் எண்ட அவசியத்தைப் பொறுத்துச் செயல்படுகிறதில்லை கம்மா ஒரு கண்துடையுக்காக சனத்தின்றரை வெறுப்பையும் கோவத்தையும் கொஞ்சம் சம்பந்தப்படுத்தி வேறைபக்கம் திருப்பிறதுக்காகச் செய்யிறது ஆனால் நாங்கள் வேலை தா எண்டு கேக்கேல்லை ஆட்சி முறையை மாற்றி அமைக்கவேணும் எண்டு சொல்லுறம் ... உழைக்கிற ஏழைக்குத்தான் இந்த நாட்டை ஆமுற உரிமையும் இருக்குது எண்டு சொல்லியிருக்கிறம்

(செல்வி விடுக்கென எழுந்து உள்ளே போவதற்கு விரைகிறான்.)

சந்திரன்: ஏன் செல்வி எழும்பி ஓடுறாய் உனக்கு இந்த மாற்றத்திலே விருப்பமில்லையா?

செல்வி: நீங்கள் அலம்பிறதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கத்தான் என்னை இஞ்சை கொண்டுவந்து வச்சிருக்கிறியளோ.

சந்திரன்: அலம்பிறனா. ஒரு முக்கியமான பிரச்சனையைப்பற்றி ஆராயிறன் செல்வி,

செல்வி: ஆராயிறதுக்கு வேறை இடம் கிடைக்கேல்லையோ.

சந்திரன்: பிரச்சனை இருக்கிற இடம்தான் செல்வி புரட்சி இருக்கிற இடம். உன்னைப் புரட்சியின்றை ஒரு சாயலாய்த்தான் நான் பாக்கிறன். அதாலே இந்தப் பிரச்சனையை உன்னோடை கலந்து ஆராஞ்சு உன்னையும் எனக்கு உதவியாய்ச் சேர்க்கலாம் எண்டுதான் நான் விரும்பிறன்.

- செல்வி: (கோபத்தோடு) ஆ ஒரு பெரிய புரட்சியை வீட்டுக்கை செய்யலாம் என்று யோசிக்கிறியளோ. வெறுங்கை முழம் போடாது.
- சந்திரன்: (விளங்க வைக்கும் தோற்றத்தில்) நாட்டிலே புரட்சி துவங்கி அது வீட்டுக்கு வாறேல்லைச் செல்வி. வீட்டிலேதான் அது முதல் துவங்குது.
- செல்வி: எங்கிடை வீட்டிலே அது வடிவாய்த் தெரியுது.
- சந்திரன்: நீ என்ன செல்வி. எதுக்கெடுத்தாலும் மறுமொழி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறியே தவிர அதை விளங்கிற்றுக்குத் தெண்டிக்கிறாயில்லையே.
- செல்வி: நீங்கள் எனக்கு விளங்கிறதகளைப் பற்றிக் கதைச்சால் எல்லோ விளங்கும்.
- சந்திரன்: இதிலே விளங்கிற்றுக்கு என்ன இருக்குது. நீ பிரச்சனைகளின்றை வெளிப்பரப்பிலே நிண்டு கொண்டு அதைப் பாக்கிராய். நான் அதுகின்றை உண்மையான தன்மையைக் காட்ட உன்னை உள்ளுக்கு வரச்சொல்லிக் கூப்பிடுறன்.
- செல்வி: (ஆத்திரத்துடன்) உண்மை என்ன உண்மை. நீங்கள் குடும்பப் பொறுப்பில்லாமல் ஊர் சுற்றறியள். அதுதான் உண்மை.
- சந்திரன்: (குறமையாக) பொறுப்பில்லாமல் ஊர் சுற்றறறே.
- செல்வி: பின்னை என்ன. ஒவ்வொரு நாளும் திரிஞ்சுபோட்டு வரேக்கை என்ன உத்தியோகத்தோடையே வாறியள்.
- சந்திரன்: உத்தியோகம் உத்தியோகம் அதொண்டுதான் உனக்குக் கண்ணுக்கு முழிப்பாய்த் தெரியுது. அது கிடைக்கிறதுக்கு நீ வழியைக் காட்டு நான் செய்யிறன்.
- செல்வி: அதையும் நான்தானே காட்டவேணும். கலியாணம் செய்ய முந்திக் கேட்டிருந்தால் சரியான வழியைக் காட்டியிருப்பன். அது முடிஞ்சு இப்ப நாலு வருசம்.

சந்திரன்: (வெறுப்பாக) நான் இன்னும் அதை மறக்கேல்லை.

செல்வி: ஆ... .. அப்ப கலியாணம் முற்றுக்கேக்கை மாமா அவை இரண்டுபேரும் சொன்னதை மறந்து போனியளாக்கும்.

சந்திரன்: என்ன சொன்னவை.

செல்வி: ஒரு மாசத்திலே வேலை கிடைக்கும் எண்டு.

சந்திரன்: இப்ப உனக்கு வடிவாய்த் தெரியுதுதானே வேலை கிடைக்கேல்லை எண்டு.

செல்வி: அது எனக்கு வடிவாய்த் தெரியுது. அப்பிடிச் சிடைக்காதெண்டால் ஏன் பொய் சொல்லி ஆக்களை ஏமாத்த வேணும்.

சந்திரன்: அதை நீ அவேற்றை எல்லோ கேக்கவேணும்.

செல்வி: கலியாணம் முடிக்கும்வரைக்கும் எல்லாரும் ஒண்டு. இப்ப நீங்கள் வேறை. அவை வேறையோ.

சந்திரன்: நான் அப்பிடிச் சொல்லேல்லை. நீதான் அப்பிடி என்னைச் சொல்ல வைக்கிறாய்.

செல்வி: ஓ... .. இப்ப அந்தக் குற்றத்தையும் நான்தானே செய்தது.

சந்திரன்: பின்னை என்ன? நான் வேலைவேலை எண்டு ஓடித் திரிஞ்ச தெல்லாம் எனக்காக மட்டும்தானே. உத்தியோகம் கிடைச்சால் அதிலே உனக்குப் பங்கில்லையோ.

செல்வி: ஓடித் திரிஞ்ச கதைகளைப்பற்றி இப்ப ஏன் கதைக்கிறாய். இப்பதான், நீங்கள் ஒரு இன்ரவியூவுக்கும் போறேல்லையே.

சந்திரன்: ஓம் போறேல்லை ஏன் போறல்லை. அதிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

செல்வி: (ஏளனமாக) இப்ப பின்னை உங்களுக்கு எதிலே நம்பிக்கை.

சந்திரன்: அந்தக் கேள்வியைக் கொஞ்சம் வடிவாய் ஆறுதலாய் ஆத்திரப்படாமல் கேள். அது முக்கியமான கேள்வி. வேலை எண்டது கண்ணை மூடிக்கொண்டு சருவிலை பாவப்பிள்ளைப் பதிச்ச இந்தா பிடி இந்தா பிடி எண்டு குடுக்குமாப் ஸ்ரீ லை இல்லை. அதைச் செய்யிறதற்கும் ஒரு அவசியம் இருக்கவேணும்.

செல்வி: ஆர் இப்ப உங்களை அவசியமில்லாமல் வேலை செய்யச் சொன்னது.

சந்திரன்: நான் சொல்லுற அவசியம் ஒரு தத்துவம். நான் சொல்ல வந்தது என்னெண்டால் பொருளில்லாமல் மனிசன் சிவிக்க ஏலாது. தன்னை வாழ்க்கையையும் அவன் முன்னேற்ற ஏலாது. பொருளை உற்பத்தி செய்யிறதற்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கவேணும். உற்பத்தி செய்யிறதாலே ஏற்படுகிற செல்வம் உழைக்கிறவனிடையே திரும்பிப் போகவேணும். அப்பதான் அவனும் தேவைக்கு ஏற்ற மாதிரிப் பொருளைக் கூடக்கூடச் செய்வான். உற்பத்தி பெருக வேலைசெய்யிற வாய்ப்பும் பெருகும். வேலை இல்லை எண்ட பேச்சுக்கே இடமிருக்காது. உற்பத்தி செய்யப் படுகிற பொருள் உழைக்கிறவனிடையே போகாமல் ஒரு இடத்திலேயோ அல்லது அதுமாதிரிப் பல இடங்களிலேயோ சேர்த்துவங்கினால் பிறகு உற்பத்தியான செல்வம் அதை உண்டாக்கிறவனையே அடிமைப்படுத்திப் போடும். கொஞ்சம்கொஞ்சமாய் அவனை உறிஞ்சி அவன்னை உயிரையே குடிச்சிடும். பிறகென்ன கொஞ்சப்பேருக்கு சொகுசான சிவியம். மற்றவை எல்லாருக்கும் பசி... பட்டினி... வேலையில்லாத திண்டாட்டம்... அதுதான்... நான் நெடுகச் சொல்லுறது ... இது என்றை தனிப்பட்ட பிரச்சினை இல்லை ... நாட்டின்னை பொதுப் பிரச்சினையே இதுதான்

செல்வி: அப்ப பிறகு என அவை எல்லாருக்கும் வேலை கிடைக்கும்வரைக்கு பாத்துக்கொண்டு இருங்கோவன்.

சந்திரன்: (கோபத்தோடு) எனக்கு வேலை கிடைக்கிறதாலை நாட்டிலே வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் இல்லாமல் போகாது.

செல்வி: உங்களுக்கு நாட்டைப்பற்றியும் ஊரைப்பற்றியும்தானே கவலை, நானொருத்தி வீட்டை இருக்கிறன் என்டதைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன கவலை.

சந்திரன்: உன்னைப்பற்றி நான் கவலைப்படாமல் வேறே ஆர் கவலைப் படுகிறது.

செல்வி: ஏன் உபசாரத்துக்குக் கதைக்கிறியன். என்னைப்பற்றின அக்கறை உங்களுக்கு எப்ப வந்திது. நான் சந்தோசமாய் இருக்க வேணும் என்று நீங்கள் எப்ப யோசிச்சீங்கள்.

சந்திரன்: நீ என்ன செல்வி சொல்லுறாய். எனக்கு இருதயமே இல்லை எண்டா நீ நினைக்கிறாய். என்றை முயற்சிகளோடையும் விருப்பங்களோடையும் பங்கு கொள்ளுறதுக்கு நீ தானே வரும்புறியிலை. அதிலே ஒரு சுகத்தைக் காணுறதுக்கு நீ தானே மறுக்கிறாய்.

செல்வி: உங்கிடை முயற்சிகள் விருப்பங்கள் ... அதிலே சுகம் ... அதெல்லாம் எப்ப ... (கவலைக்குள்ளாவளாய்) அண்டைக்கு என்னோடை படிச்ச வசந்தியை ... மாக்கற்றடியிலே சந்திச்சன் கார் முன் சேறிலே இருந்தவள் முதலே கண்டிருந்தால் மற்றப் பக்கம் திரும்பியிருப்பன் ... ஆனால் அவள் கண்டிட்டாள் ஒரு டொக்ரரை கலியாணம் கட்டியிருக்கிறாளாம் தன்னை வீட்டை வரச்சொல்லிக் கூப்பிட்டாள்.

சந்திரன்: கூப்பிட்டால் போறது தானே. நான் உன்னை என்ன மறிச்சுனோ?

செல்வி: நான் எந்த முகத்தோடை அவளிட்டைப் போறது. என்றை பருசனுக்கு வேலை இல்லை. வீட்டிலே தான் இருக்கிறார் என்று சொல்லுறதுக்கு நான் அவளிட்டைப் போக வேணுமோ?

சந்திரன்: அதிலே என்ன வெக்கம். உனக்குச் சொல்ல வெக்கமாய் இருந்தால் நானும் வாறன். நான் சொல்லுறன்.

செல்வி: வேலை இல்லை எண்டது உங்களுக்கு ஒரு குறையாய் இருந்தால் தானே அதைப்பற்றிக் கதைக்கிறதுக்கும் கூச்சப்படுவியள். உங்கிடை சோம்பேறித் தனத்துக்கு அது ஒரு சாட்டெல்லோ.

சந்திரன்: சோம்பேறித்தனமோ? வீட்டிலே இருந்து கொண்டு நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டோ நான் இருக்கிறன். செல்வி, இருக்கிற ஒண்டை என்னட்டைக் கேட்டால் அது எனக்கு விளங்கும். நான் தாறன். ஆனால் இல்லாத ஒண்டை என்னட்டைக் கேட்டால் நான் என்ன செய்யிறது.

செல்வி: இல்லாதது என்ன. ஒரு புருசனுக்குக் கட்டாயம் இருக்க வேண்டியதைத் தானே நான் கேக்கிறன். இந்த வீட்டை வந்த நாலு வருஷத்துக்கையும் நான் என்ன கதத்தை அனுபவிச்சனான்.

சந்திரன்: இந்த வீட்டிலே உனக்கு என்ன குறை. அப்படி என்ன குறையை நாங்கள் விட்டனாங்கள்.

செல்வி: நாங்கள் எண்டு ஏன் நீங்கள் எல்லாரையும் சேர்க்கிறியள். நான் எண்டு கேளுங்கோவன். சோறும் சீலையும் எனக்குத் தர வழியில்லாமலோ அப்பா எனக்கு கவியாணம் செய்து வைச்சவர்.

சந்திரன்: செல்வி (கோபமாக)

செல்வி: (விம்மியபடி) -என்றை விருப்பு வெறுப்புக்களைப்பற்றி ஆருக்கு என்ன கவலை. ஒவ்வொரு நாளும் அணுவணுவாய் நான் சாகிறன். ஒரு கூண்டுக்கிளி மாதிரி என்னை வைச்சு எல்லாரும் சுற்றிவர நிண்டு வேடிக்கை பாக்கிறயள். போதும் உங்கிடை பாசாங்கு ... உங்கிடை விளையாட்டை நீங்களே நடத்துங்கோ அதுக்கிள்ளை இருந்து சித்திரவதைப்பட்டுச் சாக என்னாலே ஏலாது. எனக்கது அவசியமாயும் தெரி யேல்லை நான் அப்பாட்டைப் போகப்போறன்.

சந்திரன்: நீ அப்பாட்டைப் போறதாலே உன்ரை பிரச்சனை தீருமா செல்வி.

செல்வி: (கோபமாக) உங்களுக்குப் பிரச்சனை இல்லாமல் போகும்.

சந்திரன்: நீ உன்னைப்பற்றித்தானே நெடுகக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்.

செல்வி: (கோபமாக) ஊரைப்பற்றிக் கவலைப்படத்தான் நீங்கள் இருக்கிறீர்களே. பிறகென்ன?

சந்திரன்: உன்னையும் என்னோடே சேரச்சொல்லித்தானே நான் கேக்கிறேன்.

செல்வி: ஏன் உங்களோடே சேர்ந்து ஊர் சுற்ற ஆள் காணாதேண்டோ. நானும் உங்களோடே சேர்ந்தால் பிறகு வீட்டைப்பற்றிக் கவலைப்படத்தேவையில்லை எண்டதுக்கோ,

சந்திரன்: (கோபமாக) செல்வி அவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமல் நான் இருக்கேல்லை.

செல்வி: தெரியும் நாலு வருசமாய் நான் அதைப் பார்த்திட்டன். பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாத சோம்பேறித்தனம்.

சந்திரன்: (மிகவும் கோபமாக அவனை நெருங்கி) என்ன சொன்னேன்

(இந்த நேரம் சிவக்கொழுந்தும் கார்த்திகேசுவம் உள்ளே வருகிறார்கள். நடப்பதைக் கண்டு கார்த்திகேசு பதட்டத்துடன்,)

கார்த்தித்தி: டேய் சந்திரன்.

செல்வி: மாமா (என்றபடி கார்த்திகேசுவுக்குக் கிட்டப்போய் விம்முகிறான்)

சேவக்: (கோபமாக) இப்ப ஏன் அவளிலே தொட்டனி.

சந்திரன்: ஆர் தொட்டது கண்டனீங்களே.

- சிவக்: தொடராமல் இப்ப என்ன கொசுவோ கலைச்சனி.
- சந்திரன்: உங்கிடை வேலையை நீங்கள் பாருங்கோ. இது குடும்ப விஷயம்.
- சிவக்: (ஏளனமாய், ஆனால் கடுமையாக) ஆ அப்ப அது ஒண்டு இருக்கிறது உமக்கு இப்ப தெரியுது.
- சந்திரன்: நீங்கள் சும்மா தேவையில்லாமல் கதைக்காதையுங்கோ.
- சிவக்: (கிட்ட நெருங்கி) உமக்கிப்ப நான் கதைக்கிறதெல்லாம் தேவையில்லாதது மாதிரித்தான் படுகுதோ.
- செல்வி: (வெறுப்பாக) நாங்கள் எல்லாம் இப்ப அவருக்குத் தேவை இல்லாத ஆட்கள்.
- சந்திரன்: (அவனிடம் சோபமாக) நான் இப்ப அப்படிச் சொன்னானே.
- சிவக்: நீ என்ன சொல்லுறது. நீ செய்யிற வேலை முழுக்க அப்ப டித்தானே இருக்குது.
- கார்த்தி: கொஞ்சம் பொறுங்கோ அண்ணை. (சந்திரனைப் பார்த்து) இப்ப என்ன நடந்தது.
- சந்திரன்: நடக்கிறது என்ன. வேலைக்குப் போ போ எண்டால் ... நான் எங்கை போறது. செய்யிறதுக்கு வேலையுமெல்லோ இருக்க வேணும்.
- சிவக்: அதையும் இப்ப உமக்கு நாங்கள் தானே காட்ட வேணும். அவனைக் கொண்டு வந்து வீட்டிலே வைச்சிருக்கிறாய். நாளைக்கு ஒரு குடும்பத்தை நடத்த வேணும் எண்ட அக்கறை உனக்கு இருந்தால் எல்லோ.
- செல்வி: அந்த அக்கறை இருந்தால் இப்ப ஏன் இந்த நிலமை.
- கார்த்தி: அதுக்கு அவன் என்ன செய்யிறது. அவனும் முயற்சி எடுக்காமலோ இருந்தவன்.
- சிவக்: அவன் கெட்டது உன்னாலே. மூண்டு வேளையும் நேரத்துக்கு நேரம் நீ சாப்பாடு போடப் போய்த்தான் அவன் இப்ப இப்பிடி இருக்கிறான். அந்த நேரமே தன்னை வழியைப் பாக்கச் சொல்லி நீ அவனை அனுப்பியிருந்தால் உப்பிடி நிண்டு உடம்பை அலட்டான்.

சந்திரன்: பெரியையா நீங்கள் வந்தால் வந்த வேலையைப் பாருங்கோ. உங்களுக்குத் தேவை இல்லாத விஷயத்திலே தலையிடுவதை யுங்கோ.

சிவக்: தேவை இல்லாத விஷயம். என்னடா தேவை இல்லாத விஷயம். ஆரைக் கேட்டு பேப்பரிலே அறிக்கை விட்டனி.

சந்திரன்: சங்கத்தின்ரை செயலாளர் நான். சங்கத்தின்ரை சார்பிலே அறிக்கையை நான் வெளியிடாமல் வேறொரு ஆர் வெளியிடுறது.

சிவக்: நீ இருக்கிற நிலவரத்திலே அது ஒண்டு தான் இப்ப குறை விடுகிறதை ஒரு லட்சணமாய் மரியாதையாய் விடு சமுதாயத்தை மாத்தப் போகினமாம்.

கார்த்தி: சந்திரன் நீ ஏன்ரா உன்னை இதுகளுக்கை கொண்டு போய் மாட்டுகிறாய். இதுகளாலே வாற கஸ்டங்களைப் பற்றி முன்னுக்குப் பின்னுக்கு யோசிச்சியா?

சந்திரன்: என்ன கஸ்டம்?

சிவக்: என்ன கஸ்டமோ?

கார்த்தி: நீங்கள் பொறுங்கோ அண்ணை. சந்திரன், இப்பவே உனக்கு வேலை கிடைக்கிறது கஸ்டமாயிருக்குது. ஏதோ தன்மையாய் அவரை இவரைப் பிடிச்ச ஒரு வேலையை எடுக்கிறதை விட்டுட்டு இப்பிடியான அறிக்கைகளையும், ஆர்ப்பாட்டங்களையும் செய்தால் உதவி செய்ய முன்னுக்கு வரவையும் செய்ய மாட்டினம் தம்பி.

சந்திரன்: துவக்கத்திலே நானும் உப்பிடித்தான் யோசிச்சான் ஐயா. ஆனால் போகப் போகத்தான் உது ஒரு பிழையான நினைப்பெண்டு எனக்கு விளங்கிச்சது. நாலு பேரைக் காக்கா பிடிச்ச உத்தியோகம் எப்பிடியும் எடுக்கலாம் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஏன் அப்பிடி எடுக்க வேணும். உழைக்கிறது என்றை உரிமை. அந்த உரிமையை எனக்குத் தாறது அரசாங்கத்தின்ரை கடமை.

செல்வி: உரிமையையும் கடமையையும் பற்றித்தான் உங்களுக்கிப்ப
கவலை. ஒரு குடும்பத்தைக் குறை ஒண்டும் இல்லாமல்
பாக்க வேணும் எண்டது உங்கிடை கடமை இல்லையோ?

சந்திரன்: அது என்றை கடமைதான் ஆர் இல்லை என்று சொன்
னது. என்றை கடமையை நான் செய்யிறதுக்கு எனக்குப்
பொருள் பண்டம் தேவை. பொருள் பண்டத்தைச் சம்
பாதிக்க நான் உழைக்க வேணும். உழைக்கிறதுக்கு எனக்கு
ஒரு வேலை இருக்கவேணும்.

செல்வி: அதைச் செய்யச் சொல்லித்தானே நாங்களும் சொல்லுறும்.

சந்திரன்: செல்வி ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்குதவாது என்று
சொல்லுவினம். வாயாலே வேலை செய் வேலை செய் என்று
சொன்னால் போதுமே. செய்யிறதுக்கு எங்கை இருக்குது
வேலை. நான், மார்க்கண்டன், கந்தசாமி, இன்னும் எங்க
னைப்போலை எத்தனை லட்சம் பேருக்கு வேலை இல்லை.

செல்வி: அவை எல்லாரையும் பற்றி உங்களிட்டை ஆர் இப்ப
கேட்டது.

சந்திரன்: செல்வி ... அடுக்களையிலே சட்டிபாளை எல்லாம் வெறுமை
யாய்க் கிடக்கேக்கை எனக்கு விருந்து வை என்று நான்
உன்னைக் கேட்டால் நீ என்ன செய்வாய்?

செல்வி: (மௌனம்)

கார்த்தி: அது சரி மோனை. இல்லாததைப் பற்றிக் கதைச்சுக்
கொண்டிருந்தால் என்ன ஆகப் போகுது. இப்படியே
நெடுக நாளைக் கடத்திக் கொண்டு போக ஏலுமோ?

சந்திரன்: நாள் போகுது எண்டதுக்காக வெறும் வாயை மெண்டு
கொண்டு நான் உத்தியோகத்திலே இருக்கிறேன் என்று
பாவனை செய்யச் சொல்லுறியளோ. நாளைக் கடத்த
வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாளைக்கே எங்கிடை
போராட்டம் துவங்குது. சலத்தின்னை ஆதரவு எங்களுக்கு
நிறைய இருக்குது.

சிவக்: அது எங்களுக்கு வடிவாய்த் தெரியுது. இப்பவே அவங்கள் ஜீப்பிலே அங்காலையும் இங்காலையும் ஓடித் திரியுறார்கள். நான் சொல்லிப் போட்டன். ரோட்டிலே உன்னைக் கண்டனோ எண்டால் கால் அடிச்ச முறிப்பன்.

சந்திரன்: உங்களை மாதிரி ஆக்களை மாத்திரமில்லை எங்களைத் தடுக்கிறதுக்குச் சதி செய்யிற எல்லாரையும் அடிச்ச முறிக்கத் தான் நாங்கள் இருக்கிறம்.

சிவக்: முறிப்பியள். அது எனக்கு வடிவாய்த் தெரியும். இப்படி முறிக்க வெளிக்கிட்டவை கனபேர். வாங்கிற அடியிலே கண் இருளேக்கை எல்லாம் வடிவாய்த் தெரியும்.

சந்திரன்: அடிக்கு நாங்கள் பயப்படுகிற ஆக்கள் இல்லை. தெளிஞ்ச சிந்தனைகளை கையிலே ஆயுதமாய்ப் பிடிக்கிற எவைக்கும் உலகம் எண்டைக்குமே இருளாது பெரியையா.

செல்வி: இதுகளெல்லாம் அவருக்கு வடிவாய் விளங்கும். ஆனால் ஒரு குடும்பத்தைப் பார்க்க வேணும் எண்டது விளங்காது.

சந்திரன்: ஏன் விளங்காது. விளங்கினதின்ரை முதல் படிதான் இது.

சிவக்: எது? முதுகு முறியிற வழியோ. உனக்கு மாணம் ரோசம் எண்டு ஒண்டிருந்தால் நீ இப்படிக் கதைச்சுக் கொண்டிருப்பியே.

செல்வி: மானத்தையும் ரோசத்தையும் பற்றி நீங்கள் ஏன் அவருக்குச் சொல்லுறியள்.

சந்திரன்: செல்வி

செல்வி: அதைப்பற்றிக் கதைச்ச உடனே தானே உங்களுக்கும் ரோசம் வருகுது.

கார்த்தி: எல்லாரும் அவனைப் பேசினால் அவனும் என்ன செய்யிறது. வேலை செய்யிறதுக்கு ஒரு இடமெல்லோ வேணும்.

செல்வி: இடம் ஏன் இல்லை. மனம் இருந்தாலெல்லோ.

சிவக்: (கார்த்திகேசுவைப் பார்த்து) நீ தான் அவனைக் கெடுக்கிறது. (சந்திரனைப் பார்த்து) டேய் உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம். நாலு பேர் மதிக்கத் தக்கதாய் சீவிக்க வேணும் எண்டால் நாலு காசு உழைக்க வேணும்.

கார்த்தி: அதை அவன் இல்லையெண்டோ சொல்லுறான் அண்ணை. உத்தியோகம் கிடைச்சால்தானே.

சென்னி: (இடைமறித்து) இப்ப எத்தனை இன்ரவியூவுக்கு மாமா அவர் போறவர்.

சிவக்: ஆக கவுண்மேந்து உத்தியோகம் தானே உத்தியோகம். நான் கவுண்மேந்திலே இருந்து உழைச்சதிலையும் பாக்க வெளியிலே இருந்து கொண்டு உழைச்சதுதான் கூட.

சந்திரன்: அது நீங்கள் எக்லோ.

சிவக்: நான் எண்டால் நீ இப்ப பிறத்தியோ. வயல் வெளி கிடக்குது. உத்தியோகம் கிடைக்கும் வரைக்கும் அதைச் செய்தால் என்ன.

சந்திரன்: ஏன் செய்ய வேணும். வயல் செய்யவே ஐயா என்னை யூனிவேசிற்றிற்கு அனுப்பிப் படிப்பிச்சவர்.

சிவக்: அது அறிவுக்கு.

சந்திரன்: அறிவுக்கு இவ்வளவு காசு சிலவழிச்ச யூனிவேசிற்றிற்குப் போய்ப் படிக்க வேணுமோ. வீட்டிலே இருந்து படிச் சிருக்கலாமே. இந்த ஏழைகள் எல்லாம் இவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு தங்கிடை பிள்ளைகளை யூனிவேசிற்றிற்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்கிறது அறிவுக்காகத்தானே. ஏன் பெரியையா உங்களை நீங்களே ஏமாத்திறியள்.

செல்வி: அவரைப்பற்றி நாங்கள் கதைச்சால் அவர் வேறே ஆரையும் பற்றிக் கதைப்பார். (உறுதியாக) இனி என்னாலையும் இஞ்சை இருக்க ஏலாது.

கார்த்தி: (திடுக்கிட்டு) செல்வி

செல்வி: உத்தியோகம் வரும் ... நல்ல வாழ்க்கை வரும் என்று நானும் என்னை ஏமாத்த விரும்பேல்லை,

கார்த்தி: (அத்தரத்தோடு) செல்வி நீ ஒண்டுக்கும் அவசரப்படாதை மோனை. அது எல்லாம் நல்லபடிக்கு வரும்.

செல்வி: நல்லபடி என்ன மாமா நல்லபடி. உங்களுக்கு இருக்கிற இந்த அந்தரம் அவருக்கு இல்லை ...

சந்திரன்: ஏன் செல்வி என்னையும் உணர்ச்சிக்கு அடிமைப்படச் சொல்லுறியோ.

சிவக: உனக்கு அது இருந்தால் எல்லோ நீ அதுக்கு அடிமைப் பட. அது செல்வி சொல்லுறது சரி. இதை இப்படியே விட ஏலாது. இரண்டிலே ஒரு முற்றுத் தெரியவேணும். உத்தியோகம் தான் இல்லாட்டிலும் வயல் எண்டாலும் செய்யப்போறியோ இல்லையோ.

சந்திரன்: வயலிலே வேலை செய்யிறதற்கு எனக்கு எந்தவிதமான மறுப்புமில்லை. அதை நான் செய்ய செல்வி முதல் சம்மதிக்க வேணும். அது மாத்திரமில்லை. இவளவு காலமும் செல்லனும் உங்கிடை வயலிலேதான் வேலை செய்தவன். கடைசியிலே இருக்கிறதற்கும் இடமில்லாமல் ரூட்டிலே நிண்டதுதான் அவன்ரை உழைப்புக் கண்ட மிச்சம். அதுதான் ... உண்மையாய்க் கஸ்டப்பட்டு உழைக்கிறவனை ஒரு கொஞ்சமும் உய்ய விடாமல் அவனைச் சுறண்டிச் சீவிக்கிறவைக்கு அனுகூலமாயிருக்கின்ற இந்த அமைப்புக் குள்ளை அதை நான் செய்யத் தயாராயில்லை.

சிவக: (ஊமையாக) வேறை எதுக்குள்ளை செய்யப் போறாய்.

கார்த்தி: கொஞ்சம் தன்மையாய்ச் சொல்லுங்கோவன் அண்ணை.

சந்திரன்: எப்பிடித்தான் சொன்னாலும் என்றை முடிவு ஒண்டுதான். வேறை உத்தியோகம் குடுக்கிறதற்கு வழி தெரியாட்டில் வயலுக்குப் போ என்று சொல்லுறது தான் இப்ப வளக்

கம். அப்பிடிச் சொல்லுறது உண்மேலே இந்தப் பிரச்சனை யிலே இருந்து தப்பி ஒடுறதுக்கு வழியே தவிர அதைத் தீர்க்கிறதுக்கு வழியில்லை. வேறே உத்தியோகம் இல்லை எண்டதுக்காக நான் வயலுக்குப் போக மாட்டன். உத் தியோகம் இல்லாதவை எல்லாரும் கமத்துக்குப் போற தாலே வேலை இல்லாத பிரச்சனை தீராது.

கார்த்தி: நெடுக உன்னை வயலிலே நிக்கச் சொல்லி நாங்கள் சொல் லேல்லையே மோனை.

சந்திரன்: நெடுகவோ கொஞ்ச நாளைக்கோ ஐயா. அது ஒரு நிரந்த ரமான தீர்வைத தராது.

சேவக்: ஏன் தராது.

சந்திரன்: உங்களிட்டை வயல் இருக்குது. அதை எனக்குக் காட்டு றியன். இதே தங்கிடை பிள்ளைகளுக்கும் காட்ட இஞ்சை இருக்கிற ஏழைகள் எல்லாரிட்டையும் நில புலம் இருக் குதோ.

சேவக்: அவேற்றை இருக்கிறது இல்லாதது பற்றி உனக்கென்ன கவலை.

கார்த்தி: அதுகளைப் பற்றி நாங்கள் கவலைப்பட்டு என்ன மோனை செய்யிறது.

சந்திரன்: உங்களுக்கு அவையைப் பற்றி அக்கறைப்பட விருப்பமில் லாட்டிலும் ஐயா ஏதோ வழியிலே அதெல்லாம் உங் களையும் பாதிக்கத்தான் செய்யுது. உண்மையிலே படிச்ச வேலை இருக்கிறவையிலும் பாக்க படியாத ஏழைகள் தான் கூடப்பேர் வேலை இல்லாமல் இருக்கினம். சொந்தமாய் வயல் வெளி இல்லாத சனம் எத்தனை. மூண்டு மாதத் துக்கு வயலிலே வேலை செய்து போட்டு மிச்ச நாளைக்கு அரை வயித்தோடை வீட்டுத் திண்ணையில் ஏங்கிக்கொண்டு இருக்கிற சனம் இன்னும் எத்தனை ஆக நீங்கள் எனக்குக் காட்டுற வழி ஒரு வேலையில்கூட இடத் திலே இருந்து வேறே ஒரு வேலை இல்லாத இடத்துக்குப் போகச் சொல்லுறியன். இதாலே பிரச்சனை தீரப்போ நேல்லை.

சிலக்: அப்ப நீ போக மாட்டாய். இந்த முடிவுக்கு நீ முந்தியே வந்திட்டாய். அப்பிடித்தானே.

சந்திரன்: ஓம் அந்த முடிவை மாற்றவும் ஏலாது.

சிலக்: (செடும் கோவம் கொண்டவராய்) வேலை செய்யிறதுக்கு ஆசைப் படுகிறான். பாவம். வேலை இல்லை. வந்த உடனே போவான் எண்டுதான் நான் இவளவு காலமும் நம்பியிருந்தன். ஆனால் இப்பத்தான் தெரியுது உனக்கு வேலைக்கே போக விருப்பமில்லை எண்டு. அவனையும் இவனையும் சாட்டிக் கொண்டு சும்மா இருந்து நீ சீவிக்கப் பார்க்கிறாய்.

சந்திரன்: (பொறுமை இழந்தவனாக) இவ்வளவு நேரமும் நான் சொன்னது உங்களுக்கு விளங்கேல்லை எண்டால் நீங்கள் வீட்டை போறது தான் புத்தி.

சிலக்: (ஆத்திரத்தோடு முன்னேறி) என்னடா சொன்னை

கார்த்தி: அண்ணை பொறுங்கோ (அவரை மறித்து, சந்திரனை நோக்கி உனக்குப் பெரியவையோடே எப்பிடிச் சதைக்கிறதெண்டு தெரிய வேணும்).

சந்திரன்: பெரியவை மற்றவையின்ரை இரத்தத்திலே ஊதிப் பெருக்கிற இவை திருந்துவினம் எண்டு நான் நினைச்சது பெரிய பிழை.

சிலக்: நீர் இப்ப என்னைத் திருத்த வெளிக்கிட்டிட்டீரோ? அந்த அளவுக்கு நீர் இப்ப வளந்திட்டீரோ. சொந்த மனிகிக்குச் சோறு போட ஏலாது என்னைத் திருத்துகிறார்.

சந்திரன்: உங்கிடை அலுவலை நீங்கள் பாத்துக் கொண்டு போங்கோ என்றை அலுவலைப் பாக்க எனக்குத் தெரியும்.

சிலக்: உன்ரை அலுவல் என்னடா உன்ரை அலுவல்.

கார்த்தி: (சந்திரனை நோக்கி) டேய் (சிலக்கொழுந்துவிடம்) அவன் தான் சின்னப் பொடியன் எண்டால் நீங்கள் பெரியவையும்

செவக்: (ஆத்திரம் தாங்காதவராய்) நான் என்ன முகத்தோடை வெளியிலே திரியுறது. சிற்றம்பலத்துக்கு நான் என்ன மறுமொழி சொல்லுறது. உனக்கும் அவளுக்கும் மானம் ரோசம் இல்லை யெண்டால் எனக்கும் அப்பிடியே. என்றை கெளரவம் என்னுகிறது. சொன்ன சொல்லை நான் காப்பாத்த வேணும்.

கார்த்தி: அதுக்கிப்ப என்ன செய்யிறது

செவக்: எனக்கிப்ப இரண்டிலே ஒண்டு தெரிய வேணும். அவன் இப்ப வேலை செய்யப்போருளே இல்லையோ.

கார்த்தி: வேலை கிடைச்சால் போவான் தானே.

சந்திரன்: (ஆத்திரத்தோடு) வேலை கிடைக்கிறது ஐமிச்சம் எண்டு மாமாட்டைச் சொல்லுங்கோ. போங்கோ

செவக்: நீர் சொல்லிப் போட்டீர் நான் போய்ச் சொல்ல வேணும். ஆர் எண்டு என்னை நீ நினைச்சாய் ... ராஸ்கல்... உன்ரை கொழுப்பை நான் அடக்கிறேனே இல்லையோ எண்டு பார் உன்னைக் கூலி வேலை செய்ய வைக்கிறேனே இல்லையோ எண்டு பார்

(வேகமாக வெளியேறுகிறார். கார்த்திகேசு மறிக்க எத்தனிக்கிறார். ஆனால் அவர் கோபத்தோடு விலத்திச் சென்று விடுகிறார் கதவடியில் சோகமாக கார்த்திகேசு நிற்கிறார். நடந்தது எல்லாவற்றையும் பார்த்த செல்வி பொறுக்க முடியாதவனாய்)

செல்வி: போதும் என்னுடைய இனிப் பொறுக்க ஏலாது மேடைப் பொருளாய் என்னை வைச்சுக்கொண்டு என்னைச் சுற்றி ஆடின நாடகம் போதும் அவ்வறற்றை ஏலாத தனத்துக்குள்ளே கிடந்து கொண்டு என்னுடைய சாக ஏலாது...

சந்திரன்: (உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாய்) செல்வி அவை வயசு போனவை... நாங்கள் அப்பிடியிலே எங்களிலே புது இரத்தம் ஓடுது. பழைய வழியிலேயே வாழ்க்கையைப் பாராமல் வழியிலே அதை முழுசாய் நேர்மையாய்ப் பார்ப்பம்

செல்வி: பாத்தது போதும் இனியும் என்னுடைய பாத்துக்கொண்டு இருக்க ஏலாது.

கார்த்தி: (சோகத்துடன்) செல்வி நீ படிச்சனி மற்றவையை விட உனக்குத்தான் இந்தப் பிரச்சனை கூட விளங்க வேணும் எங்கிடை விருப்பத்தோடையோ இதெல்லாம் இப்பிடி நடக்குது என்ன செய்யிறது கலியாணம் முடிச்சதுக்காக உன்னைக் கஸ்டப்படு என்று நான் சொல்லேல்லை. நீ சந்தோசமாய் இருக்க வேணும் நீ குடும்பத்தை நல்லபடி நடத்தவேணும் அப்பிடி நீ விரும்பிறது சரி அதை நான் பிழை எண்டு சொல்லேல்லை ஆனால் அவன் அவன்தான் என்ன செய்யிறது. சில வேளைகளிலே பொறுப்பில்லாமல் திரியுறான் எண்டுதான் எனக்கும் படுகுது அதே நேரத்திலே அவன் சொல்லுறதும் சரிபோலத்தான் எனக்குப் படுகுது இப்பிடியே எல்லாம் நடந்துகொண்டு போகப் போகுதே எல்லாம் நல்ல படிக்குவரும் மனத்தையம் வேணும் நீ தான் கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருக்க வேணும்.

செல்வி: இவ்வளவு காலமும் நான் எப்பிடி இருந்தான்... .. அப்பிடி இருந்ததாலே என்ன சுகத்தை நான் அநுபவிச்சுப் போட்டன். பொறுமையையும்... .. தியாகத்தையும் என்னட்டைத்தானே எல்லோரும் எதிர்பாக்கிறியள் கடமை எண்டது எல்லோருக்கும் பொதுத்தானே. அவரும் தன்னை கடமையைச் செய்யத்தானே வேணும்.

சந்திரன்: என்னை கடமையை நான் செய்யத்தான் வேணும். ஆனால் எப்பிடிச் செய்யிறது. என்னை சுயநலத்துக்காக மனச்சாட்சிக்கு எதிராய் ... சரியான பாதைக்கு எதிராய்ப் போகச்சொல்லுறியா? என்னுடைய அது ஏலாது.

(இந்த நேரத்தில் சிவக்கொழுந்தும் சிற்றம்பலமும் உள்ளே பிரவேசிக்கிறார்கள்.)

சிற்றம்பலம்: (கார்த்திகேசுவிடம்) நடந்ததெல்லாம் நான் கேள்விப்பட்டன். நல்ல முறையிலே என்னை மகனைப் பாப்பியன் எண்டுதான்

நான் அவளை இஞ்சை கட்டி வைச்சானே தவிர அவளை இப்பிடிப் போட்டு வருத்துவியள் எண்டு நான் நினைக்கேல்லை.

கார்த்தி: அவளுக்கு எந்த விதமான ஒரு குறையும் நான் வைக்கேல்லைப் பாருங்கோ. சந்திரனுக்கு வேலை இல்லை எண்டதுதான் ஒரு பெரிய குறை.

சிறறம்: என்னதான் நீங்கள் சொன்னாலும் அந்தக் குறையை இல்லாமல் செய்திருக்க வேணும். செய்வியள் எண்ட நம்பிக்கேலைதான் நான் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிச்சனேன். இப்ப நாளைக்கெண்டு நாலு வருசமாச்சது. உந்தச் சித்திரவதையுக்கை இருந்து இருந்து அவள் சாக நான் விரும்பேல்லை. நான் அவளை வீட்டை கூட்டிக்கொண்டு போகப்போறேன்.

சந்திரன்: அதை என்னட்டை நீங்கள் கேக்க வேணும். ஓம் எண்டு சொல்ல வேண்டியவன் நான். நீங்கள் உடனை வந்து கூட்டிக்கொண்டு போறதுக்கு நான் அவளைக் கலியாணம் செய்யேல்லை.

சேவக்: அவளை இஞ்சை வைச்சுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சாக டிக்கிறதுக்கோ நீ அவளைச் செய்தனி

சந்திரன்: இதெல்லாம் உங்கிடை வேலை எண்டு எனக்கு வடிவாய்த் தெரியுது. நான் இதிலை ஒண்டும் கதைக்க விரும்பேல்லை. அவளுக்கு விருப்பமெண்டால் போகட்டும்.

சேவக்: அவளின்ரை விருப்பத்தை இப்பத்தானே பாக்கிறீர். இவ்வளவு காலமும் என்ன செய்தனி?

சிறறம்: என்னோடை இருக்கும் வரைக்கும் ஒருநாளாவது அவள் கண்கலங்கி இருக்கமாட்டாள். என்ன செய்யிறது பட்ட தெல்லாம் போதும். நீ வா மோனை.

(செல்வி தகப்பனுக்குக் கிட்டே போகிறான். இதைச் சந்திரன் பார்த்தபடியே நிக்கிறான். பிறகு ஆறுதலாக)

சந்திரன்: செல்வி அவசரப்பட்டு உன்ரை வாழ்க்கையை நீயே பழுதாக்காதே. நீ இப்ப எடுக்கிற முடிவு உன்ரை வாழ்க்

கையைப் பிறகு பாதிச்சப்போகுது. அதுக்காகப் பிறகு நீயே கவலைப்படுவாய்.

செல்வி: உங்களோடை இருந்த இவ்வளவுகாலமும் என்றை வாழ்க்கை சந்தோசமாய் இருந்ததெண்டாப் பரவாயில்லை. இஞ்சை இருந்து வாழ்க்கை முழுக்கக் கவலைப்படப்போற நான் என்றை ஒரு முடிவுக்காக அங்கை இருந்து கவலைப்படுகிற தாலை எந்தவிதமான நட்டமுமில்லை.

சந்திரன்: செல்வி

கார்த்தி: (இடைமறித்து) நீ ஏன் அவளைத் தடுக்கிறாய். இஞ்சை இருந்து அவள் சண்ட சுகம் ஒண்டுமில்லை. அவள் இஞ்சை இருந்து கவலைப்படுகிறதிலையும் பாக்க கொஞ்ச நாளைக்கெண்டாலும் அவரோடை நிம்மதியாய் இருக்கட்டும்ன்.

சந்திரன்: செல்வி நீ நாலுபேற்றை புத்தியைக் கேட்டுக்கொண்டு போறாய் சரி போ நீ நினைக்கிறாய் அப்பாட்டைப் போனால் உன்ரை பிரச்சனை தீருமெண்டு. ஆனால் இனித்தான் உனக்கு வாழ்க்கை பிரச்சனை ஆரம்பமாகுது.

செல்வி: இவளவு காலமும் வாழ்க்கை எனக்குப் பிரச்சனையாய்த் தானே இருந்தது. இதொண்டுதான் புதிசாய் இருக்கப் போகுதோ.

சந்திரன்: (ஆறுதலாக) செல்வி என்னை ஒரு வேலைக்குப் போகப் பண்ண வேணும் எண்ட உன்ரை வேகம் இன்னும் கன புதுக் கரைச்சல்களுக்கை உன்னைக் கொண்டுபோய் மாட்டும். ஒரு கரைச்சலிலே இருந்து தப்பி ஓடினால் அந்தக் கரைச்சல் தீர்ந்துபோகும் எண்டு நீ நினைக்கிறது எவளவு மடத்தனம். அப்பிடித்தான் நீ தப்பி ஓடினாலும்கூட என்ன சொர்க்கத்துக்கோ போய்ச் சேரப் போறாய்? இல்லைத் தானே. பிறகும் வேலை செய்து பிழைக்கிறதுக்கு வழி இல்லாத இந்த நாட்டிலேதானே நீ தனியாய்ச் சிவிக்கப் போறாய். ஆனால் ஒண்டை மட்டும நீ வடிவாய் உணர்ந்துகொள். அப்பாவோடை நீ பேனோப்போலை எனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கப்போறேல்லை

செல்வி (குழம்பிய தன்மை முகத்தில் தெரிய இயலாத்தனத்தோடு) என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறியன். என்னை ஏன் இப்பிடிப் போட்டுக் குழப்பிறியன். எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியேல்லை.

சிலக்: சரி சரி வாருங்கோ

(சிவக்கொழுந்தர், சிற்றம்பலம் ஆகிய இருவரும் கதவுப்பக்கம் திரும்பி இரண்டொரு அடி எடுத்து வைக்கிறார்கள். செல்வி அசையாது குழம்பியபடியே நிற்கிறான். அப்பொழுது வீதியிலே சிலர் குழப்பமாக ஓடுவதும், ஓரிருவரைப் பொலிஸ் துரத்துவதும் தெரிகிறது. இந்தக் குழப்பத்தோடு மூவர் கதவைத் திறந்தபடி உள்ளே ஓடி வருகிறார்கள். ஓடிவந்தவர்களுள் இருவர் இரைக்க இரைக்க கதவுக்கும் ஜன்னலுக்கும் இடையில் விழ மற்றவன் தலையைப் பிடித்தபடி ஜன்னலுக்கடாக எட்டிப்பார்க்கிறான். இவர்கள் மூவருடைய தலையிலிருந்தும் இரத்தம் வழிகிறது. இந்தக் குழப்பத்திடையே)

சந்திரன்: (விழுந்த ஒருவனைத் தூக்கியபடியே) கந்தசாமி..... கந்தசாமி..... ஐயா மருந்தும் பஞ்சும் கொண்டு வாருங்கோ. கெதியாய்.

(அவனைக் கிடத்திவிட்டு உள்ளே ஓடுகிறான். செல்வி சிற்றம்பலம் ஆகியோர் திகைத்தபடி நிற்க சிவக்கொழுந்து ஆட்கள் ஆர் எண்டு அளவெடுக்கிறார். சந்திரன் சில பழந்துணிகளோடு உள்ளே ஓடிவருகிறான். வந்து அவர்களுடைய காயங்களைத் துடைக்கிறான். தகப்பன் அவர்களுடைய முகத்திற்கு தண்ணீர் தெளிக்க சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அவர்கள் எழுந்து மேடையில் உட்காருகிறார்கள். அவர்களின் காயங்களுக்கு மருந்து போட்டபடியே)

சந்திரன்: என்ன கந்தசாமி நடந்தது.

கந்தசாமி: நாளைக்கு ஊர்வலத்தைப் பற்றிச் சந்தியிலே கதைச் சுக்கொண்டு நிண்டம் ஒரு ஜீப் வந்து நின்றுது. ஒருத்தன் இறங்கி வந்து சந்தியிலே நிற்கவேண்டாம் போங்கோ எண்டான் நான் சொன்னன் எங்களுக்குக் கதைக்க கொஞ்சம் விஷயமிருக்கு கதைச் சுப்போட்டுப் போறம் எண்டு உடனை அவன் விசிலை எடுத்து ஊதினான். ஜீப்பிலே இருந்தவங்கள் எல்லாம் இறங்கி ஓடிவந்து எங்களுக்கு அடிக்கத் துவங்கினார்கள். நாங்களும்

திருப்பி அடிச்சம். ஆனால் அவங்கிடை கையிலே பொல்லு...
எல்லாரும் ஓடினம் கலைச்சுக் கலைச்சு அடிச்சாங்கள்...

கார்த்தி: சந்தியிலே நீங்கள் நிண்டால் அவங்களுக்கு என்னவாம்.

காயக்காறன்: 3: இண்டைக்கு ரோட்டிலே பீபாலிஸ் காவல் கூட.

(முன்னர் சொன்ன விபரிப்பைக் குழப்பத்தோடும் ஒன்றும் புரியாத பாவனையோடும் கேட்ட செல்வி,)

செல்வி: (காயக்காறன் 3ஐ இடைமறித்து) ஏன்?

(இந்த நேரம் மீண்டும் ஆட்கள் அங்கும் இங்குமாக ஓடுகிறார்கள். சந்திரனும் மற்ற இருவரும் எழுந்து ஜன்னலுக்கூடாக நின்றபடியே பார்க்கிறார்கள். செல்வி இவர்களைத் தாண்டி ஜன்னலுக்கு ஓடுகிறான். ஜன்னலுக்கூடாகப் பூந்து பூந்து பார்க்கிறான். பார்த்தவன் திடீரெண்டு சுத்துகிறான். அவளுடைய வசனத்தின்போது பார்வையை ஜன்னலுடாக எடுக்காது நடப்பதை விபரிக்கிறான்.)

செல்வி: (பூந்துபூந்து பார்த்தவன் திடீரென்று அதிர்ச்சியானவரவில் அந்தரத்தோடு) மாமா... மார்க்கண்டு ... மாமா ... மார்க்கண்டு ஓடுகிறான் மாமா... பின்னாலே பொலிஸ்... பொலிஸ்... துரத்துகிறான்... கிட்டப் போட்டான்... மார்க்கண்டு... பொலிஸ்... பின்னாலே பொலிஸ் ... மார்க்கண்டு ... ஓடு ... பின்னாலே ... கெதியாய் ஓடு ... ஓடு... ஐயோ ... அவன் விழுந்திட்டான் ... எழும்பு... டேய் எழும்படா ... பொலிஸ் ... எழும்பு ... பொல்லு ... ஐயோ ... மார்க்கண்டு ... மார்க்கண்டு ... (அதிர்ச்சியோடு) ... இரத்தம் ... இரத்தம் ... மார்க்கண்டு ... இரத்தம் (அதிர்ச்சியோடு சத்தத்தைக் குறைத்து) ... மார்க்கண்டு ஓடுறான் ... இரத்தத்தோடே ஓடுறான்.

(சிலையறைந்தவன் போல் ஜன்னலுக்கூடாகப் பார்த்தபடியே நிற்கிறான். மேடை மௌனமாக இருக்கிறது. கந்தசாமியும், காயக்காரர்-2 உம் மேடையில் மீண்டும் இருக்கிறார்கள். சந்திரன் குனிந்தபடியே கந்தசாமியின் காயத்தைச் சுற்றிச் சீலை கட்ட ஆரம்பிக்கிறான். கார்த்தி கேசு மற்றவனுக்கு மருந்து போடுகிறார். இது மௌனமாக நடக்க, குழப்பமான முகத்தோடு செல்வி ஜன்னலடியிலிருந்து திரும்புகிறான். மெல்ல நடந்து சந்திரனுக்குக் கிட்ட வருகிறான். சில வினாடிகள் குழம்பிய முகத்தோடேயே நின்று பின் சந்திரனிடம்,)

செல்வி: ஏன் மார்க்கண்டுவுக்கு இரத்தம்.

(சந்திரன் குனிந்தபடியே அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான். சில வினாடி களுக்குப்பின்ஓன்றும் பேசாது மீண்டும் மருந்தைக் கட்டுகிறான். செல்வி மீண்டும் சந்திரனைப் பார்த்தபடியே,)

செல்வி: சொல்லமாட்டியனோ ஏன் மார்க்கண்டுவுக்கு அடி விழுந்தது எண்டு.

சந்திரன்: (நிமிர்ந்து செல்வியைப் பார்த்தபடி ஆறுதலாக) எங்களைப்போல அவனுக்கும் வேலை இல்லை.

(குழப்பநிலை கலைந்து திகைத்தபடியே அவள் நிற்க சந்திரன் மீண்டும் தலையைக் கட்டுகிறான். அப்போது,)

சிவக்: வேலையில்லையோ திண்டு போட்டுத் திமிர் எடுத்தால் வாங்கி முறியத்தானே வெணும்,

கா. காறன். 3: வாங்கி முறியிறதோ உங்களைப்போல ஆக்களை வேரோடை பிடுங்கி எறியக் கனகாலமில்லை.

சிவக்: என்னடா சொன்னனீ ராஸ்கல்.

(அடிக்கத் தடிபை ஓங்கியபடியே முன்னேறுகிறார். அந்த நேரத்தில் தன்னை அறியாமலே அவள் அவரைத் தடுத்தபடி)

செல்வி: மாமா

சிவக்: ராஸ்கல் கண்ட நாய்களையும் விட்டுக்கை விட்டுக் கொண்டு.

(போவதற்குத் திரும்புகிறார். கதவடிக்குப் போய் சிற்றம்பலத்திற்குத் தலை ஆட்டுகிறார்.)

சிற்றம்: செல்வி வா போகலாம்.

செல்வி: (யோசித்தபடியே) நான் வரேல்லை நீங்கள் போங்கோ அப்பா.

(சந்திரனும் தகப்பனும் நிமிர்ந்து ஆச்சரியத்தோடு அவனைப் பார்க்கின்றனர்.)

சிற்றம்: உனக்கென்ன விசரே வா செல்வி.

செல்வி: இல்லை நான் வரேல்லை நீங்கள் போங்கோ,

(சிவக்கொழுந்தும் சிற்றம்பலமும் அவனைக் கோபத்தோடு சிறிது நேரம் பார்த்தபடியே நிற்கின்றனர். பின்னர் சிவக்கொழுந்து சிற்றம் பலத்தின் கையைப் பிடித்து இழுத்தபடியே,)

சிவக்: நீ வா சிற்றம்பலம் அவன் உதுக்கை கிடந்து சாக வேனுமெண்டால் சாகட்டும்.

(சிற்றம்பலமும் சிவக்கொழுந்தும் வெளியேறுகிறார்கள். சந்திரனும் கார்த்திகேசரும் மீண்டும் மருந்து கட்டத் தொடங்குகிறார்கள். செல்வி மேடையில் இருக்கும் மருந்துப் போத்தலையும் பஞ்சையும் எடுத்துக் காயக்காறன்- 3 இற்குப் போட்டபடி பாடுகிறான்.)

செல்வி: உழைப்பதற்கு வலுவிருக்க; உள்ளத்தில் திடமிருக்க
பிழைக்க வழி ஏன் இல்லை, பேசுங்கள் தோழர்களே

சந்திரன்: பிழைக்க வழி இல்லாத பிற்போக்கு நிலைமை இங்கு
விளைக்க நிலம் இல்லாத வேதனையால் தோழர்களே.
.....

செல்வி பாடத் தொடங்க, முன்னர் வந்த பாட்டை சந்திரன் மறுமொழியாகப் பாடுகிறான். பின்னர் மற்றவர்களும் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள். தொடர்ந்து மேடைக்கு வெளியே உள்ளவர்களும் சேர்ந்து உரத்துப் பாடுகிறார்கள். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் செல்லியும் மேடையில் நிற்கும் மற்றவர்களும் பாடாது மருந்து போடுவது, கட்டுவது போன்று பாவனை செய்கிறார்கள். ஒளி மெல்ல மெல்லக் குறைய குறைய அவர்கள் சிலை ஆகிறார்கள். ஒளி மங்கி மறைந்து திரை முடிச் சிறிது நேரம்வரை இந்தப்பாட்டு இசைக்குமுவினரால் இசைக்கப்படுகிறது.

மூன்றாம் அங்கம் முடிவு

முற்றும்

மாவை. தி. நித்தியானந்தனின்
ஐயா லெக்சன் கேட்கிறார்

எழுதியது: 1973

முதல் மேடையேற்றம்: 1-7-1973

இராமகிருஷ்ண மிசன் மண்டபம்- வெள்ளவத்தை.

நெறியாள்கை: தில்லைக்கத்தன்.

நாடக மாந்தர்.

ஐயா

தலைவர்

காரியதரிசி

தனாதிக்காரி

மஞ்சள் கொடிக்காரன்

வெள்ளைக் கொடிக்காரன்

இன்னும் மூவர்.

[ஒரு கூட்டத்துக்காக மேடை தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒலிவாங்கிகளும், சுதிரைகளும், மேசைகளும் காணப்படுகின்றன. மெய்ஞ்ஞான மன்றத்தின் தலைவரும், காரியதரிசியும், தனாதிக்காரியும் 'ஐயா'வின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஒரே திசையை ஆவலுடன் நோக்கியபடி நிற்கிறார்கள். ஒளி பரவுகிறது.]

தலைவர்: என்ன காரியதரிசியார் ஐயாவை இன்னுங் காணேல்லை. கூட்டத்துக்குச் சனமும் ஞாயமாய் வந்து காத்துக்கொண்டு நிற்குது.

காரியதரிசி: (கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு) ஐயா நேரம் பிந்தாத ஒரு ஆள். இண்டைக்கு ஏதோ அவசர வேலை போலிருக்கு இப்ப வந்திடுவார்.

தலைவர்: பின்னை அவரைப் போலே ஒரு பெரிய மனிசனுக்கு எத்தனை வேலையள் இருக்கும் சோலியன் இருக்கும் தனாதிக்காரியர், மாலையனை எங்கை வைச்சனர்?

தனாதிக்காரி: அதெல்லாம் Tip-Top ஆய் அங்கை இருக்கு. மற்றது மாலை போடுறதுக்கும் ஆக்களை ஒழுங்கு பண்ணி ஆயத்தமாய் வைச்சிருக்கிறன். அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசியாதையுங்கோ.

தலைவர்: விழாவுக்கு இண்டைக்கு நல்ல சனம் வந்திருக்கு.

காரியதரிசி: எல்லாம் ஐயா சொல்லுற புதுமையான சங்கதிகளைக் கேட்கத்தான். சாய் எவ்வளவு சனம்.

தலைவர்: இவ்வளவு காலமுந்தான் எங்கடை மெய்ஞ்ஞான மன்றத்தின்ரை ஆதரவிலே எத்தனை கூட்டங்கள் வைச்சிருக்கிறம். இவ்வளவு சனம் ஒரு நாளும் வரேல்லை.

தனாதிக்காரி: பின்னை ஐயா கண்டு பிடிச்சிருக்கிற கண்டுபிடிப்பு என்ன இலேசான கண்டுபிடிப்பே? கேட்கச் சனம் வருந்தானே.

தலைவர்: இதாலே எங்கடை மெய்ஞான மன்றத்துக்கும் பெருமை தான். இல்லையே.

காரியதரிசி: ஐயா எவ்வளவு பெரிய மனிசன்!

தனாதிக்காரி: (வாயிலைப் பாத்து வளைந்து) எவ்வளவு பெரிய மனிசன்!

காரியதரிசி: ஐயா கண்டு பிடிச்சது எவ்வளவு பெரிய கண்டுபிடிப்பு!

தனாதிக்காரி: எவ்வளவு பெரிய கண்டுபிடிப்பு!

தலைவர்: அந்தக் காலத்திலே மூண்டாம் வகுப்புப் படிக்கேக்கை உலகம் பந்து போல உருண்டை எண்டு படிப்பிச்சாங்கள். நாங்கள் கேட்டு நம்பிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்திட்டம்.

காரியதரிசி: சீமையான்களை நம்பி ஏமாந்து போனம்.

தலைவர்: சூரியன் பூமியைச் சுற்றேல்லை. பூமிதான் சூரியனைச் சுற்றி வருகிறதெண்டாங்கள். இதையும் நாங்கள் நம்பினம்.

காரியதரிசி: நம்பி ஏமாந்து போனம்.

தனாதிக்காரி: ஐயா ஒருத்தர்தான் உதுகளை நம்பி ஏமாறேல்லை.

தலைவர்: உலகம் உருண்டையிலலை. அது தட்டைதான் எண்டு ஐயா இப்ப கண்டுபிடிச்சிருக்கிற கண்டுபிடிப்பு மகத்தான கண்டு பிடிப்பப்பா.

தனாதிக்காரி: வலுமகத்தான கண்டுபிடிப்பு!

தலைவர்: சூரியன்தான் பூமியைச் சுற்றுகிறதெண்ட ஐயாவின்ரை அடுத்த கண்டுபிடிப்பும் ஒரு அற்புதமான கண்டுபிடிப்பப்பா.

தனாதிக்காரி: வலு அற்புதமான கண்டுபிடிப்பு.

காரியதரிசி: (பரபரப்போடு) தலைவர்! ஐயா வந்திட்டார்போலே கிடக்கு..... ஒ ஐயா வந்திட்டார்.

தலைவர்: போங்கோ போங்கோ காரியதரிசி போம்! தனாதிக்காரி போம்! மரியாதை பண்ணிக் கூட்டி வாங்கோ. (தன் சால்வையைச் சரிசெய்து கொள்கிறார்)

[ஐயா, தனாதிகாரி, காரியதரிசி ஆகியோர் வருகின்றனர். தலைவர் கைகூப்பி வரவேற்கிறார். பின் ஐயாவும் தலைவரும் தமக்குள் ஏதோ கதைத்துச் சிரிக்கின்றனர். தனாதிகாரி காரியதரிசியைத்தட்டி, வருமாறு சைகை செய்துவிட்டு வெளியே ஓடுகிறார். தனாதிகாரி ஒரு மாலையுடன் வந்து அதைத் தலைவரிடம் கொடுக்க அவர் ஐயாவுக்கு அணிவிக்கும் போது போட்டோவிற்கு போஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. தனாதிகாரியைத் தட்டுகிறார். தனாதிகாரி அடுத்த மாலையுடன் வருகிறார். ஐயா முதல் மாலையைக் கழற்றி மேசையில் வைக்க, தலைவர் அதை எடுத்துப் பின் பக்கத்தால் தனாதிகாரியிடம் கொடுக்கிறார். தனாதிகாரி அதை வெளியே கொண்டு போகிறார். காரியதரிசி இரண்டாவது மாலையைப்போட, தலைவர் அதையும் எடுத்துப் பின்புறத்தால் கொடுக்கிறார். மேடையின் ஓரத்தில் நிற்பவர்களிடம் மாலைகள் கைமாறுவது தெரிகிறது. பலர் வந்து வந்து மாலை போடுகிறார்கள்.]

ஒருவர்: அகில இலங்கை சன்மார்க்க சமரசப் பெருமன்றத்தின் சார்பில் இந்த மாலையை அணிவிக்கிறேன்.

மற்.ஒரு: எங்கள் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் சார்பாகவும் இந்த மாலையைச் சூட்டுகிறேன்.

மற்.ஒரு: ஐயாவின் பெருமை என்றும் வாழ்க என வாழ்த்தி, அனைத்துலகக் கனகலிங்க முதலியார் நினைவு மன்றத்தின் சார்பில் அதன் ஆயுள்த் தலைவராகிய நான் இந்த மாலையை ஐயாவுக்கு அணிவிக்கிறேன்.

தலைவர்: (சபையோரை நோக்கி) அன்பர்களே! இப்பொழுது விழா ஆரம்பமாகப் போகிறது. அமைதியாக இருங்கள். ஐயாவுக்கு மாலைபோட விரும்புகிறவர்கள் தயவு செய்து இப்பொழுது மினக்கெடுத்த வேண்டாம். கூட்ட முடிவில் மீண்டும் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படும் என்பதைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். (தலைவர் சைகை காட்ட எல்லாரும் இருக்கிறார்கள்) இப்பொழுது எமது பெய்ரூன் மன்றப் பொருளாளர் சூரியசேகரம் அவர்கள் வரவேற்புரை வழங்குவார்.

தனாதிகாரி: (எழுந்தவந்து சீர்து நேரம் ஒவ்வொருவரின் முன் பிராத்தனையில் தீண்டு தேவாரம் போல எதையோ முணுமுணுத்த பின்)
திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்பும் பண்பும் நிறைந்த ஐயா அவர்களே! எங்கள் மெய்ஞ்ஞான மன்றத்தின் தலைவர் அவர்களே, பெரியோர்களே, உங்கள் பொன்னான நேரத்தை நான் அதிகம் எடுக்க விரும்பவில்லை. என்றாலும் (குரலை உயர்த்தி) கல்தோன்றி முன் தோன்றாக் காலத்தே (தாமதம்) மன்னிக்கவும்- கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி... [இதைப்பு சட்டைப்பையிலிருந்து கடதாரியை எடுத்து விரித்து, தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு-] கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முண்தோன்றி மூத்த குடி எங்கள் குடி. இந்தக் குடியிலே வந்து அவதரித்த ஒரு மாபெரும் மெய்ஞ்ஞானியாக விளங்குகின்றார் ஐயா அவர்கள். ஆகையால் அவருக்கு நாங்கள் மெய்ஞ்ஞான வித்துவச் சிரோண்மணி என்ற கௌரவப் பட்டத்தையும் இந்த விழாவில் வழங்க இருக்கிறோம். (தலைவர் குறுக்கிட்டு, கொஞ்சம் கருக்கமாக முடியும் என்கிறார். பொருளாளர் தலையாட்டுகிறார்) அவரை நான் வருக வருக என வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வணக்கம்.

தலைவர்: அன்பர்களே! அடுத்த படியாக, நன்றியுரையை முடித்து விட விரும்புகிறோம். ஏனென்றால் ஐயா பேசி முடித்தால், நன்றியுரைக்கு நிற்காமல் நீங்களெல்லாம் போய்விடுவீர்கள். ஆகவே அடுத்ததாக நன்றியுரை மெய்ஞ்ஞான மன்றக் காரியதரிசி சிங்காரவேலு முதலி அவர்கள் நவிலுவார்.

காரியதரிசி: மதிப்புக்குரிய மெய்ஞ்ஞான வித்துவச் சிரோண்மணி ஐயா அவர்களே!, பேரன்புமிக்க பெரியோர்களே! எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு." என்றார் திருவள்ளுவ நாயனார். உங்கள் நேரத்தை நான் அதிகம் எடுக்க விரும்பவில்லை. எமது அழைப்பை ஏற்று இங்கு வந்துள்ள மகான் மெய்ஞ்ஞான மேதை. அறிவுச் சோதி, ஐயா அவர்களுக்கு எமது மன மார்ந்த நன்றி. இங்கு வருகை தந்து விழாவைச் சிறப்பித்த உங்களுக்கும் இந்த விழாவுக்காக நிதியுதவி செய்தவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி. வணக்கம்.

தலைவர்: அன்பர்களே, அடுத்ததாகத் தலைமையுரை. (சால்வையைச் சரிசெய்து தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு) அறிவுப் பிழம்பாக வீற்றிருக்கும் ஐயா அவர்களே! பேரன்புமிக்க பெரியோர்களே! சிறியோர்களே! தாய்மார்களே! தந்தைமார்களே!

காணையர்களே! கண்ணியர்களே! ஆண்களே! பெண்களே! குழந்தைகளே! குட்டிகளே மற்றும் இங்கு கூடியிருக்கும் அன்பர்களே. உங்கள் அனைவருக்கும் என் அன்பான வணக்கங்கள்.

எங்களுடைய ஐயா அவர்கள் சும்மா லேசப்பட்ட ஆளில்லை. அவர் ஒரு மெய்ஞானக் கடல். அறிவுக் கொழுந்து. நாங்கள் வாழும் இந்தப் பூமி பந்துபோல உருண்டையானதென்றுதான் நாங்களெல்லாம் நம்பி வந்தோம். ஐயா அவர்கள் இதைப் பொய்யென இப்பொழுது கண்டு பிடித்துள்ளார்கள். பூமி உண்மையில் தட்டையானதென்பது அவரது முடிவு. அந்தக்காலத்திலே, கலிலியோ என்ற கிரேக்க நாட்டுத் துரோகி உலகம் உருண்டை என்ற பொய்யைக் கிளப்பி விட்டான். அவனை அப்பொழுதே சிரச்சேதம் செய்திருக்க வேண்டும். விட்டு வைத்ததால் அவனுடைய பொய் உலகிலே எங்கும் பரவி விட்டது. மெய்ஞான வித்துவச் சிரோண்மணியான ஐயா அவர்கள் இப்பொழுது உண்மையை எங்கும் பரப்பி வருகிறார்கள். உங்களுக்கும் அதனைத் தக்க ஆதாரங்களோடு இன்று எடுத்துச் சொல்லுவார்கள்.

அன்பர்களே! விஞ்ஞானமென்பது ஒரு பசாசு. இந்தப் பசாசின் அட்டகாசங்களை அடக்க விஞ்ஞானிகளை மடக்க, ஐயா போன்ற மெய்ஞானிகளால்தான் முடியும். (செயலாளரும் தனுகாரியும் கைதட்டுகிறார்கள்) இத்தகைய பெருமையினை ஐயா அவர்களுக்கு மெய்ஞான வித்துவச் சிரோண்மணி என்ற பட்டத்தை எமது மன்றத்தின் சார்பில் வழங்குகின்றேன். (கைதட்டல்) அன்பர்களே! உங்களுக்கும் ஐயாவுக்கும் குறுக்கே இனியும் நான் நிற்க விரும்பவில்லை. இப்பொழுது நீங்கள் இதுவரை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த விஞ்ஞானத்தை அழிக்க வந்த மெய்ஞானச் சிங்கம் ஐயா அவர்களின் சொற்பொழிவைக் கேட்கலாம். (கைதட்டல்)

ஐயா: மெய்ஞான மன்றத்தின் மதிப்புமிக்க தலைவர் அவர்களே! தனுகாரி அவர்களே! இங்கு குழுமியிருக்கும் பெரியோர்களே! இந்த உலகத்தை உருண்டை என்று எவன் சொன்னான்? எவன் சொன்னான் என்று கேட்கிறேன். உங்களுக்கென்ன கண் இல்லையா? நீங்கள் எல்லாம் என்ன குருடர்

களா, இதை நம்ப? அன்பர்களே! சற்று கண்ணைத் திறந்து பாருங்கள். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை உலகம் தட்டையாகத்தான் பரந்து கிடக்கிறது. நன்றாகக் கண்ணை விழித்துப் பாருங்கள். கண்ணுக்கு முன்னாலே தெரியுது. இதைப் பார்த்துக்கொண்டும் உலகம் உருண்டை என்று நம்புகிறீர்களா? சொல்லுங்கள்! சூரியனைக் காட்டக் கை விளக்கு வேண்டுமா? கலிலியோ என்ற ஒரு கிரேக்க மடையன் உலகம் உருண்டை என்றானும், அவன் சொன்னது சுத்தப் பொய். அதை நாங்கள் இனியும் நம்பி ஏமாறக் கூடாது. கலிலியோ ஒரு சமுதாயத் துரோகி. பொய்யன். உலகம் தட்டைதான். அன்பர்களே! உலகம் தட்டைதான்.

அன்பர்களே! நான் கண்டு பிடித்திருக்கிற மற்றுமொரு கண்டுபிடிப்பைப் பற்றி உங்களிற் சிலர் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கக்கூடும். அதாவது, பூமி சூரியனைச் சுற்றவில்லை என்பது. அன்பர்களே! சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு நாளும் சூரியன் கிழக்கிலே உதிக்கிறான். பூமியைச் சுற்றிக்கொண்டுவந்து மேற்கிலே அஸ்தமிக்கின்றான். சூரியன்தான் சுற்றுகின்றான். பூமி சுற்றவில்லை. அப்படியே நிற்குது. கண்ணுக்கு முன்னே விளங்கும் உண்மை இது. விஞ்ஞானமென்பதெல்லாம் வெறும் கண்கட்டிவித்தை. பச்சைப் பொய். அதை நம்பாதீர்கள். விஞ்ஞானத்தை ஒழித்து நாங்கள் மெய்ஞானத்தைப் பரப்ப வேண்டும்.

அன்பர்களே! (சற்று குழைவாக) ஒரு சின்ன விஷயம். நான் வந்து இந்தப் பதவிகள் பெருமைகளை விரும்பாத ஒருவன் எண்டதை நீங்கள் அறிவியள். என்டாலும் பாருங்கோ, மிகவும் அன்பு கூர்ந்து இந்த மன்றத்தினர் வற்புறுத்தியதால் மெய்ஞான வித்துவச் சிரோன்மணி என்ற கௌரவப் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறன். (கூச்சத்துடன்) அதோடை நான் வருகிற பொதுத் தேர்தலிலையும் குதிக்க வேணுமெண்டு மிச்சம்பேர் வற்புறுத்தினம். என்னாலே உண்மையிலே மறுக்க முடியாமல் இருக்கு. என்னுடைய மெய்ஞானக் கொள்கைகளைப் பரப்பிறதுக் கெண்டாலும் இதைச் செய்யத்தான் வேணும் என்னு கினம். மறுக்க முடியாமல் சம்மதிச்சிட்டன். உங்களுடைய ஆதரவெல்லாம் தேவை. என்னுடைய கொடி மஞ்சளக் கொடி. சின்னம் விளக்குமாறு. இரண்டு கண்டுபிடிப்புக்

மாவை. தி. நித்தியானந்தனின்
ஐயா லெக்சன் கேட்கிறார்

எழுதியது: 1973

முதல் மேடையேற்றம்: 1-7-1973

இராமகிருஷ்ண / மிசன் மண்டபம்- வெள்ளவத்தை.

நெறியாள்கை: தில்லைக்கூத்தன்.

நாடக மாந்தர்.

ஐயா

தலைவர்

காரியதரிசி

தனாதிக்காரி

மஞ்சள் கொடிக்காரன்

வெள்ளைக் கொடிக்காரன்

இன்னும் மூவர்.

களையும் வைச்சத்தான் தேர்தலிலே போட்டி போடப்போ
றன். உலகம் தட்டை. சூரியன்தான் பூமியைச் சுற்றது.
இதுகள்தான் என்றை தேர்தல்க் கொள்கையள். மெய்ஞான
உண்மை எப்பவும் வெல்லும்.

(இறுதிப் பகுதிகளில் ஒளி சிறிது சிறிதாக மங்கிவருகிறது. இறுதி
வாக்கியத்துடன் கையை உயர்த்தியபடியே அசைவற்று நிற்கிறார். இது
மிகவும் மங்கிய ஒளியில் சிறிது நேரம் தெரிகிறது.)

காட்சி 2

(மங்கலான ஒளி. மேடையின் ஒரு புறத்தில் இருந்து சிலர் ஊர் வல
மாகப் புறப்பட்டு கோஷங்கள் எழுப்பியபடி மேடையில் உலவிவிட்
டுச் சென்று மறைகின்றனர். அவர்களிடம் ஒரு மஞ்சள்க்கொடி
காணப்படுகிறது.)

கோஷங்கள்: மஞ்சள் கொடிக்கு	... ஜே! மஞ்சள் கொடிக்கு...ஜே!
ஐயாவுக்கே	... வோட்டுப்போடு.
ஐயாவுக்கே	... வோட்டுப்போடு.
போடு புள்ளடி	... விளக்குமாத்துக்கு நேரே!
போடு புள்ளடி	... விளக்குமாத்துக்கு நேரே!
உலகம்	... தட்டையே!
உலகம்	... தட்டையே!
கலிலியோ	... ஒழிக!
கலிலியோ	... ஒழிக!
பூமியைச் சுற்றுவது	... சூரியனே!
பூமியைச் சுற்றுவது	... சூரியனே!
மெய்ஞானக் கட்சி	... வெல்க!
மெய்ஞானக் கட்சி	... வெல்க!
ஐயாவுக்கே	... வோட்டுப்போடு!

(இந்தச் சுலோகங்கள் மேடைக்கு வெளியே குறைந்து குறைந்து
ஒலிக்க புதிய கோஷங்களைக் கோஷித்தபடி மற்றுமொரு குழு பிரவே
சிக்கிறது. பழைய கோஷம் தணிகிறது.)

கோஷங்கள்: அப்புவுக்கே	... வோட்டுப்போடு!
எங்கள் அப்பு	... அருளப்பு!
எங்கள் அப்பு	... அருளப்பு!
அப்புவுக்கே	... வேட்டுப்போடு!
வெள்ளைக்கொடிக்கு	... ஜே!
வெள்ளைக்கொடிக்கு	... ஜே!
உலகம்	... உருண்டையே!
உலகம்	... உருண்டையே!
கலிலியோ	... வாழ்க!
கலிலியோ	... வாழ்க!
போடுபுள்ளடி	... குப்பைத்தொட்டிக்கு நேரே!
போடுபுள்ளடி	... குப்பைத்தொட்டிக்கு நேரே!
அப்புவுக்கே	... வோட்டுப்போடு!
எங்கள் அப்பு	... அருளப்பு

காட்சி 3

(ஒருவர், கையில் வெள்ளைக் கொடியுடனும் கயிறுடனும் நிற்கிறார். வெளிரீச்சம் பிரகாசமடைகிறது. அவர் கொடியைக் கட்டுவதற்காக மரம் பார்க்கிறார். அப்பொழுது மற்றொருவர் மஞ்சள்க்கொடியும் கயிறும் கொண்டு அங்கு வந்து சேர்கிறார்.)

ம. கொடி: (வந்துகொண்டே) ஆ ஆ என்ன சண்முகத்தார் வெள்ளைக்கொடியோடை! மரத்திலே கட்ட யோசிக்கிறாய் போலே

வெ.கொடி: ஓ இந்தப் பூவரசிலே ஏறிக் கட்டடப்போறன்.

ம. கொடி: அப்படியோ? கட்டு கட்டு உன்னை வெள்ளைக் கொடிக்குப் பக்கத்திலேதான் இந்த மஞ்சள்க்கொடியையும் நான் கட்டப் போறன்.

வெ.கொடி: ஏன் அப்பிடி? நீ அங்கை அந்த வேம்பிலே கட்டன்.

ம. கொடி: சாய் அப்பிடி ஏலாது.

வெ.கொடி: கம்மா கொழுவல் நியாயம் கதையாதையப்பா, மரத்துக்கே பஞ்சம். வேறை மரத்திலே கட்டன் நீ.

ம. கொடி: ஏன் ஒரே மரத்திலே கட்டினால் என்ன செய்துபோடுவாய்? ரோட்டிலே நிற்கிற மரமெல்லாம் உன்றையே. நான் எதிலையும் கட்டுவன்.

வெ.கொடி: எடையப்பா நான் இஞ்சை இந்தப் பூவரச மரத்திலே கட்டினன். நீ உன்றையை அங்கை அந்த வேப்ப மரத்திலே கட்டன். ஏன்ராப்பா கொழுவலுக்கு வாராய்.

ம. கொடி: நீங்களெல்லாம் என்ன அநியாயத்துக்கு இந்த அருளப்பருக்கு வால்பிடிச்சுக்கொண்டு திரியறனோ தெரியாது.

வெ.கொடி: நீங்கள் ஏன் உங்கடை மெய்ஞான சிரோன்மணிக்கு வால் பிடிக்கிறியள்.

ம. கொடி: எட, அந்தாள் எப்பேர்ப்பட்ட ஆளெண்டு உனக்குத் தெரியுமே? அந்தாளின்ரை அறிவென்ன, ஆராய்ச்சி என்ன? குலமென்ன, கோத்திரமென்ன? பெரிய மனிசனப்பா! உங்கடை அருளப்பர் கிட்டவும் நிக்கேலுமே?

வெ.கொடி: கம்மா போங்காணும் பெரிய ஆராய்ச்சி தான் அவற்றை. முண்டாம் வருப்புப் புத்தகத்திலே போட்டிருக்கிறான் - உலகம் உருண்டை எண்டு. பொய்யே போட்டிருக்கிறான்?

ம. கொடி: உந்தப் புத்தகமெல்லாம் ஐயா லெக்சனிலே வெண்டா ரெண்டால் மாத்தி எழுதப்படும். இருந்து பாரும். இஞ்சை கொஞ்சம் யோசிச்சப் பாரப்பா. கண்ணுக்கு முன்னுலை தெரியுது ரோட்டி மாதிரி நல்ல தட்டையாய் இந்த நிலம். பிறகென்ன பேச்சு? நீங்கள் சொல்லுற மாதிரி உலகம் பந்து போல உருண்டையாய் இருந்தால், நாங்கள் அதுக்கு மேலே நிற்க ஏலுமே, வழக்கியல்லோ விழுந்து போவமப்பா? ஐயாவெண்டபடியால் எல்லோ இதுகளை எல்லாம் சொல்லித் தாரார். ஐயா முந்தநாளையிற் கூட்டத்திலே சோக்கான ஒரு சவால் விட்டார் எப்பிடி! “உலகம் தட்டையென்பதை நாங்கள் கண்ணுக்கு முன்னுலை காட்டியிருக்கிறம். அப்படியில்லை அது வட்ட

மெண்டால் அந்த வட்டத்தை எண்ணுக்கு முன்னாலே காட்டுங்கோ நம்பிறம். அப்பிடிக்கு காட்டினால் நான் என்னுடைய நியமனப் பத்திரத்தையே வாபஸ் வாங்கத் தயார்.' எண்டார் ஐயா. எங்கை ஏலுமெண்டால் இதுக்கொரு எதிர்ச் சுவால் விடுங்கோ பார்ப்பம்? (குரலேத் தாழ்த்தி) இஞ்சை பேசாமல் எங்கிடை பக்கத்திலே சேரப்பா நாங்கள் தான் வெல்லுவம். உந்த வெள்ளைக் கொடியை அங்காலை கழட்டி எறி.

வெ.கொடி: இஞ்சார் கம்மா பேய்க்கதை கதையாதை கண்டியோ. பச்சைப் பொய் சொல்லி லெக்சன் கேக்கிறியள். உலகம் உருண்டை எண்டால் உருண்டைதான். எங்கடை அருளப்பர் அப்பிடித்தான் சொல்லிறார்.

ம. கொடி: பின்னைச் சொல்லிக்கொண்டிரு. எங்கடை மெய்ஞானக் கட்சி தேர்தலிலே வெண்டுதெண்டால் உலகம் தட்டையெண்டதை அரசியல் அமைப்பிலேயும் கொண்டு வருவெண்டு ஐயா சொல்லியிருக்கிறார். அதுக்குப் பிறகும் உலகம் உருண்டை எண்டியுண்டைதான் மறியலுக்குத் தான் போவியள்.

வெ.கொடி: அதையுமொருக்காப் பாப்பம்.

ம. கொடி: என்ன பார்க்கிறது. அல்ல என்ன பார்க்கிறதெண்டு கேக்கிறன். உங்களுக்கெல்லாம் பாடம் படிப்பிச்சுக் காட்டுவம் கண்டியுளோ.

வெ.கொடி: என்ன ஒரு மாதிரிக் கொழுவல் நியாயம் பேசறீர். (ஐயா வருகிறார் மஞ்சன்கொடிக்காரர் மரியாதை செய்கிறார்)

ஐயா: என்னஎன்ன ஏன் சண்டைப்படுகிறியள்? இதார், வெள்ளைக் கொடியோடை ஏனப்பா இந்த வேலை உங்கு. நல்ல பிள்ளையாய் வாழத் தெரியாதே?

ம. கொடி: அப்பிடிக்கு கேளுங்கோ ஐயா.

ஐயா: (வெள்ளைக் கொடிக் காரரைப் பார்த்து சாந்தமாக) உமக்கென்ன தம்பி, எங்கடை மெய்ஞானக் கட்சியின்றை கொள்கையள் விளங்கேல்லையோ?

ம. கொடி: பூமி உருண்டை தான் எண்டு நிச்சிறுன் ஐயா. இவன் இன்னும் முழுப்பேயன்.

ஐயா: (அதிகாரமாக) நீ கொஞ்சம் பொறு சின்னத்தம்பி. (வெள்ளைக் கொடிக்காரரிடம் சாந்தமாக) தம்பி, புத்திமதியனைக் கொஞ்சம் கேட்டு நடக்க வேணும். நாங்களேன் பொய் சொல்லப் போறம். கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாரும். பண்டைக் காலத்திலே வாழ்ந்த எங்கடை மூதாதையர்கள், எவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த ஆக்கள். (உற்சாகமாக) உலகம் உண்மையிலே உருண்டைதான் எண்டால் அதை அந்தக் காலத்திலேயே அவை கண்டுபிடிச்சுப் புராணகாலப் பாட்டுக்களிலேயும் எழுதி வைச்சிருப்பினம். இல்லையே? நேற்று வந்த கிரேக்கப் பயல் கனிலியோ, உலகம் உருண்டையெண்டு ஒரு பொய்யை அவிட்டு விட, அதைப் பழம் பெருமை மிக்க நாங்களும் நம்பிக் கொண்டு திரியறதே? ஆம்?

ம. கொடி: அப்பிடிக்கேளுங்கோ ஐயா. இவங்களெல்லாம் பரம்பரைப் பெருமை தெரியாத ஆக்கள். இவங்களாலை எங்கடை குலத்துக்கே அவமானம். குலத் துரோகிகள்.

ஐயா: நீ கொஞ்சம் பொறு, சின்னத்தம்பி. (வெள்ளைக் கொடிக்காரரிடம்) தம்பி, நான் சொல்லுறது சரியோ? பிழையோ? சொல்லும் ஏன் பேசாமல் நிற்கிறீர்?

வெ.கொடி: நீங்கள் எல்லாரையும் ஏமாத்தப் பாக்கிறியள். உலகம் உருண்டையெண்டது விஞ்ஞான ரீதியாகக் கண்ட முடிவா அருளப்படும் சொல்லிரார்.

ம. கொடி: பார் பேந்தும் பேய்க் கதை பேசிறுன் பேயன்.

ஐயா: நீ கொஞ்சம் பொறு சின்னத்தம்பி. (வெள்ளைக் கொடிக்காரரிடம்) தம்பி இஞ்சை பாரும் என்னத்தைப் புதிசாய் விஞ்ஞானத்திலே கண்டிட்டியள். நான் விளங்கப்படுத்துறன் கேளும். ஒரு Foot Ball பந்து இருக்கு. அதுக்கு மேலை ஒரு சின்ன Table Tennis பந்தை வைச்சுப்பாரும். நிக்ருமே? ...அல்ல நிக்ருமே கேக்கிறன். உடனை உருண்டு விழுந்து போம். அதுபோலத் தான் தம்பி இதற்கும். பூமி உருண்டையெண்டால் அதுக்கு மேலை உருண்டையான வேறை ஒரு பொருளும் நிற்கமாட்டுது. நாங்கள் பந்தும் அடிக்க ஏலாது.

ம. கொடி: பொயின்ற் பொயின்ற்! ஐயாவின்ரை பொயின்ற்
அசல்ப் பொயின்ற்.

ஐயா: தம்பி, நான் சொன்னதைத் தயவு செய்து நல்லாய் ஒருக்கா
நீர் யோசிக்க வேணும். பூமி உருண்டையெண்டால் தம்பி,
தென்னை மரத்தாலை தேங்காய் விழுந்தவுடன் அது உருண்
டுருண்டு போய்க் கடலுக்கையெல்லோ விழும். இல்லையே;

வெ.கொடி: நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் நான் நம்பன். அருளப்பர்
சொல்லுற பக்கந்தான்- நான். வீணாய் என்னோடை கஸ்
டப்படாதையுங்கோ- ஐயா.

ம. கொடி: எட, உங்களை இவன் எதிர்த்துக் கதைக்கவோ ஐயா.
இவன்ரை கெறுக்கைப் பார். வாய் முத்திப்போச்சு.

ஐயா: நீ கொஞ்சம் பொறு சின்னத்தம்பி. (வெள்ளைக்கொடிக்காரரிடம்
தம்பி, யோசிச்சுப் பாக்கவேணும். விஞ்ஞானத்தை மெய்
ஞானத்தாலை வெல்ல வேணும். உமக்குச் சமய அபிமா
னம் இருக்குத்தானே? பாரும் எங்கடை சமயம் சொல்லுது
பாதளமெண்டு ஒண்டு இருக்கெண்டு. உலகம் உருண்டை
யெண்டால் பாதாளம் என்னெண்டு வரும்? ஆனபடியால்
தம்பி, உலகம் நல்ல வட்டுப்பாய் தட்டையாத்தான்
இருக்குது. (பயங்கரமாய்) அதுகின்ரை எல்லையிலே இருக்குது
பாதாளம். அதை நாங்கள் எங்கட மனிச அறிவாலை
கண்டு பிடிக்கலாதுப்பா. விளங்கிச்சுதே தம்பி?

ம. கொடி: இப்ப விளங்குதே உனக்கு. ஐயா, இவங்கள் வோட்டுப்
போட்டாலென்ன போட்டாலென்ன. உங்களுக்குத்
தான் வெற்றியெண்டால் வெற்றி. நான் சொல்லுறன் ஒ.

ஐயா: நீ கொஞ்சம் பொறு சின்னத்தம்பி. தம்பி ஏதோ யோசிச்
சுச் செய்யுங்கோ. எப்பவும் வெல்லுற பக்கத்தோடை
நிற்கிறதுதான் எல்லாத்துக்கும் நல்லது. விளக்குமாத்துச்
சின்னந்தான் வெல்லப்போகுது. விளக்குமாத்துக்கு வோட்
டுப் போட்டியெண்டால் பிறகு பிறகும் நன்மை. எதுக்
கும் உங்கடை வீடுகளுக்கும் நான் ஒருக்கா வருவன். இப்ப
ஒரு அவசர அலுவலாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.
அப்ப வரட்டே சின்னத்தம்பி?

ம. கொடி: (மரியாதையோடு) ஓ ஓ இம் ஐயர்.

ஐயர்: அப்ப பின்னேரம் போலே ஒருக்கா வீட்டுப்பக்கமாய் வா.
(பென்னைக் கொடிக்காரரைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து) வாறன் தம்பி...
(வெள்ளைக்கொடிக்காரர் பதிலுக்கு நமஸ்கரிக்கிறார்
ஐயர் போனபின்)

வெ.கொடி: சரி, சரி கொடியைக் கட்டிப்போட்டு நான் போகப்போறன்
நான் பூவரசிலே கட்டுறன்.

ம. கொடி: பொறு பொறு என்ன நமுவப் பார்க்கிறாய். பார்த்தியே
எங்கடை ஐயாவை? சாய் நீ வேணுமெண்டால் வேம்பிலே
கட்டு- என்ன. அந்தாளின்ரை அறிவென்ன, அனுபவ
மென்ன? படிப்பென்ன ஆராய்ச்சியென்ன? பி. ஏ.
பி. எஸ். ஸி. லோ எல்லாம் படிச்ச மனிசனப்பா. உங்கடை
அருணப்பர் கிட்ட நிக்கேலுமே?

வெ.கொடி: படிச்ச மனிசன்தான். ஆனால் லெக்சனிலே வெல்லுறதுக்
காகப் பச்சைப் பொய் சொல்லி உங்கள் எல்லாரையும்
பேய்க்காட்டுது மனிசன். உலகம் உருண்டையெண்டது
உமக்குத் தெரியாமல்க் கிடக்கே.

ம. கொடி: இஞ்சை நாக்கூசாமல் உப்படிப் பொல்லாப்புக் கதையாதை
அந்தாள் மற்றவைக்காக வாழுகிற மனிசன். ஒரு பெரு
மையில்லாத ஆள். அந்தாளின்ரை சின்னத்தைப் பார்
விளக்குமாறு. அசுத்தங்களைக் கூட்டித்தள்ளி இடத்தைப்
புனிதமாக்கிற சாமான். ஒரு தியாகச் சின்னம்.

வெ.கொடி: ஓய், விளக்குமாத்தாலே கூட்டினாலும் கடைசியிலே குப்பை
யைக் குப்பைத் தொட்டிக்குளைத்தான் போடவேணும்
காணும். குப்பைத்தொட்டி தனக்குள்ளே அசுத்தங்களை
எடுத்துக் கொண்டு மற்றவைக்குச் சுத்தத்தையும், இன்பத்
தையும்குடுத்து. எவ்வளவு தியாகம் பார்.

ம. கொடி: விளக்குமாரில்லாமல் குப்பைத்தொட்டி என்னத்துக்கு?

வெ.கொடி: குப்பைத்தொட்டி இல்லாமல் விளக்கு-மாறு என்னத்துக்கு.

ம. கொடி: விளக்குமாற்றிலைதான் தியாகம் கூட.

வெ.கொடி: குப்பைத் தொட்டியிலேதான் தியாகம் கூட.

ம. கொடி: இல்லை, விளக்குமாத்திலேதான் கூட, கொடியும் எங்கடை நிறம். உங்கடை கொடி வெறும் வெள்ளைக்கொடி, மாவெள்ளை. வடிவுமில்லை. அரியண்டம்,

வெ.கொடி: உங்கடை கொடி ஏதோ நிறமே? பே மஞ்சள். எங்கடை வெள்ளைக்கொடி வெள்ளை மனத்தைக் காட்டுது.

ம. கொடி: உங்கடை தார்ப்பீப்பாக் குப்பைத்தொட்டி லெக்சனிலை மண் கவ்வாட்டால் நான் இந்தத் தலையை மொட்டை யடிக்கிறேன்ரா!

வெ.கொடி: உங்கடை உழுத்தல் நாத்தமடிக்கிற விளக்குமாறு லெக்சனிலை தலைகுத்துக் கரணமாய் விழாட்டால், என்றை தலையை அறுத்தெறியிறேன்ரா!

ம. கொடி: எங்கை பாப்பம். எங்கை பாப்பம். இப்ப ஏன் அவசரப் படுகிறாய். லெக்சனுக்கு இன்னும் இரண்டே இரண்டு நாள் தானே கிடக்கு. குப்பைத் தொட்டிக்குக் கட்டுக் காகம் கிடையாமற் போகப்போகுது. அதுக்குப் பிறகு சொன்ன மாதிரி தலையை அறுத்தெறியாவிட்டால் நான் வருவன்ரா அறுத்தெறிய.

வெ.கொடி: டேய் இதென்ன மெய்ஞான சிரோண்மணியாரிட்டைச் சாராயத்துக்குத் தூங்கிற மாதிரிடெண்டு நினைச்சியே!

ம. கொடி: என்னடா சொன்னனி? திருப்பிச் சொல்லடா? டேய்.....

[மடியிலிருந்து ஒரு கத்தியை உருவிக் குத்தப்போகிறான். வெள்ளைக் கொடிக்காரர் பயந்து ஓடுகிறார்.]

[ஐயாவின் வீடு. கதிரைகள் சிலவும் ஒரு ரீப்போவும் காணப்படுகின்றன. ஐயா மேல்நாட்டு உடையில் காணப்படுகிறார். கைத்தடி இருக்கிறது. அவர் கதிரையில் பேப்பருடன் அமர்ந்திருக்கிறார். மெய்ஞ்ஞான மன்றத் தலைவர்; காரியதரிசி, தனாதிகாரி ஆகியோர் உள்ளே வருகின்றனர்.]

தலைவர்: (உள்ளே வந்தபடி) congratulations ஐயா, Hearty congratulations. ('ஹல்லோ' என்றபடி ஐயா எழுந்து வருகிறார்.) Marvellous performance! Magnificent victory. (கை குலுக்குகிறார்கள்.) அற்புதமான Majority!

ஐயா: Thank you.

காரியதரிசி: (கை குலுக்கிக்கொண்டு) அசல் வெற்றி ஐயா அருளப்பருக்கு கட்டுக்கர்ச்சே கிடைக்கேல்லை. எல்லாம் உங்கடை கொள் கைக்குந் கிடைச்ச வெற்றிதான்.

ஐயா: உண்மை உண்மை.

தனாதிகாரி: (கை குலுக்கிக்கொண்டு) அசல் வெற்றி ஐயா. அருளப்பருக்கு உலகம் தட்டை எண்டது இதேதட்டை உறுதியாகி விட்டுது. ஐயா இதைப்பற்றிப் பிரச்சனையே இல்லை.

ஐயா: எல்லாம் நான் எதிர்பார்த்த வெற்றிதான். I was confident of my victory. என்னை வெல்ல இந்த அருளப் பராலை முடியுமே, ஆய்? ஹ!

தனாதிகாரி: அதுதானே!

ஐயா: Come take your seats.. என்ன குடிக்கிறீங்கள்? Would you like something strong or? விஸ்கி எடுப்பமா?

தலைவர்: (கூச்சத்தோடு) சாச்சாய், இப்ப வேண்டாமையா அதெல்லாம் பிறகு பாப்பம்.

காரியதரிசி: நீங்கள் வெண்டதே எங்களுக்குப் போதுமையா.

ஐயா: (ஊர்த்து) இஞ்சாரும் எங்கடை மெய்ஞான மன்றத்திலே ஆக்கள் வந்திருக்கினம். ஆயாவிட்டை Wine குடுத்தனுப் பும். நீங்கள் எனக்குச் சூட்டின மெய்ஞான வித்துவச் சிரோண்மணி என்ற பட்டத்தைப் பேப்பர்க் காரங்களெல் லாம் நல்லாய் recognize பண்ணியிட்டாங்கள். They give good prominence for that.

தலைவர்: ஓம் ஓம். பாக்கிறாங்கள்.

ஐயா: நீங்கள் தந்த பட்டத்துக்கும் மிச்சம் Thanks பாருங்கோ.

காரியதரிசி: சாச்சாய், அப்படியொண்டும் இல்லை. இதுகளிலே யெல் லாம் எங்களுக்கென்ன கஷ்டம்?

தலைவர்: நீங்கள் லெக்சன் வெண்டதையொட்டி இன்னுமொரு கௌரவப்பட்டம் சூட்டிற் யோசனையும் இருக்குப் பாருங்கோ.

ஐயா: அப்படியா ஹ ஹ

தலைவர்: அதுபோக ஐயா எனக்குச் சின்னொரு Favour தேவை.

ஐயா: சொல்லுங்கோ.

தலைவர்: கொழும்பிலே 3-rd Cross Street இலே இருக்கிற எங்கடை கடையை food control காறங்கள் வந்து seal பண்ணி மூடிப்போட்டுப் போட்டாங்களாம். அதுக்கை சாமாங்கள் கொஞ்சம் stock பண்ணி வைச்சிருந்தாங்கள்தான். அதுக்கு உப்பியே செய்யிறது? ஆரோ எளியவங்கள் பெட்டிசம் போட்டிட்டாங்கள் போலே கிடக்கு. பழைய food control காரங்களெண்டால் எங்களோடை கொஞ்சம் பிழையில்லை. இது ஆரோ புதுப்பொடியன் போலே.

ஐயா: அப்படியோ? அதெல்லாம் நான் கவனிச்சுத்தான். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. இது சின்ன விஷயம். படிச்சவங்களை Transfer பண்ணுவிக்க வேணும்.

(வெளியிலிருந்து மஞ்சள்க் கொடிக்காரனின் குரல்; ஐயா! ஐயா.)

ஐயா: (இருந்தபடியே ஒரு முறை எட்டிப்பார்த்துவிட்டு) சரி சரி நீங்கள் சொல்லுங்கோ.

(மஞ்சன்க் கொடிக்காரன் மீண்டும்; ஐயா! ஐயா!)

ஐயா: (உரத்து) உதாருது? சின்னத்தம்பியோ? ஏன் வந்தனி? ஏதும் விசேசம் கிசேசம் இருக்கோ?

ம. கொடி: இல்லை ஐயா, லெக்சன் முடிவு தெரிஞ்சாப் போலே கம்மா சந்தோஷத்திலே ஒடி வந்தான். உங்களைப் பார்த்திட்டுப் போகலாமெண்டு.

ஐயா: ஆ; ஆ, அப்ப வேறே ஒண்டும் இல்லைத்தானே? நீ பின்னைப் போட்டு ஆறுதலாய் ஒரு நாளைக்கு வா, சின்னத்தம்பி. இஞ்சை இண்டைக்கு பெரிய பெரிய மனிச ரெல்லாம் வருவீனம். உங்களோடை மினைக்கேடேலாது சரியான பிஸி.

ம. கொடி: அப்ப பின்னேரம்போலே வாறனையா.

ஐயா: பின்னேரம் நானிஞ்சை நிக்கமாட்டன் கண்டியோ. நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போறனப்பா. அங்காலுக்கு அங்காலக் கிழமை மட்டிலே வானன். ஆய்.

(அருகிலிருப்பவர்களிடம்) Silly fellows, they don't know our difficulties. Damn nuisance of you to entertain them anymore. இனி ஐஞ்சு வருசத்துக்கு இவர்களை இந்தப் பக்கமும் அடுக்கப்படாது.

எல்லாரும்: ஹி ஹி ஹி

ஐயா: சரி சரி, நீங்கள் சொல்லுங்கோ அவன் போட்டான்.

காரியதரிசி: I also need a favour ஐயா Import licence ஒண்டு தேவையாய் இருக்கு. கன நாளாய்த் தெண்டிக்கிறன். கிடைக்குதில்லை.

ஐயா: வீபரங்களைத் தாங்கோ. அதெல்லாம் Simple. I will get it in no time.

தலைவர்: என்றை மச்சான் காரன் ஒரு Telephone எடுக்கக் கன நாளாய்த் தெண்டிச்சுக்கொண்டு வாறார்.

ஐயா: அப்பியோ? உடனை எடுக்கலாம்? நான் recommend பண்ணி விடுகிறன்.

தனதிகாரி: எனக்கும் ஒரு விஷயம் ஐயா உங்களுக்குத் தெரியும் தானே என்றை Smuggling Business. என்னுடைய Boys ஐ round-up பண்ணிப் பிடிக்க முயற்சித்தினம் போலை கிடக்கு, சாடையாய்.....

ஐயா: அப்படியோ? ரகசியமாய், I will put in a word, Don't worry.

காரியதரிசி: என்றை மருமேன் பொடியன் ஒருத்தன் வேலைக்கு application போட்டவன் பாருங்கோ, ஐயா. Qualification கொஞ்சம் பற்றாது.

ஐயா: Simple! சரிபட்டண்ணித்தாறன். Give me the particulars, will you? ஆனால் கெதியாய் எல்லாத்தையும் தரவேணும். ஏனெண்டால் நான் ஒரு சுற்றுப்பிரயாணம் போகிற யோசனையும் இருக்கு.

தலைவர்: எங்கை ஐயா போறீங்கள்

ஐயா: நான் உலகத்தை ஒருக்கால் அப்படியே ஒரு சுற்று சுற்றிப் பார்க்கப் போறன். (சைத்தடியினால் ஒரு சுற்று சுற்றிக் காட்டுகிறார்) சிங்கப்பூர், சிட்னி, நியூயோர்க், ஜெனிவா, பாரிஸ், லண்டன், ரோம் மற்றும் மற்றும் இடங்களுக்கெல்லாம் போட்டு ஆறுதலாய்த்தான் வருவன்.

தலைவர்: ஒமோம், ஒமோம் ஐயா லெக்சன் வேலையாலை நல்லாய்க் களைச்சுப் போனியன். ஒரு Tour போய் rest எடுக்கிறது நல்லதுதான்.

காரியதரிசி: ஐயாவுக்கு ஒரு rest தேவைதான்.

தலைவர்: அப்ப நல்ல சந்தோஷமாய்ச் சுற்றுப்பயணம் போட்டு வாங்கோ ஐயா.

காரியதரிசி: சந்தோஷமாய்ப் போட்டு வாங்கோ ஐயா.

தனதிகாரி: நல்ல சந்தோஷமாய்ப் போட்டு வாங்கோ ஐயா.

தலைவரும், காரியதரிசியும்:

நல்ல சந்தோஷமாய்ப் போட்டு வாங்கோ ஐயா.

(ஒளி கடைசிப் பகுதியில் மெல்ல மங்கி வந்து, மறைகிறது.)

திரை

ஜே. எம். லிங்கின்
கடலின் அக்கரை போவோர்

தமிழாக்கம்

தி. கந்தையா, எம். மஸ்ரூப்,

கா. இந்திரபாலா,

மொழி பெயர்ப்பு: 1968

முதல் மேடையேற்றம்: 9 - 6 - 1968,

சரஸ்வதி மண்டபம், கொழும்பு.

நெறியாள்கை: தி. கந்தையா

நாடகமாந்தர்

மரியம்மாள் — ஒரு கிழவி

அந்தோனி — அவள் மகன்

கனகம் — அவள் மகள்

வள்ளி — இளைய மகள்

சில பெண்களும் ஆண்களும்

‘கடலின் அக்கரை போவோர்’ என்ற இந்நாடகம் **Riders to the Sea** என்ற நாடகத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். பாத்திரங்களின் பெயர்கள், இடப்பெயர்கள், வேறும் சில யாழ்ப்பாணச் சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தும் விஷயங்கள் ஆகியவை மட்டுமே இம்மொழி பெயர்ப்பில் மாற்றப்பட்டுள்ளன.

(குடிசையில் சமையல் நடக்கும் இடம், வலைகள், மெழுகுசீலை, கைராட்டினம், சுவர்ப்புறத்தில் (தட்டியில்) சில புதுப் பலகைகள், முதலியன. ஏறக்குறைய 20 வயதுள்ள பெண் கனகம், அரிசியைக் கழுவி அடுப்பிலுள்ள பாணியிலே போடுகிறாள். பின்னர் கைகளைத் துடைத்து, ராட்டினத்தைச் சுழற்றத்தொடங்குகிறாள். வள்ளி ஓர் இளம் பெண்- கதவடியில் தலையை நீட்டுகிறாள்.)

வள்ளி: (தணிந்த குரலில்) அம்மா எங்கை?

கனகம்: படுத்துக்கிடக்கிறா. நித்திரையோ என்னவோ தெரியாது.

(வள்ளி மெதுவாக உள்ளே வந்து, மடியிலிருந்து ஒரு துணிக்கட்டை வெளியே எடுக்கிறாள்.)

கனகம்: (ராட்டினத்தை விசையாகச் சுற்றிக்கொண்டு) உதென்ன கையிலே?

வள்ளி: சாமியார் கொண்ணந்து தந்தார். ஒரு சேட்டும் ஒரு பெனியனும். தனுக்கோடிக்குக்கிட்ட தாண்ட ஆற்றையோ உடுப் புக்களாம்.

(கனகம் திடீரென ராட்டினத்தைக் கைவிட்டு, காது கொடுத்துக் கேட்பதற்காகத் திரும்புகிறாள்.)

வள்ளி: மைக்கலின்ரையோ எண்டு பாக்கட்டாம். சிலவேளை அம்மாவே கடற்சரையிலே போய்ப் பாத்தாலும் பாப்பா.

கனகம்: அதெப்பிடி மைக்கலின்ரையாயிருக்கும்? அவன் அவ்வளவு தூரம் தெற்கை போயிருக்க மாட்டானே.

வள்ளி: ஏன் முடியாது? முந்தியும் இப்பிடி நடந்திருக்கெண்டு சாமியார் சொல்லார். அவ்வளவு தூரம் போயிருக்க முடியும். அதோடை இதுகள் மைக்கலின்ரை எண்டால், அம்மாவுக்குச் சொல்லலாம். கடவுள் கிருபையாலே அவன் நல்லாய் அடக்கம் பண்ணப்பட்டுட்டான்; அவன்ரை இல்லாட்டில் ஒருத்தரும் ஒண்டும் பேசவேண்டாம். அம்மா கேள்விப்பட்டால் அழுது குளறி உயிரை மாய்ச்சப்போடுவா எண்டு சாமியார் சொல்லுறார்.

(கதவு திறக்கப்பட்டுக் காற்று அடிக்கிறது.)

கனகம்: (பீதியுடன் வெளியே பார்த்து) அந்தோனி இண்டைக்கு ஊருத் துறைச் சந்தைக்கு ருதிரையள் கொண்டு போகப் போருளும். மெய்யே... அவரிட்டை கேட்டனியே அவனைப்போகாமல் மறிப்பாரோ எண்டு.

வள்ளி: ஓ ... கேட்டனன், தான் மறிக்கமாட்டனெண்டு சொல்லார். அதோடை அவர் சொல்லார் “நீ பயப்பிட வேண்டாம்; அம்மா நடுச்சாமம் மட்டும் செபம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பாள்தானே. ஆண்டவன் அவனை மகனொருத்தனுமில்லாமல் தனிக்கட்டையாய் தவிக்க விடமாட்டார்” எண்டு.

கனகம்: இஞ்சை வள்ளி, வெள்ளைப் பாரையடியிலே கடல் கொந்தளிக்குதே?

வள்ளி: ஓ, கொஞ்சம் உரமாய்த்தான் கிடக்கு. கடவுளே! மேற்கிலே சரியாய் இரையது. அலை காத்துப்பக்கம் திரும்பிச் செண்டால் இன்னும் மோசமாய் வீடும். (மேசைப்பக்கம் போகிறாள்.) இதை இப்ப திறக்கட்டே.

கனகம்: அம்மா எழும்பி வந்திட்டா எண்டால் நாங்கள் பாக்கமுன்னம். (மேசையடிக்கு வந்து) கொஞ்ச நேரம் எடுக்கும், பத்தாததுக்கு, நாங்கள் அழுது கொண்டு இருப்பம்.

வள்ளி: (உள் சதவுக்குக் கிட்டப்போய்க் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறாள்) படுக்கையிலே பிரண்டு பிரண்டு படுக்கிறா. இப்ப வந்திடுவா போல கிடக்கு.

கனகம்: அந்த ஏணியை இஞ்சாலை தா. நான் இதுகளை வீறகு மாலுக்கு மேலை சொருகி வைக்கிறன். அவவுக்குத் தெரியாமலிருக்கட்டும். இப்பிடித்தான் அலை திரும்பின பிறகு கிழக்கிலே மிதக்கிறுனே எண்டு பாக்கிறதுக்கு போனாலும் போவா.

(ஏணியை வீறகு மாலுக்கு அருகில் வைத்து, கனகம் அதில் சில படிகள் ஏறி வைக்கிறாள். உள்ளே இருந்து மரியம்மாள் வருகிறாள்)

மரியம்: (கனகத்தைப் பார்த்து) இண்டைக்குப் பின்னேரம் வரைக்கும் வீறகு போதுமெல்லே.

கனகம்: அடுப்பிலே சோறு அலியிது. (விறகைக் கீழே போட்டு) அலை திரும்பைக்கை ஊறுத்துறைக்கு போறதெண்டால் அந்தோனிக்கு சோறு குடுக்கவேணும்.

(வள்ளி விறகை எடுத்து அடுப்பிலே போடுகிறாள்)

மரியம்: (அடுப்பருகில் ஆசனத்தில் இருந்து) காத்து தெற்காலையும் மேற்காலையும் வர வர மோசமாய் வருகுது. இண்டைக்கு அவன் போகமாட்டான். சாமியார் அவனைக் கட்டாயம் மறிப்பார். இருந்து பாருங்கோ. இண்டைக்கு அவன் போகவே மாட்டான்.

வள்ளி: அவர் மறிக்க மாட்டார். அம்மா ... சைமன், பிலாவடித் தெருப்பேதுரு அந்த சூசை- உவங்கள் எல்லாரும் கதைச் சாங்கள் அந்தோனி போவான் எண்டு.

மரியம்: இப்ப எங்கை அவன்?

வள்ளி: இன்னொரு தோணி பேதுதோ எண்டு பாக்கப் போய்ட்டான். பச்சை முனையிலே அலை திரும்புது. கிழக்கையிருந்து கப்பல் திசை மாறி வருகுது. அவன் இங்கை வரக் கன நேரம் எடுக்குமெண்டு நான் நினைக்கேல்லை.

கனகம்: கல்லுக்கு வியலடியிலே ஆரோ வாற சத்தம் கேக்குது.

வள்ளி: (வெளியே பார்த்து) வாரான்; வலு வீச்சாய் வாரான்.

அந்தோ: (வந்து சுற்றிவரப் பார்த்து மெதுவாகவும் துக்கமாகவும்) ஊறுத்துறையிலே வாங்கின அந்தப் புதுக் கயித்துத் துண்டு எங்கை கனகம்?

கனகம்: (கீழே இறக்கிக் கொண்டு) வள்ளி அவனிட்ட குடு அதை; வெள்ளைப் பலகைகளுக்கு அடியிலே ஆணியிலே தூக்கியிருக்கும். அந்தக் கறுத்தப் பண்டி அதைச் சப்பிக்கொண்டிருந்துது. இண்டைக்குக் காலமைதான் தூக்கி விட்டான்.

வள்ளி: (ஒரு கயிற்றைக் கொடுத்து) இதுதானே எண்டுபார், அந்தோனி?

மரியம்: உந்தக் கயிற்றை எடுக்காதே. அதைக் கிடந்த இடத்திலேயே கொண்டுபோய்ப் போடு. (அந்தோனி கயிற்றை எடுக்க) நான் சொல்றதைக் கேள். நாளைக்கோ நாளண்டைக்கோ இல்லாட்டி எப்பவோ இந்தக் கிழமை மைக்கலின்ரை உடம்பு கரைத்தடிச்சண்டால் ... உது இஞ்ச தேவைப்படும். கடவுளின்ரை கிருபையாலை அவனை நல்ல ஆளமாய் அடக்கம் செய்வம். அப்ப உது தேவைப்படும்.

அந்தோ: (கயிற்றை வைத்து வேலை செய்யத்தொடங்கி) இரண்டு மூண்டு கிழமைக்கு இந்த ஒரு தோணிதான் போகுது. அதோடை இந்தமுறை சந்தையிலை குதிரையள் நல்ல விலைபோகும் என்று கதைச்சாங்கள். நான் இப்ப கெதியாய் போகவும் வேணும். என்றை குதிரைக்குக் கடிவாளக் கயிறும் இல்லை.

மரியம்: மைக்கலின்ரை உடல் கரை சேரையிக்கை இஞ்ச சவப் பெட்டி செய்கிறதுக்கு ஒரு ஆம்பினையும் இல்லாட்டில் சனம் மோசமாய் கதைக்கும். நான் உந்த திறம் வெள்ளைப் பலகையளுக்கு உவ்வளவு காசைக்கொட்டி வாங்கியும் பெட்டி செய்ய ஆளில்லாட்டில் (பலகைகளைப் பார்க்கிறாள்)

அந்தோ: அதெப்பிடி கரைசேரும்? ஒன்பது நாளாய் ஒவ்வொரு நாளும் நாங்களும் தானே தேடிப்பாத்த நாங்கள். அதோடை இப்பதானே மேற்காலும் தெற்காலும் கடும் காத்து வீசிச்சு.

மரியம்: உடம்பு கிடைக்காட்டிலும், இப்ப கடல் காத்தடிச்சுக் கொந்தளிக்குது. சந்திரன் காலிக்கைக்கை, வெள்ளியும் அதுக்கு மேலே நிண்டுது. நூறு குதிரையளிலை, ஆயிரங் குதிரையள் இருந்தாலும் ஒரே ஒரு மகன் இருக்கிற இடத்திலே ஒரு மகனோடை ஒப்பிடைக்கை ஆயிரம் குதிரையள் என்னத்தைப் பெறும்.

அந்தோ: (உடிவாளக் கயிற்றைத் தயார்பண்ணிக்கொண்டு) ஒவ்வொரு நாளும் ஆட்டை அவிட்டு கட்டைக்கை, மரவள்ளியைத் தின்னாமல் பாத்துக்கொள். அதோடை இறைச்சிக்காரன் வந்து நல்ல விலை சொன்னால் அந்த கறுத்தப்பண்டியை பிடிச்சுக் குடுத்துப் போடு.

மரியம்: பண்டியை நல்ல விலைக்கு விற்கச் சொல்லி அவளிட்டையா சொல்லுறாய்.

அந்தோ: புயல் அடிக்காமலிருந்தால், இன்னும் கொஞ்சம் சாதானை சேர்த்து வையுங்கோ இரண்டு பேருமாய். கஷ்ட காலம் எங்களுக்கு இண்டையிலிருந்து. வேலை செய்ய வீட்டிலே ஒரு மனுசன் தான் இருக்கிறான்.

மரியம்: கஷ்ட காலம் தான் எங்களுக்கு நிச்சயமாய் நீயும் மற்றவையோட தாண்டு போன அண்டைக்கு. இந்தப் பெட்டையளும் என்னோட இருக்க நான் எப்பிடித்தான் சீவிக் கப் போறனோ? எனக்கும் கட்டையிலே போற வயசாச்சு.

(அந்தோவி கடிவாளத்தை வைத்து விட்டு, தன் சேட்டை மாற்றுகிறான்.)

அந்தோ: (வள்ளியைப் பார்த்து) கப்பல் துறைக்கு வருகிறாண்டுபார்.

வள்ளி: (வெளியே பார்த்து) ம் பெங்கார் அது பச்சை முனையைத் தாண்டி விட்டுது. பாயும் இறக்கியாச்சுப் போல கிடக்கு.

அந்தோ: (புளையிலையையும் பையையும் எடுத்துக் கொண்டு) நான் போக அனா நான் எடுக்கும். எப்ப வருவன் என்று சொல்லத் தெரியாது. இரண்டு நாளையிலையோ மூன்று நாளையிலையோ... தற்சமயம் புயல் எழும்பிச்செண்டால் நாலு நாள் எடுத்தாலும் எடுக்கும்.

மரியம்: (அடுப்புப் புறம் திரும்பி, தலையைச் சால்வையால் மூடி) கடலுக்குப் போக வேண்டாம் என்று நான் சொல்லுறன்?... சீ... இந்தக் கிழவியின்றை சொல்லைக் கேளாதவன் எவ்வளவு பொல்லாதவன், கல்நெஞ்சன்தான்.

கனகம்: எனை ... கடலுக்குப் போறது ஒரு இளந்தாரியின்றை சீவியம். அப்பிடித்தான் இல்லாட்டியும் அறனை பேந்த கிழவியின்றை பேச்சை ஆர்தான் கேப்பினம். அதுவும் திருப்பித் திருப்பி ஒண்டையே சொல்லிக் கொண்டு இருக்கேக்கை.

அந்தோ: (சுடிவாளத்தை எடுத்து) நான் செதியாய் போக வேணும். சிவலைக் குதிரையிலே ஏறிப் போறன் ... சாம்பல் குதிரை பின்னாலே வரும். கடவுள் காப்பாற்றுவார். (போகிறார்)

மரியம்: (கதவடியில் அவன் போக) அவனும் போட்டான் ... எங்களை ஆண்டவன் தான் காக்க வேணும். நாங்கள் அவனை உயிரோடை பாக்க மாட்டம். அவன் போட்டான். இண்டைக்குக் காரிருள் படரைக்கை எனக்கு இந்த உலகத்திலே ஒரு மகனும் இருக்க மாட்டானே.

கனகம்: உதென்ன? அவன் போறதுக்குக் கதவடியிலே அல்லே நிக்கிறான். உதை நிப்பாட்டிப்போட்டுச் சந்தோசமாய் வழியனுப்பி வைச்சால் என்ன. இந்த வீட்டிலே ஒவ்வொருத் தருக்கும் இருக்கிற துக்கம் காணாதே? நீயும் அதுக்குள்ளே இரக்கமில்லாத சொல்லு அவன்ரை காதிலே விழ, உப்பிடி அதிட்டம் கெட்ட பேச்சுப் பேசி, அவனை அனுப்பிவைச்சால் (மரியம்மாள் ஏதோ யோசனையில் விறகை இழுக்க)

வள்ளி: (மரியம் பார்த்து) உதென்னது ... அரிசி வேக முந்தி அடுப்பிலேயிருந்து விறகை இழுக்கிறாய்.

கனகம்: (சத்தமாய்) அட கடவுளே. வள்ளி ... அவன்ரை புட்டை மறந்திட்டம் (அடுப்பன்னை சென்று)

வள்ளி: போய்ச்சேர இருட்டாய் விடும். பசியாலை வதங்கிப்போவான் விடிஞ்சதுக்கு ஒண்டும் சாப்பிடவுமில்லை.

கனகம்: (புட்டை எடுத்து) அவன் வதங்கித் தான் போவான். நிச்சயமாய். சிழவி விடாமல் அலட்டிக் கொண்டிருக்கிற வீட்டிலே எப்பிடி மூளை சரியாய் வேலை செய்யும். (மரியம்மாள் நாற்காலியில் சுழன்று கொள்கிறாள்)

கனகம்: (கொஞ்சப் புட்டை எடுத்து பாரச்லாகக் சட்டி) இந்தா நீ இதை எடுத்துக் கொண்டு நேர கிணத்தடிக்குப் போ- அவன் அதாலை போகைக்கை இதைக் குடு. நீ அவனைச் சந்திக்கைக்கை கடவுள் உன்னைக் காப்பாற்றுவார் எண்டு வழி

யனுப்பி வை. நீ பேசின அதிட்டம் கெட்ட பேச்செல்
லாம் போடும். அப்பத்தான் அவனுக்கு மன நிம்மதியாய்
இருக்கும்.

மரியம்: (பார்க்கலை எடுத்து) அவன் வர முன்னம் கிணத்தடிக்குப் போடு
வனே?

கனகம்: கெதியாய்ப் போனால் போடலாம்?

மரியம்: (தள்ளாடிக் கொண்டு எழுந்து) எனக்கு நடக்க ஏலாது போல
கிடக்கு.

கனகம்: (பரபரப்பின் பார்த்து) வள்ளி, தடியைக் குடு கல்லுக்
குள்ளை தடக்கி விழுந்தாலும்.

வள்ளி: எந்தத் தடி?

கனகம்: அதுதான் ஊரூத்துறையிலே யிருந்து மைக் கல்
கொண்டந்த தடி.

மரியம்: [தடியைப் பெற்று] உங்கை ஊர்வழிய என்னண்டால் தங்கட
பிள்ளை குட்டியளுக்கு கிழடு கட்டையள் பொருள் பண்டம்
விட்டிட்டுப் போகுதுகள். இஞ்சை என்னண்டால் இளந்
தாரிப் பிள்ளையள் கிழடு கட்டையளுக்குப் பொருளைச்
சேர்த்து வைச்சப் போட்டுப் போகுதுகள்.

கனகம்: (வெளியே போக, வள்ளி ஏணிப்பக்கம் போகிறாள்) கொஞ்சம்
பொறு வள்ளி, அவ இப்ப திரும்பி வரக்கூடும். அவ
வின்றை மனம் ஒரு நிலையிலே இல்லை. கடவுளே என்னத்
தைத்தான் செய்யப் போருவோ தெரியாது.

வள்ளி: அந்தப் புதருக்கு அங்காலை போட்டாவோ எண்டு பார்.

கனகம்: ஓ ... போட்டா. அதைக் கெதியாய்க் கீழே போடு. எப்ப
திரும்பி வாருவோ தெரியாது.

வள்ளி: சாமியார் நானைக்கு இந்தப் பக்கம் வாற எண்டு சொன்னார். இதுகள் உண்மையாய் - மைக்கலின்ரை எண்டால் அவர் வரயிக்கை கேப்பம்.

கனகம்: இதுகள் எப்பிடிக்கிடைச்சதெண்டு சொன்னவரோ?

வள்ளி: ஆரோ ரெண்டு பேர் தோணியிலே கஞ்சா கொண்டு போனவங்களாம். போகேக்கை தெற்கை தனுக்கோடிப் பாறைகளுக்குக் கிட்ட வெள்ளை காகங் கரையுமுன்னம் ஒருத்தன்ரை துடுப்பிலே பிணம் தட்டுப்பட்ட தெண்டு சொன்னவர்.

கனகம்: (முடிச்சை அவிழ்க்க முனைகிறான்) அந்தக் கத்தியைத் தா. இங்காலை உப்புத் தண்ணி கயித்தைத் திண்டிட்டிது. இஞ்ச பாரன் பொல்லாத முடிச்சு. இதை அவிக்க ஒரு கிழமை செல்லும்.

வள்ளி: தனுக்கோடி சரியான தூரம் எண்டு கேள்விப்பட்டிருக்கிறன்

கனகம்: தூரந்தான். இப்ப கொஞ்சம் முந்தி ஆரோ ஒருத்தன் இஞ்சை வந்து இதை வித்துப் போட்டுப் போறான். அவன் தான் சொன்னான் அந்தப் பாறையடியிலே இருந்து நடக்கிற தூரமெண்டால் தனுக்கோடிக்குப் போய்ச் சேர இரண்டு நாள் எடுக்கும் எண்டு.

வள்ளி: அப்ப ஒருத்தன் மிதந்து வர எவ்வளவு நாள் எடுக்கும்?

கனகம்: (கட்டை அவிட்டு ஒரு சேட்டையும் பெனியனையும் எடுக்கிறான். இருவரும் அவற்றை ஆவலுடன் பார்க்கின்றனர்) (தணிந்த குரலில்) கடவுளே, வள்ளி நாங்க இப்ப என்ன செய்யப் போறம் இதுகள் அவன்ரை தானோ என்னவோ.

வள்ளி: நத்தாருக்கு வாங்கின துணியிலே ரெண்டு சேட்டுத் தைச்சதெல்லே. அதிலே ஒண்டைத் தானே போட்டுக் கொண்டு போனவன். அந்த மற்றச் சேட்டு எங்கை, ரெண்டையும் வைச்சுப் பாப்பம். (பார்த்துவிட்டு) இதுக்குள்ளே இல்லை. எங்கை கிடக்கோ தெரியாது.

கனகம்: இண்டைக்குக் காலமை அந்தோணி போட்டுக் கொண் டெல்லோ பேரனவன். அவன்ரை சேட்டுச் சரியாய் உப் பிலை நனைஞ்சிருந்தது... மெய்யே, அந்தத் துணியிலே கொஞ் சம் மிச்சம் இருக்கவேணுமெல்லே. அந்த பெட்டியில் இருக் குது. அதை எடு பாப்பம் ... (துணியை எடுத்துப் பார்த்து) ஒரே துணிதான். வள்ளி. எண்டாலும் இப்பிடித்துணி எவ்வ ளவு உந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கடையளிலே கிடக்கும். மைக்கலைப்போல எத்தினை பேர் அதிலே சேட்டுத் தைச்சி ருப்பினம்.

வள்ளி: இது மைக்கலின்ரை. கனகம் நிச்சயமாய் மைக்கலின்ரை தான். (செபஞ் செய்து) அம்மா அறிஞ்சால் ஐயோ, என்ன சொல்லுவா? அந்தோனியும் கடலுக்குப் போட்டானே.

கனகம்: (பெனியனைக் கையில் எடுத்து) இதென்ன? சும்மா பெனியன் தானே?

வள்ளி: இதைத்தான் அண்டைக்கு இடது கைப்பக்கம் கிழிச்சுப் போட்டுக்கொண்டு வந்தான். வெள்ளை நூல் இல்லை எண்டு கறுத்த நூலாலை தைச்சுக் குடுத்தான்.

கனகம்: (வெனியனைக் கவனமாகப் பார்வையிட்டு) ஓ. இது அவன்ரைதான். ஐயையோ நினைச்சுப் பாக்கவும் முடியேயல்லை. தன்னந்தனி யாய் அவன் அவ்வளவு தூரம் மிதந்து போறதெண்டால் அழக்கூட ஒருத்தர் இல்லாமல் கறுத்தக் கடற்காகங்கள் தான் கத்தியிருக்கும்.

வள்ளி: (சுழன்று திரும்பி, உடுப்புக்களைக் கட்டிப்பிடித்து) அவனைப் போலே எத்தினை பேர் தோணி ஒட்டிக்கொண்டு பே வாங்கள். எவ்வளவு திறம் மீன்பிடிகாரனாய் இருந்தான். இப்ப என்ன மிஞ்சியிருக்கு. (உடுப்பை எடுத்துக் காட்டி) ஒரு பெனி யனும் சேட்டும்:

கனகம்: (சிறிது தாமதித்து) வள்ளி, ஏதோ சத்தம் கேட்குது. அம்மா வாறுவோ என்னவோ.

வள்ளி: (வெனியே பார்த்து) ஓ ... வாறா ... கதவடிக்கு வாறா.

கனகம்: அவ உள்ளுக்கு வரமுன்னம் இதுகளை எடுத்து வை. அந்தோனியை வழியனுப்பப் போட்டு வாரு. கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கும். அந்தோனி கடலாலை திரும்பி வருமட்டும் இதைப்பற்றி மூச்சுவிடக் கூடாது வள்ளி. (கனகத்தோடு கூடி கட்டை மூடிக்கொண்டு) இப்போதைக்கு இதை இந்த மூலையில் வைப்பம். (பாளைகளுக்கு இடையே செருகி, கனகம் ராட்டினம் இருக்குமிடத்துக்குப் போகிறாள்)

வள்ளி: நான் அழுது இருக்கிறன் எண்டு அவவுக்கு விளங்கியிருமே?

கனகம்: பேசாமல் வெளிச்சத்துக்கு அங்காலை முகத்தை திருப்பிக் கொண்டிரு.

(வள்ளி அடுப்புக்குப்பக்கத்தில் இருக்கிறாள். கதவுக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு, மரியம்மாள் மெதுவாக உள்ளே வருகிறாள். வள்ளியையும் கனகத்தையும் பார்க்கவில்லை. அடுப்புக்குப்பக்கத்திலே உள்ள நாற்காலிக்குக் கிட்டச் செல்லுகின்றாள். அவள் கையில் உணவுப் பொட்டணி இன்னும் இருக்கின்றது. வள்ளியும் கனகமும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நிற்கின்றனர், வள்ளி பொட்டணியைச் சுட்டிக்காட்டி.)

கனகம்: (சிறிது நேரம் நூல் நூற்றின்) அவன்ரை சாப்பாட்டைக் குடுத்துவிட வில்லையே? (மரியம்மாள் திரும்பாது மெதுவாக ஒப்பாரியிடத் தொடங்குகிறாள்)

கனகம்: அவன் போறதைக் கண்டனியேனை?
(மரியம்மாள் தொடர்ந்து அழுகின்றாள்.)

கனகம்: (சற்றுப் பொறுமை இழந்து) கடவுளானே, கேட்கிறன்- நடந்து போனதை நினைச்சப் புலம்பிக் கொண்டிருக்காமல் கண்டது என்ன எண்டு சொன்னால் கூடாதோ? அந்தோனியைக் கண்டதே?

மரியம். (கணிந்த குரலில்) இண்டையோடை என்ரை மனது உடைஞ்சு போச்சு.

கனகம்: (முன்போல) அந்தோனியைக் கண்டதோ எண்டால் ...

மரியம்: நான் பொல்லாத பயங்கரமான காட்சியைக் கண்ணாலை கண்டன்.

கனாகம்: (ராட்டினத்தைவிட்டு, வெளியே பார்க்கிறான்) உங்களுக்கென்ன நடந்திட்டுது. அந்தா அவன் பச்சை முனைக்கங்காலை போறது தெரியுது. சாம்பல்க் குதிரையும் பின்னலை போகுது.

மரியம்: (பயந்த குரலில் பேசத் தொடங்குகிறாள். அவளது தலையில் இருந்த துவாய் சரிந்து தோளில் விழுகின்றது. அப்பொழுது அவளுடைய நரைத்த கூந்தல் தெரிகிறது. பயத்தோடு) சாம்பல் குதிரை பின்னலை போகுது!

கனாகம்: (அடுப்புக்குக் கிட்ட வந்து கொண்டு) உங்களுக்கு என்ன வியாதியோ தெரியேல்லை.

மரியம்: (மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டு) எனக்கோ? சீவியத்திலே காணாத ஒரு பயங்கரமான காட்சியைக் கண்டனான்.

கன.வா. ஐயோ கடவுளே (இருவரும் மரியாளுக்கு முன்னால் குனிந்து நிற்கின்றார்கள்.)

வள்ளி: சொல்லணை, என்னத்தைக் கண்டதெண்டு சொல்லணை.

மரியம்: நான் கிணத்தடிக்குப் போனனாலல்லே ... அங்கை கடவுளை நெக்கச் செபம் பண்ணயிக்கை அந்தோனி சிவலைக் குதிரையிலே வந்தான். அவனுக்குப் பின்னலை சாம்பல் குதிரை வந்துது. (கையை உயர்த்தி, ஏதோ முகத்தில் மறைப்பதுபோல) கடவுளே, நீ தான் துணை.

கனாகம்: என்னத்தைக் கண்டவியெணை?

மரியம்: நான்... நான்... மைக்கலையே கண்டனடி.

கனாகம்: (மெதுவாக) நீ கண்டிருக்கமாட்டாய் அம்மா. நிச்சயமாய் நீ கண்டது மைக்கலையில்லை. அவன்ரை பிணத்தை அங்கை தெற்கிலே கண்டெடுத்திருக்கினம். கடவுள் அருளாலை அவன் நல்ல வடிவாய் அடக்கம் பண்ணப்பட்டுவிட்டான்.

மரியம்: (மறுப்புத் தெரிவித்து) இப்பதான் நான் அவனைக் கண்டிட்டு வாறன். குதிரையிலே ஏறி ஒடிப் போறதை நான் கண்டன், அந்தோனி முதல்லை சிவலைக் குதிரையிலே வந்தான். கவனமாய்ப் போட்டுவா எண்டு நான் சொல்லப் பார்த்தன். என்ரை தொண்டை அடைச்சப் போட்டுது. அவன் கெதியாய்ப் போட்டான். எண்டாலும், போட்டு வாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போட்டான். என் னாலே ஒண்டும் சொல்ல முடியேல்லை. எனக்கு அழகை அழகையாய் வந்திச்சு. நிமிர்ந்து பார்த்தன், சாம்பல் குதிரையிலே மைக்கலைக் கண்டன். நல்ல பட்டு வேட்டி சால்வை உடுத்திருந்தான். நாங்கள் இனி முடிஞ்சம்.

கனகம்: (அழத் தொடங்கி) இண்டையோடை முடிஞ்சம். கட்டாய மாய் முடிஞ்சம்.

வள்ளி: சாமியார் சொன்னவரெல்லே கடவுள் அவனைக் கைவிட மாட்டார், மகனொருவன் இல்லாமல் போகாது எண்டு.

மரியம்: அவருக்கென்ன தெரியும் கடலைப் பற்றி. இனி அந்தோனியும் போயிருவான். அவன் சைமனைக் கூப்பிடு. அந்த வெள்ளைப் பலகையளாலை நல்லொரு சுவப்பெட்டி செய்வி. அவன்கள் செத்த பிறகு நான் எப்பிடி இருக்கப் போறன். இந்த வீட்டிலே என்ரை அவரும் அவற்றை தேப்பனும் ஆறு பெடியனும் இருந்தாங்கள். ஆறு நல்ல ஆண்பிள்ளையன். அவன்கள் ஒவ்வொருத்தனையும் பெறயிக்கை நான் பட்ட கஷ்டம் சிலபேற்றை பிணத்தை கண்ணாலே நான் காண கிடைச்சது. சில பேற்றை பார்க்கக் கூட கிடைக்கயில்லை. இப்ப அவங்கள் போயிட்டான்கள். எல்லாரும் போயிட்டாங்கள். ஒருத்தராவது மிச்சமில்லை. சைமனும் சூசையும் அந்த புயலிலே செத்தாங்கள். பெருங்குடாவினை பிறகு கண்டெடுத்தினம். இரண்டு பேரையும் ஒரு பலகையிலே போட்டு அந்தக் கதவுக்குள்ளாலை தூக்கியந்தாங்கள்.

(சிறிது நேரம் தாமதிக்கிறாள் கனகமும் வள்ளியும் ஏதோ கேட்டவர்கள் போல கதவுப்பக்கம் திரும்பி)

வள்ளி: (தணிந்த குரலில்) அதைக் கேட்டியா கனகம். வடக்கிலே சரியாய் இரையது.

கனகம்: (தணிந்த குரலில்) ஆரோ கடற்கரையிலே சத்தம் போடுறது போல கிடக்கு.

மரியம்: (செட்காததுபோலக் கதைக்கிறாள்) யோவான் இருந்தான்; அவன்ரை தேப்பனும் இருந்தான். கன்னைக்கரேல் எண்ட இருட்டிலே இவங்கள் எல்லாரும் எங்கையோ போனார்கள். பொழுது விடியக்கை பாக்க ஒரு தடியோ தண்டோ துணிபோ கிடைக்கயில்லை. பிறகு வத்தை கவிண்டு பேதுரு தாண்டு போனான். நான் இங்கைதான் இருந்தன். அந்தோனி மடியிலே படுத்திருந்தான். அப்ப அவன் சின்னக் குழந்தை. கதவு திறந்துது. அப்ப இரண்டு பெண்டுகள் வந்தினம். மூண்டு பேர் வந்தினம்; நாலு பேர் வந்தினம் குருசு போட்டுக்கொண்டு. ஒருத்தனாவது வாய் திறக்கயில்லை. அப்ப நான் வெளியாலே பார்த்தன். கொஞ்ச ஆம்பிளையன் வந்தாங்கள் அவைக்குப் பின்னாலே. அவங்கடை கையிலே சிவத்தத் துணியிலே சுத்தின ஏதோ கொண்டு வந்தினம். அதாலே தண்ணி சொட்டுச் சொட்டெண்டு விழுந்து கொண்டிருந்துது. அண்டைக்குச் சரியான வெய்யில், கதவு வரைக்கும் தண்ணி ஊத்திக் கொண்டிருந்துது.

(கதவை நோக்கி கையை நீட்டியபடி மீண்டும் தாமதிக்கிறாள்: கதவு மெதுவாகத் திறக்கின்றது. சில வயோதிடப் பெண்கள் உள்ளே வரத் தொடங்குகின்றனர். அவர்கள் வந்து, செபஞ்செய்து கொண்டு; தங்கள் தலைகளிலே சிவத்த துவாய்களைப் போட்டு மேடையில் முன்புறத்தில் முழங்கால்களில் நிற்கின்றனர்.)

மரியம்: (ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு கனகத்துக்கு) அது ஆர்? பேதுருவா? மைக்கலா? இதென்ன இதெல்லாம்?

கனகம்: மைக்கலேத்தானே வடக்கிலே கண்டெடுத்தாங்களாம். பேந்து என்னெண்டு இது அவனாய் இருக்கமுடியும்.

மரியம்: எத்தனை இளந்தாரியன் அந்தக் கடலிலே மிதப்பாங்கள். அவங்கள் கண்டெடுத்தது மைக்கல்தான் என்று எப்பிடித் தெரியும். அவனைப் போலே வேறொரு ஆரைத்தான் கண்டி

னமோ, கொந்தளிக்கிற கடலிலே ஒம்பது நாளைக்கு ஒருத் தன் மிதந்தானெண்டால் அவனைப் பெத்த தாய்க்கே அவனை அடையாளம் சுண்டுபிடிக்கிறது வில்லங்கம்.

கனகம்: அது மைக்கல்தான். அவன்ரை உடுப்புக்களை எங்கையோ தெற்கிலே எடுத்து அனுப்பியிருக்கினம்.

(உடுப்புக்களை எடுத்து, மரியாளிடம் கொடுக்கின்றாள். மரியாள் மெதுவாக எடுத்து, அவற்றைத் தன்கையில் ஏற்கின்றாள். வள்ளிவெளியே பார்க்கின்றாள்.)

வள்ளி: பெங்கார் என்னவோ தூக்கிக்கொண்டு வாறாங்கன். அதிலே யிருந்து தண்ணி சொட்டுது போலே கிடக்கு. அந்தக் கல்லுக் குவியலடிவரை தண்ணி ஊத்திண்டு இருக்கு.

கனகம்: (உள்ளே வந்த பெண்களை நோக்கித் தணிந்த குரலில்) அந்தோனியா அது?

ஒருபெண்: ஓ... அவன்தான்.

(இரு இளம் பெண்கள் உள்ளே வந்து மேசையை இழுத்து வைக்கிறார்கள். சில ஆண்கள் அந்தோனியின் உடலை ஒரு பலகையிலே துணியால் மூடி தூக்கிக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைக்கிறார்கள்)

கனகம்: (இப்படிப் பெண்கள் செய்துகொண்டிருக்கையில்) எப்படித் தாண்டான்?

ஒருபெண்: சாப்பல் குதிரை காலாலை அடிச்சு, கடலுக்கை விழுத்திப்போட்டுது. அந்த வெள்ளைப் பாரையடியிலே அலை கொண்டு வந்து சேத்தது.

(மரியாள் மேசையடிக்குச் சென்று முழங்கால்களில் நிற்கின்றாள்) பெண்கள் மெதுவாக ஒப்பாரிவைத்து அழுதுகொண்டு அசைகின்றனர். கனகமும் வள்ளியும் மேசையின் மற்றப் புறத்தில் முழங்கால்களில் நிற்கின்றனர். ஆண்கள் கதவுக்குக் கிட்ட குனிந்து நிற்கின்றனர்.)

கனகம்: (சுற்றிவர நின்றவர்களைக் காணாதவன் போல, தலையை நிமிர்ந்தி) இப்ப அவங்கள் எல்லாரும் போட்டாங்கள். இனிக் கடல் எனக்குச் செய்யக்கூடிய தொண்டுமில்லை. தெற்கிலே புயல் கிழம்

பைக்கை கிழக்கிலே அலைமோதுறது கேட்கும். மேற்கிலே அலை மோதுறது கேட்கும். ரெண்டும் சேரக்கை பெரிய சத்தமாய் இருக்கும். அப்பவெல்லாம் எழும்பியிருந்து, அழுதுகொண்டு செபம் பண்ண எனக்கு இனித்தேவையிலலை. கோயிலுக்குப் போய், பரிசுத்த நீர் கொண்டு வந்து, வைத்திருக்கத் தேவையிலலை. இனிமேல், மற்றப் பெண்கள் அழுதுகொண்டிருக்கைக்கை கடல் எப்பிடி இருந்தாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. (வள்ளியைப் பார்த்து) அந்த ராக்கிலே கொஞ்சம் பரிசுத்த நீர் மிஞ்சி இருக்கு. அதைக் கொண்டு வா வள்ளி. (வள்ளி எடுத்துக் கொடுக்கிறாள்)

மரியம்: (அந்தோனியின் காலடியில், மைக்கலின்ரை உடுப்பை வைத்து, சிறிது பரிசுத்த நீர் ஊற்றி) அந்தோனி, கடவுள்களிடம் உனக்காக நான் வேண்டி, குப்பிடாமல் இருக்கயில்லை. அது மட்டுமே... சாமம் வரை கூட எழும்பியிருந்து நான் செபம் பண்ண மல் இருக்கயில்லை. எண்டாலும் இனி எனக்குப் பெரும் நிம்மதி. நான் ஒரு கரைச்சலுமில்லாமல் நிம்மதியாய் இருக்க நேரம் வந்திட்டுது. இனிமேல் இரவிலை நெடுநேரம் நித்திரை கொள்ளுவன். ஏதோ வயித்துக்குக் கொஞ்சஞ் சோறும் நாறல் மீனெண்டாலும் பரவாயில்லை; கிடைச்சால் போதும். (மீண்டும் முழங்கால்களில் நின்று செபஞ் செய்து)

கனாகம்: (அங்கு நின்ற ஒரு வயதுபோன மனிதனைப் பார்த்து) விடியமுன்னம் நீயும் சைமனும், ஒரு சவப்பெட்டி செய்யலாம்தானே. அம்மா வாங்கியந்த, வெள்ளைப் பலகையன் கொஞ்சம் கிடக்கு, மைக்கலைக் கண்டெடுத்தாலும் தேவைப்படுமெண்டு வாங்கியந்தது.

வயோ.ம: (பலகைகளைப் பார்த்து) அடிக்கிறதாக்கு ஆணியன் இருக்கோ?

கனாகம்: ஆணியோ ... இல்லையப்பு; ஒருத்தரும் ஆணியனைப் பற்றி யோசிக்கயில்லை.

இன். மனி. ஆணியை மரியாள் என்னெண்டு மறந்தாள் எண்டதுதான் பெரிய அதிசயமாய்க்கிடக்கு. உதுக்கு முந்தி எத்தனை சவப்பெட்டியன் செய்யிறதைக் கண்டிருக்கிறாள்.

கனாகம்: அவளுக்கு வயது போட்டுது. மனமும் உடைஞ்சு போட்டுது.

(மரியாள் மெதுவாக எழுந்து நின்று மைக்கலின் உடுப்புக்களை அந்தோனியின் உடுப்புக்கு அருகே விரித்து வைத்து, எஞ்சிய பரிசுத்த நீரையும் ஊற்றுகிறாள்.)

வள்ளி: (கனகத்தை நோக்கித் தணிந்த குரலில்) பெங்கை பார்! அம்மா பேசாமல் அடக்கமாய் இருக்கிறா. ஞாபகமிருக்கா...மைக்கல் செத்த அண்டு அவ அழுத அழுகை அங்கை கிணத்தடிக்குக் கேட்டுது. எண்டாலும் அவவுக்கு மைக்கல்லை பட்சம் கூடத்தான். ஆர்தான் உப்பிடி எண்டு நினைச்சிருப்பினம்.

கனகம்: (மெதுவாகவும் தெளிவாகவும்) வயது போனதுகள் என்ன வேலை செய்தாலும், கெதியிலே களைச்சப் போவினம். ஒரு நாளோ ரெண்டுநாளோ ...ஒம்பது நாளாய் அழுது ஒப்பாரி வைச்ச வீட்டிலே துக்கங் கொண்டாடிற எண்டால் சும்மாவே?

மரியம்: (போத்திலை கவிழ்த்து மேசையில் வைத்து, தன் கைகளை அந்தோனியின் பாதங்களில் வைக்கிறாள்) இதோடை எல்லாரும் போட்டினம். முடிவு காலம் வந்துட்டுது. அந்தோனியைக் கடவுள்தான் காப்பாத்தட்டும். (தலையைக் குனிந்து) எனக்கும் உலகத்திலே இருக்கிற மற்ற எல்லா உயிர்களுக்கும் அவர்தான் இரக்கம் காட்டவேணும்.

(சிறிது தாமதித்து)

(அழுகைக்குரல் மெதுவாக எழுகின்றது. பின்னர் மெதுவாகத் தணிந்து போகிறது.)

மரியம்: (தொடர்ந்து) எல்லாம் வல்ல கடவுள் கிருபையால் வடக்கிலே மைக்கல் நல்ல வடிவாய் அடக்கம் பண்ணப்பட்டு விட்டான். அதுக்குக் கடவுள் கிருபை இருந்தது. அந்தோனியைக்கு இந்த வெள்ளைந் பலகையளாலை நல்லொரு சுவப் பெட்டி செய்து, அவனையும் நல்ல ஆளமாய் அடக்கம் பண்ணுவம். அதைவிட வேறே என்ன நாங்கள் விரும்பக் கூடியது. ஒருத்தரும் நெடுக இந்த உலகத்திலே சேவிக்கிற தில்லை. இதை விளங்கிக்கொண்டால் காணும்.

(மீண்டும் அவள் முழங்கால்களில் நின்று தலை குனிகிறாள்.)

திரை

'குழந்தை'யின்

கூடி விளையாடு பாப்பா

கிருவர் நாடகம்

எழுதியது: ம. சண்முகலிங்கம் ('குழந்தை')

தயாரிப்பில் உள்ளது

நெறியாளர்கள்: அ. தாச்சியஸ்

நாடக மாந்தர்

மணிதன்

நாய்

பூனை

சேவல்

ஆடு

பன்றி

நரி

குரங்கு

கரடி

மேடைப் பிரிவு

நாடகம் நடத்தப்படும் மேடை பொதுவாக ஒன்பது பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படும். இப்பிரிவு நடிகரின் இயக்கத்தை நெறிப்படுத்தப் பல வழிகளில் உதவும். வடக்குத் தெற்காக மூன்று பகுதிகளாகவும், கிழக்கு மேற்காக மூன்று பகுதிகளாகவும் பிரிக்கப்படும்போது ஒன்பது பகுதிகள் அமையும். மேடையில் நிற்கும் ஒருவர் பார்வையாளர் கூடத்தைப் பார்த்தபடி நிற்கும்போது அவரது இடதுகைப்புறம் மேடையின் இடது பக்கமாகவும், வலது கைப்புறம் மேடையின் வலதுபக்கமாகவும் கணிக்கப்படுகிறது. பார்வையாளர் கூடத்திற்கு அண்மித்த மேடையின் முன்புறம் கீழ்ப்பகுதி எனவும், சேய்மையில் உள்ள மேடையின் பிற்பகுதி மேல்புறம் எனவும் கணிக்கப்படுகிறது. மேடையின் இடதுக்கும் வலதுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி மத்திய பகுதி எனக் கணிக்கப்படுகிறது. அதேபோன்று மேடையின் கீழ்ப்புறத்திற்கும் மேல்புறத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியும் மத்திய பகுதி எனக் கணிக்கப்படுகிறது.

Up Right (U.R) மேல் வலது (மே. வ.)	Up Centre (U.C) மேல் மத்தி (மே. வ)	Up Left (U.L) மேல் இடது (மே. இ.)
Centre Right (C.R) மத்தி வலது (ம.வ.)	Centre Centre (C.C) மத்தி மத்தி (ம ம.)	Centre Left (C.L) மத்தி இடது (ம. இ.)
Down Right (D.R) கீழ் வலது (கீ.வ)	Down Centre (D.C) கீழ் மத்தி (கீ.ம)	Down Left (D.L) கீழ் இடது (கீ. இ)

மேடையின் முன்புறம் திரைச்சீலை தொங்குவதற்குப் பதிலாக சிறுவர் அரங்கினுக்கு உகந்த சித்திரங்களுடன் கூடிய மறைப்புத்தட்டி உள்ளது. இது இருவேறு பாதிகளின் சேர்க்கையாக உள்ளது. குரங்கு கரடி, நரி சேவல், பூனை, நாய் ஆடு, பன்றி, மனிதன் ஆகியவற்றின் சித்திரங்கள் மறைப்புத் தட்டிகளில் வரையப்பட்டிருக்கும்.

பின்வரும் பாடலைப் பாடி ஆடிய வண்ணம் ஒன்பது பேர், சிறுவர்போன்று உடை அணிந்த வண்ணம் வந்து மறைப்புத்தட்டிகளை அகற்றுவர். ஒரு தட்டி (வலது புறம் உள்ளது) வெளியில் தெரிந்த பக்கம் உள்ளே திருப்பப்பட்டதும், ஒரு வீட்டின் முகப்புப் போல் தோன்றும். அதனை மேடையின் மே.வ. தில் வைப்பர். இடதுபுறம் இருந்த மறைப்புத்தட்டி மே. இ. ஆல் மேடைக்கு வெளியே எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மேடைக்கருகில் வைக்கப்படும்.

எல்லோரும்: சின்னச் சின்னப் பிள்ளைகள் நாம்,
சிறந்த நல்ல பிள்ளைகள் நாம்,
நல்ல நல்ல கதைகளை நாம்
நாடகமாகவே கற்றிடுவோம்
கூடிக்கூடி வாழ்ந்திடுவோம்,
கவலை இன்றி வாழ்ந்திடுவோம்
பாடிப் பாடி ஆடிடுவோம்
பாலர்கள் ஒன்றாய்க் கூடிடுவோம்
ஆடு பூனை நரி கரடி,
பன்றி சேவல் நாய் குரங்கு
ஆகவே நாங்கள் வேஷம் இட்டு
அவற்றைப் போலவே நடத்திடுவோம்
வாருங்கள் வாருங்கள் பாலர்களே,
பாருங்கள் பாருங்கள் நாடகத்தை
சின்னச் சின்னப் பிள்ளைகள் நாம்,
சிறந்த நல்ல பிள்ளைகள் நாம்
நல்ல நல்ல கதைகளை நாம்
நாடகமாகவே கற்றிடுவோம்.

(மனிதன் ம.ம. வில் நிற்க, கரடி, நரி, குரங்கு ஆக வேஷம் போட உள்ளவர்கள் கீ.வ, தொடக்கம் ம.ம. வரை வரிசையாக பார்வையாளர் கூட்டத்தைப் பார்த்தபடி நிற்பர். ஆடு, பன்றி, பூனை'

நாய், சேவல் ஆக வேஷம் போட உள்ளவர் அவ்வாறே கி. இ. தொடக்கம் ம.ம. வரை நிற்பர். எல்லோருமாக அரைவட்ட வடிவில் நிற்பர்.)

மனிதன் : (ம. ம. யில் இருந்து கி. ம. க்கு வந்து) பிள்ளைகளே: உங்கள் எல்லாருக்கும் “ஓடி விளையாடு பாப்பா” எண்ட பாட்டுத் தெரியுமல்லே? (பார்வையாளர் பதிலை ‘ஆம்’ என்று எதிர்பார்க்கலாம்) அச்சா ... நாங்கள் இப்ப அந்தப் பாட்டிலை சொன்னபடி கூடி விளையாடப்போறம். ... “கூடி விளையாடு பாப்பா” எண்டும் அந்தப் பாட்டிலை சொல்லியிருக்கல்லே? (பார்வையாளர் “ஓம்”) ஓம் ... ஓம் “பாப்பா” எண்டு சொல்லிறது ஆரை? (பார்வையாளர் “யிள்ளையனே”) ஓம் பிள்ளையனே ... நீங்கள் கெட்டிக்காரப் பிள்ளையள்... கெட்டிக்காரப் பிள்ளையளெண்ட படியால் உங்களுக்கு நாங்கள் ஒரு விளையாட்டு விளையாடிக் காட்டப் போறம் சரீதானே? (பார்வையாளர் “ஓம் ஓம்”) நாங் எல்லாரும் வேஷம் போட்டுக் கொண்டதான் விளையாடப் போறம் ... சரி ... நான் ஒரு கமக்காரன்.

(ஒரு சால்வையை எடுத்துத் தலையில் கட்டிக்கொள்ளுதல். வேட்டியைக் கொடுக்குப்போல் கட்டிக்கொள்ளுதல்; மண்வேட்டியை எடுத்துத் தோழில் வைத்துக் கொள்ளுதல்.)

மந். : சுந்தன் நல்ல கமக்காரன்
காய்கறித் தோட்டம் செய்திடுவான்.

மந். : கனிமரங்கள் நாட்டிடுவான்
காவல் நன்றாய்ப் புரிந்திடுவான்.

(திரும்பத்திரும்பப் பாடி வட்டமாகக் கமக்காரனைச் சுற்றி ஆடி முன்னிருந்த நிலைக்கு வந்துநிற்றல்)

மனிதன் : இந்தக் கமக்காரன் ஒரு ஆடு வளர்க்கிறான் (மேடையில் உள்ள மற்றவர்களைப் பார்த்து) ஆர் ஆடாக வேஷம் போடப்போறியள்?

ஒருவர்: நான், நான், நான் ஆடாக வரப்போறன்.

மனிதன்: எங்கை ஆடுபோலக் கத்தும் பாப்பம்.

ஆடு: பா..... ஆ... (ஆடுபோலக் கத்துதல்)

மனிதன்: அச்சா, இவர்தான் ஆடு, இவருக்கு இதைக் கட்டுவம் (வேஷம் கட்டுதல்) இப்ப சரியான ஆடுதான் இவர், இல் லையா? (பார்வையாளர் பதில்) ஆர் பண்டியர் வாரியன்?

ஒருவர்: நான், நான், நான் பண்டியர் வாரன்.

மனிதன்: அச்சா இவர்தான் பண்டி. இவருக்கு இதைக் கட்டுவம். (வேஷம் கட்டுதல்) சரியான பண்டிதான் இவர் இல்லையா? (பார்வையாளர் பதில். பன்றிபோல் கத்துதல்)

மனிதன்: (உரத்துச் சிரித்துவிட்டு) இப்ப ஆர் நாயாய் வாரியன்?

இருவர்: நான், நான், நான் நாயா வாரன் (ஒருவரை ஒருவர் தள்ளி முத்தப் பார்த்தல்)

மனிதன்: ஆ.....ஆ..... சண்டை பிடிக்காதையுங்கோ, நாங்கள் ஒற் றுமையாய் விளையாட வேணும்..... அட இரண்டுபேர் நாயாய் வர ஆசைப்படுகினமே..... இவை ரெண்டுபேரிலே யும் ஆர் நாய்க்கு நல்ல பொருத்தமெண்டு எப்பிடிக்கண்டுபிடிக்கலாம்? ... இம் (யோசித்தல்) எப்பிடிக்கண்டு பிடிக்கலாம் ... நீங்கள் சொல்லுங்கோ பாப்பம் (பார்வை யாளர் பதில்) ஒம் அதுதன் சரியான வழி... கெட்டிக் காரர் நீங்கள் ... ஒம் குலைக்கச் சொல்லிக் கேட்ப ம்..... எங்கை நீர் முதல்லை குலையும் பாப்பம்

ஒருவர்: மியாவ் ... மியாவ் ...

மனிதர்: நாயைப்போலக் குலையும், குலையும்.

ஒருவர்: மியாவ்... மியாவ்...

மனிதன்: இவர் என்னத்தைப்போலக் கத்தினார்? (பார்வையாளர் பதில்) ஓ..... பூனைபோல கத்தினார் ... நான் ஒரு பூனையும் வளர்க்கிறன். இவர் பூனையா வரட்டும் என்ன? (பார்வையாளர் பதில்) அச்சா இவருக்கு இதைக் கட்டு வம் (வேஷம் கட்டுதல்)

மற்றவர்: வ்வ், வ்வ், வ்வ், வ்வ், வ்... வ்...

மனிதன்: சோக்கு... நாய் போலையே குலைக்கிறார், என்ன? அச்சா நாய் இவர். இவருக்கு இதைக் கட்டுவம்.
(வேஷம் கட்டுதல்)

நாய்: வ்வ்... வ்வ்... வ்வ். (குலைத்தபடி பூனைத்து பாய்தல் - பூனை நேற்தல், ஆறும் பன்றியும் பயந்து கந்துதல்)

மனிதன்: ஒ... கோ... கோ... கோ... நீங்கள் உப்பிடிச் சண்டை பிடிச்சுக் கத்தக் கூடாது. எல்லாரும் ஒற்றுமையாக இருக்கவேணும். விளங்கிச்சுதே?

எல்லோ: ஓம்.

மனிதன்: சரி. நீங்கள் ஆளுக்காள் உதவியா இருங்கோ, நான் வெளியிலே போட்டுவாறன்.

எல்லோ: ஓம், ஓம்... (மனிதன் கி. இ. ஆல் வெளியேறுதல்)

ஒருவர்: (வேஷம் கிடையாதவர்களில் ஒருவர்) எங்களுக்கு ஒரு வேஷமும் தராமல் போட்டார் இந்த மனிசன்.

இன்னொ: அவர் போனால் போகட்டும். நெடுக உந்த மனிசர் கட்டிற் வேஷத்துக்கு நிண்டு நாங்கள் ஆடுறதே?

மற்றவர்: இப்ப என்ன செய்வம்?

நாய்: பேசாமல் வீட்டை போங்கோ. இன்னொரு முறைக்கு உங்களுக்கு வேஷம் கிடைக்கும்.

வேறொரு: நீர் பேசாமல் இரும்.

இன்னொ: எங்களுக்கு விரும்பின வேஷத்தை நாங்களே போட்டுக் கொள்வம்.

அனைவ: (வேஷம் கிடையாத அனைவரும்) ஓம், ஓம், அதுதான் நல்ல புத்தி.

இன்னொ: நாங்கள் எல்லாரும் காட்டிலே இருக்கிற மிருகங்கள்.

அனைவ: ஆகா! உது நல்ல யோசனை.

அனைவ: (இன்னொருவரைப் பார்த்து) நீங்கள்தான் கரடி.

இன்னொ: சரி உங்கடை விருப்பப்படி..... நான்தான் கரடி (வேஷம் கட்டிக் கொள்ளுதல். கரடிபோல் நடத்தல்)

அனைவ: (மற்றவரைக் காட்டி) இவர்தான் குரங்கு.

மற்றவர்: அச்சா! நான்தான் குரங்கு எனக்கும் வேஷத்தைக் கட்டி விடுங்கோ... (கரடி வேஷத்தைக் குரங்குக்குக் கட்டுதல்)

அனைவ: (வேறொருவரைக் காட்டி) இவர்தான் நரி

வேறொ: நான்தான் நரி..... நான்தான் நரி..... (வேஷம் கட்டுதல், நரி போல் சுத்தி ஓடுதல்)

ஒருவர்: நான் சேவல்... நான் சேவல்...

கரடி: காட்டிலை எங்காலே சேவல்? வேறா மிருகத்தைச் சொல்லும்.

ஒருவர்: இல்லை, நான் சேவல்தான்..... வேறா வேண்டாம்.

நரி: சரி காட்டிலையும் காட்டுச்சேவல் இருக்குந்தானே.....

குரங்கு: பின்னைச் சரி, நரியார் சொன்னதுபோல சேவலாக இருக்கட்டும்.

கரடி: நாங்கள் எல்லாரும் அவருக்குக் காவலாக இருக்கவேண்டி வரப்போகுது.

ஒருவர்: இஞ்சாரும் கரடியார் ஒருத்தற்றையும் காவல் வேண்டாம். (வேஷம் கட்டிக்கொள்ளுதல், கூவுதல்)

கரடி: பின்னைச் சரி வாருங்கோ. நாங்கள் காட்டுக்குப் போவம்.

நரி, குர: ஓம், நாங்கள் காட்டுக்குப் போவம்.

சேவல்: நான் வரயில்லை; நீங்கள் போங்கோ. கொக், கொக்,

குரங்கு: சேவலார் வராட்டி எங்களுக்கென்ன. (செல்லுதல்)

(மனிதன் வந்தபடி ... [செல்லும் குரங்கு, நரி; கரடி ஆகியவற்றைப் பார்த்து])

மனிதன்: காட்டு மிருகங்களே! இங்கை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போங்கோ. (அவை திரும்பி வருதல்)

கரடி: என்ன வேணும்? நாங்கள் காட்டுக்குப் போறம்.

மனிதன்: கோவியாதையும் கரடியாரே; உங்களுக்கெண்டுதான் உந்த வேஷங்களை வைச்சிருந்தனன். மறந்து போட்டன்.

குரங்கு: (புறத்தே) இம் ... சமாளிச்சுப் பேய்க்காட்டிறதிலை இந்த மனிசரைக் கேட்டுத்தான்.

மனிதன்: குரங்கனார் என்ன சொல்லுறியள்?

நரி: இல்லை ... இனி என்ன செய்வம் எண்டு கேக்கிறார்.

மனிதன்: சோக்கான ஒரு விளையாட்டுக் கிடக்குது.

குரங்கு: அப்ப நிப்பம் (கரடி நரியிடம்)

மனிதன்: நாங்கள் கிழங்கவிச்சத் தின்னுவமே?

பன்றி: என்ன கிழங்கு?

நரி: மரவள்ளிக்கிழங்கு

பூனை: எங்கை இருக்குது கிழங்கு?

நாய்: அங்கை இருக்குது மரவள்ளி மரம். (மே. இ. தில் இருக்கும் மரவள்ளி மரத்தைக் காட்டுதல்)

மனிதன்: ஓம் ... அந்த மரவள்ளி மரத்தைப் பிடுங்குவம்.

எல்லோர்: ஓம் ... ஓம் பிடுங்குவம் (எல்லோருமாக மரவள்ளி மரத்தை நோக்கி ஓடுதல்)

மனிதன்: ஆகர் ... கர் ... கா ... நீங்கள் பிடுங்க மாட்டியள் ... நான் பிடுங்கிறன். (மனிதன் சென்று இழுத்துப் பார்க்கிறான், முடியவில்லை)

குரங்கு: (புறத்தே) தவிச்ச நிண்டு ஒரு காரியம் செய்யேலாது எண்டு இந்த மனிசனுக்குத் தெரியாது.

மனிதன்: என்னவாம் குரங்கனார்?

கரடி: என்னைப்போய் உங்களுக்கு உதவிசெய்யச் சொல்லிறார்.

மனிதன்: சரி கரடியார் வாரும் பாப்பம் (கரடி சென்று மனிதனைப் பிடித்து இழுத்தல். மனிதன் மரத்தை இழுக்கிறான், சரிவரவில்லை)

ஆடு: நானும் வரட்டே?

கரடி: ஓம் வாரும் ஆடனார் (கரடியைப் பிடித்து இழுத்தல், சரிவரவில்லை)

நரி: நான் வரட்டே?

ஆடு: ஓம் வாரும் நரியார். (ஆட்டின் வாலைப் பிடித்திழுத்தல்)

பன்றி: நானும் வரட்டே?

நரி: ஓம்வாரும் பண்டியார் (நரிவாலைப் பன்றி பற்றி இழுத்தல்)

நாய்: நான் வரட்டே? வவ், வவ், வவ்

பன்றி: ஓம் வாரும் (நாய் பன்றியின் வாலைப் பற்றி இழுத்தல்)

பூனை: நானும் வாறன்? மியாவ் ...

நாய்: வாரும் பூனையாரே (பூனை நாய் வாலை இழுத்தல்)

குரங்கு: நான் வராமல் உது பிடுங்குப்படாது.

பூனை: வாரும், வாரும் குரங்காரே (பூனை வாலைக் குரங்கு பற்றுதல்)

சேவல்: நானும் வரட்டே இழுக்க?

குரங்கு: வாரும் சேவலாரே. கெதியா வாரும். (சேவல் குரங்கின் வாலை இழுத்தல். சிறிது நேரத்தில் எல்லாரும் உன்னி இழுத்தல்)

எல்லா: ஏலேலோ..... ஏலேயலோ ஏலேலோ ஏலேயலோஹம்
(நிமரென "இழுக்க ஒருவர்மேல் ஒருவராக விழுதல் . . . கிழங்கு பிடுங்
கப்பட்டு மனிதன்மீது மரம் விழுதல்)

(கரடி எழுந்து பாட மற்றவரும் பாடுதல். அரைவட்ட வடிவில்
நின்று பாடுதல்... ஆடிஆடிக் கடைசி இரண்டு வரியும் பாடும்போது
மே. வ. தொடக்கம் கீ. இ. வரை நின்று ஒருவரை ஒருவர் வாலில்
பிடித்து இழுத்து முன்போல் விழுந்து எழும்புதல்)

கரடி: எங்கள் கமக்காரர், எங்கள் கமக்காரர்,
எண்ணிப் பார்த்து நட்டார் ஒரு மரவள்ளி,

குரங்கு: நன்றாக வளர்ந்திடவே நல்ல தண்ணீர் அள்ளி,

ஆடு: நாள் தோறும் வார்த்து வந்தார் நயமாக.

நாய்: நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய்

சேவல்: நல்ல மரவள்ளி வந்தது பனைமரமாய்,

பூனை: பாலர் நாங்கள் கூடி ஒன்றாய் அதை இழுத்தோம்;

பன்றி: பளாரென்று கீழே விழுந்து பல்லை உடைத்தோம்.

மனிதன்: உங்கடை பாட்டும் ஆட்டமும் சோக்கா இருக்கு. கரடி
யாரும் நரியாரும் குரங்காரும் எங்க இருக்கப்போறியள்?

நரி: நாங்கள் காட்டிலை இருக்கப்போறம்.

குரங்கு: உதிலை கிட்டத்தானே காடு இருக்கு.

கரடி: காடுதானே எங்கடை வீடு,

மனிதன்: சரி, நீங்கள் காட்டிலை போய் இருங்கோ.

கர.நரி.குர: டாட்டா டட்டா (சபையோருக்கு) டட்டா போட்டு
வாறம் வணக்கம் (கீ, வ. ஆல் செல்லுதல்)

மனிதன்: நீங்கள் எங்கை இருக்கப் போறியள்?

ஆடு: எங்களுக்கு இந்த இடத்தை விட்டால் வேறு இடமில்லையே

நாய்: உங்கடை வீடுதானே எங்கடை வீடு.

மணிதன்: ஓம் ... அதுதான் உங்களுக்கு விருப்பமான இடங்களிலே இருங்கோ

பூனை: நான் முத்தத்து மணல்லை. (ம.ம. இல் குந்துதல்)

நாய்: நான் வீட்டு வாசல்லை. (மே.வ. வீட்டுக்கு முன் குந்துதல்)

சேவல்: நான் கூரைக்கு மேலை (மே.வ. இல் உள்ள கூரையில் ஏறுதல்)

மணிதன்: ஆடாரும் பண்டியாரும் எங்கையிருக்கப் போகினமாம்?

ஆடு: நான் ஒரு இடம் தேடவேணும்.

பன்றி: நானும் ஒரு இடம் தேடவேணும்.

மணிதன்: சரி, நீங்கள் இரண்டு பேருமா இருக்க இடம் தேடுங்கோ.
நான் தோட்டத்துக்குப் போட்டுவாறன்.

எல்லோர்: டட்டா... போட்டு வாங்கோ ... வணக்கம்.

மணிதன்: வணக்கம்... வணக்கம் (கி.இ. ஆல் செல்லுதல்)

ஆடு: (கி. இ. க்கு வந்து)

சின்ன ஒரு வீடு கட்டிச் சிறிய நல்ல வீடு கட்டி

நாமிருவர் வாழ்ந்திடுவோம் நன்றாக.

நாமிருவர் வாழ்ந்திடு வோம் நன்றாக. (ஆட்டுச் சத்தம்)

பன்றி: ஆடனாரே,

ஆடு: இம்?...

பன்றி: கேட்டுப் பாப்பமே?

ஆடு: ஆரிட்டை?

பன்றி: உவையளிட்டை த்தான்.

ஆடு: என்னண்டு?

பன்றி: உதவச்சொல்லி.

ஆடு: உதவுவினமே?

பன்றி: கேட்டுப்பாப்பம்.

ஆடு: சரி, வாரும்.

பன்றி: காலை எழுந்து கூவுகின்ற சேவலாரே!

ஆடு: கள்ளர் கண்டு கடித்துத்தரத்தும் நாயாரே!

பன்றி: பட்டுப்போன்ற மேனி கொண்ட பூனையாரே!

இருவரும்: பக்கபல மாக நின்று உதவு விரே.

ஆடு: ஒரு சின்ன வீடுகட்ட எங்களுக்குத் தயவு செய்து உதவி செய்யிறீர்களே.

நாய்: (ஆட்டத்துடன் பாட்டு) நல்ல கமக்காரர் தந்த வீடு நமக்குண்டு (திரும்பவும்) நாழுமக்குதவ மாட்டோம். (திரும்பவும்)

பூனை: (ஆட்டத்துடன் பாட்டு)
எம்மைப்போல இங்கு வந்து இந்த வீட்டில் வாழுங்கள்.
(திரும்பவும்)
எதுக்குமக்கொரு வீடு என்று தானே கேட்கிறோம். (திரும்பவும்)

ஆடு: மழை வந்தால் ஒதுங்கி நிற்க நமக்கொரு வீடு வேண்டும்.
(திரும்பவும்)

பன்றி: நல்ல பனி அடிக்கும்போது பதுங்கி நிற்க வீடு வேண்டும்.
(திரும்பவும்)

நாய்: இந்தப் பெரிய வீடிங்கையிருக்க ... வவ்... வவ் ... வவ் ...
உந்தச் சிறிய வீட்டை நமக்கேன்? (திரும்பவும்)

பூனை: இந்தப் பெரிய வீடிங்கையிருக்க... மீயாவ்... மீயாவ்...
உந்த சிறிய வீட்டை நமக்கேன்? (திரும்பவும்)

சேவல்: (கூரையில் இருந்தபடியே)
இந்தப் பெரிய வீடிங்கையிருக்க ... கொக்... கொக் கொக்
உந்தச் சிறிய வீட்டை நமக்கேன்? (திரும்பவும்)

ஆடு: உங்களுக்கு இந்த வீடு வேண்டாம் என்கிறீர்கள், எமக்கிதைக் கட்டிக் கொள்ள உதவுவீரே, நண்பர்களே.

ஆடு,பன்றி: உதவுவீரே நண்பர்களே, உதவுவீரே நண்பர்களே.

நாய்: இல்லை முடியாது, வவ் வவ் வவ்

பூனை: இல்லை முடியாது, மியாவ், மியாவ், மியாவ்...

சேவல்: இல்லை முடியாது, கொக் கொக் கொக்...

(பன்றியும் ஆடும் உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டு, வீடுகட்டும் தொழில் களுக்குரிய ஊமங்களை நிகழ்த்துகின்றனர், பாடியவண்ணம் அதேசமயம் கி. வ. தில் நிற்கும் நாய், பூனை, சேவல் மூவரும் அங்கு நடப்பதை அறியும் ஆவலில் உள்ளனர்.)

பன்றி: நல்ல களிமண்ணெடுத்து நடுவில் தண்ணீர் விட்டு வைத்து உளக்கியுளக்கிக் குழைத்திடுவோம் செம்மையாக.
உளக்கியுளக்கிக் குழைத்திடுவோம் செம்மையாக.

சேவல்: என்ன, உங்களை ஏதோ சத்தம் கேக்குது?
ஆடனாரும் பண்டியாரும் என்ன செய்யினை?

பூனை: ஏன், நீர் திரும்பிப் பாருமன்.

சேவல்: நான் மாட்டன். எனக்கென்ன ரோசமில்லையே?

நாய்: பூனையார், நானும் அவையைத் திரும்பிப் பாக்கமாட்டன்.

சேவல்: ஓம்... “சீச்சி, வெக்கமில்லாமல் பாக்கினம்” என்று அவை பிறகு பகிடி பண்ணுவினம்.

ஆடு: குழைத்த களிமண்ணை அள்ளி அச்சில்ப்போட்டுக்கல்லறுத்து, முத்தத்திலே காயவைப்போம் மூன்று தினங்கள்.
முத்தத்திலே காயவைப்போம் மூன்று தினங்கள்.

சேவல்: ஆடனார் பாடினார் போலே... கொக், கொக். உங்கை என்ன நடக்குது?

நாய்: நான் ஒரு வழி சொல்லட்டே?

சேவல்: என்ன வழி? நாயார்.

நாய்: பூனையாரே.

பூனை: ஓய், மியோவ்.

நாய்: கண்ணை மூடி, நித்திரைபோல பொய்க்கு இருந்துகொண்டு, எல்லாத்தையும் பாக்கிறதிலே நீர்தானே கெட்டிக்காரன்.

பூனை: மியோவ் ... உங்களுக்கு என்னோடைதான் பகிடி.

சேவல்: கொக், கொக். சினுங்காமல் பாத்துச் சொல்லும் பூனையார்

பூனை: நீர், கொக் கொக் எண்ணாமல் இரும். நான் பாத்துச் சொல்லிறன்.

நாய்: சொல்லும், சொல்லும்; வொவ் வொவ், வொவ் வொவ்

சேவல்: சொல்லும், சொல்லும்; கொக் கொக், கொக் கொக்.

பூனை: (வானொலி அறிவிப்பாளர் போல்) சிறுவர் வானொலி நிலையம். நேரம் ஏழு மணி பதினைந்து நிமிஷங்கள். சிறுவர் வீடமைப்புத் திட்டத்தின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பதற்கு, நேயர்களை, சிறுவர் நகரத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறோம். அழைத்துச் செல்பவர், மீசைக்காரப் பூனையார்.

நாய்: வானொலி மாமாவா விட்டார் பூனையார்!

சேவல்: கொக் கொக், சோக்கு, வடிவாச் சொல்லும் பூனையார்.

பூனை: நேயர்களே!

சேவல். நாய்:) ஓம். ஓம்.

பூனை: சிறுவர் நகரத்தில் திருவாளர்கள் ஆடனாரும் பன்றியாரும் சிரமதான முறையில், சுயமுயற்சித் திட்டத்தின்கீழ் சின்ன வீடொன்று கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவரையில் களிமண்ணைக் குழைத்துக் கல் அறுத்துக் காயவைத்துவிட்டார்கள். இப்போ ஆடனார் சிறிய தள்ளுவண்டியில் கல் எடுத்து வருகிறார். பன்றியார் கையில் சாந்தகப்பையுடன் நிற்கிறார்... நேயர்களே, அவர்கள் களைப்பை மறக்கப் பாடிக்கொண்டே வேலை செய்யிறார்கள் ... பாடலைச் சற்றுக் கேளுங்கள் ...

பன்றி: காய்ந்த கல்லை எடுத்தடுக்கிச் சாந்துமதில் பூசி வைத்துக் கட்டிடுவோம் நேராகச் சுவர்களையே.
கட்டிடுவோம் நேராகச் சுவர்களையே.

பூனை: நேயர்களே!

சேவ.நாய்: ஓய்!...

பூனை: ஆடனார் ஒவ்வொரு கல்லாக எடுத்துக் கொடுக்கப் பன்றி யார் சாந்து பூசிச் சுவர் கட்டினார்.

நாய்: ஓ, அதுதான் அவை பாடின பாட்டிலேயே விளங்கிச்சதே.

பூனை: நேயர்களே! அவர்கள் இருவரும் இப்போ மரம் அரிகிறார்கள்.

சேவல்: ஏனாம் மரம் அரியினம்?

நாய்: கூரைக்காக்கும்.

பன்றி: யன்னலொடு வீடுகட்டிக் கதவுமதில் பூட்டிவைத்து,
சின்ன நல்ல வீடு ஒன்று கட்டுவோமே.
சின்ன நல்ல வீடு ஒன்று கட்டுவோமே.

பூனை: ஒமோம், சட்டம் மூட்டுகிறார்கள். ஆ... கதவு பூட்டுகிறார்கள். யன்னலும் பூட்டுகிறார்கள். நேயர்களே! நடப்பவற்றைக் கேளுங்கள்.

(ஆடும் பன்றியும் தட்டியை மே. இ. க்கு தள்ளிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பாடுகிறார்கள்)

ஆடு: சின்ன வீடு கட்டினோமே, சிறிய வீடு கட்டினோமே.
நாம் அதிலே வாழ்ந்திடுவோம் நலமாக.
நாம் அதிலே வாழ்ந்திடுவோம் நலமாக.

பன்றி: யன்னலொன்று கட்டிவிட்டோம்,
கதவுமதில், பொருத்தி வைத்தோம்,
பிள்ளைகள்போல் நாமினி அதனுள்,
தவளுவோம், புரளுவோம், உருளுவோம்.
பிள்ளைகள்போல் நாமினி அதனுள்,
தவளுவோம், புரளுவோம், உருளுவோம்.

பூனை: நேயர்களே! ஆடனாரும் பன்றியாரும் வீட்டுக்குள் செல் கின்றனர். நாம் இனி நிலையம் திரும்புவோம்.

(ஆடும் பன்றியும் வீட்டுக்குள் சென்றதும், நாய், பூனை, சேவல் ஓடிச்சென்று புதிய வீட்டைப் பார்க்கின்றனர். பின் மெதுவாகத் தத்தம் இடங்களில் போய் இருக்கிறார்கள். ஒளி மங்கியபின் இடி, மின்னல், காற்று. மழை தொடங்குகிறது.

நா.பு.சே.: இடி இடிக்குது மின்னல் வெட்டுது மேகம் கறுத்து வருகுது. குடியெழுப்பக் கோடைமழை கொட்டிக்கொண்டே வருகுது. கடல் பெருகுது காத்தடிக்குது கண்ணுக்குள்ளே மண்ணுமாய் உடல் நடுங்குது. ஒதுங்கி நிற்க வீடு பூட்டிக்கிடக்குதே! கொட்டுமழை வெள்ளம் வந்து முத்தத்திலே பெருகுது; எட்டிக்காலை எடுத்து வைத்தால் சேற்றுக்குள்ளே புதையிது; குட்டி வீடு கட்டி அந்த ஆடனாரும் பன்றியும் சொட்டுமழை யேனும் தம்மில் பட்டிடாமல் இருக்கிறார்.

நாய்: வீடுகட்ட அவைக்கு நாங்கள் உதவியிருந்தால் இப்ப அந்த வீட்டுக்கை போய் இருக்கலாமே.

பூனை: அவை கேக்க முன்னமே நாங்கள் உதவி செய்திருக்க வேணும்.

சேவல்: கேட்டாப் பிறகும் உதவி செய்யாமல் விட்டிட்டம்.

நாய்: மழை விட்டாப்பிறகு தானே இந்த மனிசனும் வருவார். அதுவரைக்கும் மழையிலே நனை முடியுமே? (இடியொன்று பலமாக இடிக்க)

எல்லோ: ஐயோ!

பூனை: ஆடனாரிட்டையும் பண்டியாரிட்டையும் கேப்பமே!

நாய்: என்னண்டு?

பூனை: மழை விடும் வரைக்கும் எங்களையும் அவேன்ரை சின்ன வீட்டுக்குள்ளே இருக்கவிடச் சொல்லி.

நாய்: ஓம் கேப்பம்.

சேவல்: என்னுடைய ஏலாது. நீங்கள் ஆரும் கேழுங்கோ.

நாய்: என்னாலையும் ஏலாது.

பூனை: எல்லாருமாகக் கேப்பம்.

சேவல்: பூனையாரே நீர் கேடும் நாங்கள் பின்னுக்கு வந்து நிற்கிறம்.

பூனை: சரி வாருங்கோ, நான் கேக்கிறன். (பூனை, நாய், சேவல் செல்லல். சிறு வீட்டின் கதவில் தட்டிக் கூப்பிடுதல்) ஆடனாரே, பண்டியாரே (ஆடும் பன்றியும் யன்னலைத் திறந்து பார்க்கின்றன.)

ஆடு: ஆர் கூப்பிட்டது?

பூனை: அது நாங்கள்தான்.

பசு: பூனையாரே என்ன வேணும்?

பூனை: கடும் மழை பொழியுது. மழை வீடும் வரைக்கும் நாங்களும் உங்கடை வீட்டிலே இருக்க விடுவீங்களோ?

ஆடு: ஓம் பூனையாரே. நீர் மட்டும் உள்ளே வாரும்.

பூனை: மற்ற ரெண்டு பேரும்?

பன்றி: அவைக்கும் வாய் இருக்குத்தானே வேணுமெண்டால் கேக்கட்டன். (கதவைத் திறந்து பூனையை உள்ளே விடல்)

நாய் (கி. இ. க்கு வந்து) இப்ப என்னப்பா செய்வம்?

சேவல்: கெட்ட பண்டியாருக்கு வாய் கொழுத்துப் போச்சு.

நாய்: நானும் கேட்டுக்கொண்டு உள்ளே போகப்போறன்.

சேவல்: எனக்கும் சேர்த்துக் கேளும்.

நாய்: (ம. இ. க்கு சென்று) ஆடனாரே! பண்டியாரே.

ஆடு: (யன்னலிலே பார்த்து) எங்களோட பூனையாரும் இருக்கிறது உமக்குத் தெரியாதோ? அவரையும் கூப்பிடும். (மறைதல்)

நாய்: ஆடனாரே! பண்டியாரே! பூனையாரே!

(ஆடு, பன்றி. பூனை எட்டிப்பார்த்தல், யன்னலால்)

பூனை: என்ன வேணும்?

நாய்: எங்கள் ரெண்டு பேரையும் உங்கடை வீட்டுக்கை விடுங்
கோவன். குளிர் நடுங்குது.

பூனை: நீர் மட்டும் உள்ளே வாரும். (கதவைத் திறந்து நாய் உள்ளே
செல்லுதல்.)

(இடி முழக்கம் மின்னல் சேவல் பயந்து, பதுங்கி, கீ. ம. இல் நிற்
கும் நேரம் - மனிதன் கீ.இ. தால் வருதல். மே. வ. இல் உள்ள தன்
வீட்டை அடைந்து, கதவு திறந்து உள்ளே செல்லுதல். அப்போது
சேவலும் அந்த வீட்டுக்குச் செல்ல எத்தனித்தல்)

மனிதன்: மழையில் நனைஞ்சு, சுரத்தோடை இங்கை எங்கை வாரும்?
நனைஞ்சால் என்ன செத்துப்போயிபோ? போய் மரக்கொப்
பிலை ஏறி இரு. சூய். (கதவைச் சாத்துதல்)

சேவல்: இந்த மனிசரை நம்பினவர் நடுத் தெருவிலே தான். உவர்
சொல்லியே நான் மரக்கொப்பிலை ஏற வேணும். இல்லை...
இண்டைக்கு நான் நடு முத்தத்திலே தான் நிக்கிறது.
அட ... இரவும் வருகுது. ... இரவிலே இதிலே நிண்டால்
காட்டு நரியும் ஓநாயும் என்னைப் பிடிச்சுத் திண்டிடுங்கள் ...
கூரையில் ஏறி இருப்பம்.

(கூரையில் ஏறிச் சிறிது நேரத்தில் நித்திரையாய்ப் போதல்.
நரி பாடி ஆடிக்கொண்டு வருதல், கீ. வ. ஆல்)

நரி: கோடை மழை கொட்டினாலும் கொடிய மின்னல் வெட்டினா
காட்டு நரி நான் பயந்து கம்மா இருக்க மாட்டேன். [லும்
நட்ட நடு நிசியில், நல்ல ராத்திரிப் பொழுதில்
நான் உறங்க மாட்டேனே நல்ல வேட்டை நாடிடுவேனே.

வாடைக்காற்று வீசினாலும் வாயில் மண்ணைத் தூவினாலும்,
வேட்டைநரி நான் பதுங்கிப் பாயாதிருக்க மாட்டேன்.
கட்டைக் கறுப்பிருட்டில் கள்ளர் வரும் இருட்டில்
சுட்டிநரி நான் அயர்ந்து கண்ணை மூடமாட்டேன்.

(கூரையில் உறங்கும் சேவலைக் கண்டு கீ. இ. க்கு வந்து இரகசியமாக)
ஆகா! உரத்துப் பாடிக் கூரியத்தைக் கெடுத்துவிடப்
பார்த்தேனே. நான் தேடிவந்த இரை வேலிலீலை இருக்கிற
இரையைப் பாருங்கோ. எட்டாத உயரத்திலே இருக்குதே.
எட்டாத முத்திரிப் பழத்தைப் போல இதை விடேலாது.

ஓயார் ஆரும் இப்ப வந்தா சேவலாரை முழுசாப்
பிடிச்சுத் திண்டு போடுவார். எனக்குச் செட்டைதான்
மிஞ்சும். எனக்கேன் செட்டையைக் கட்டிப் பறக்கவே?
(குரங்கு கி.வ. ஆல் பாடிக்கொண்டு வருதல்)

குரங்கு: காட்டிலை காற்று கடுமையாய் அடிக்குது
பாட்டிலை மரந்தடி பாறி விழுக்குது
வீட்டிலை இருக்கிற மனிசருக்கென்ன
மேட்டிலை இருந்திட்டு மழைவிடப் போவம்

எங்கடை சந்ததி தாமென்ற சங்கதி
எங்கடை மனிசருக் கெல்லாந் தெரிந்துமே
எங்களைத் தங்களி லொருவராய் நினைப்பது
தங்களுக்கு கவமான மென்றில்லே நினைக்கிறார்.

நரி: குரங்கனாரே, பிலத்துப் பாடாதையும்.

குரங்கு: ஏன்?

நரி: அந்த வீட்டுக் கூரையைப் பாரும்... பாஞ்சு பிடிச்சால்...

குரங்கு: பாச்சலுக்கும் உமக்கும்தானே வெகு தூரமாச்சே, முந்தி
ஒருக்கா முந்திரிப் பழத்துக்குப் பாஞ்சு பார்த்தது நினைவி
ருக்குதே?

நரி. அதுதானே எட்டாத பழம் புளிக்குமெண்டு அப்பவே
சொல்லிப் போட்டனே.

குரங்கு: பின்னை இப்ப ஏன் கூரைச்சேவலைப் பாஞ்சு பிடிக்க
நினைக்கிறீர்?

நரி: நான் பாய இனிமேலும் நினைப்பனே? நீர் பாஞ்சுபிடிச்
சால் நமக்கு நல்ல உணவாகும்.

குரங்கு: என்ன காணும் சொன்னீர்? சேவல் ... நமக்கு நல்ல
உணவோ! நாங்கள் பரம்பரைச் சைவர் காணும்...எங்கடை
சந்ததியிலை ஆராவது மச்சம் சாப்பிட்டதை நீர் கண்டி
ருக்கிறீரோ காணும்?

- நரி: ஏன் இல்லை? நாங்களெண்டாலும் மச்சத்தைப் பச்சையாகத் தின்னிறம். உங்கடை சந்ததி அவிச்சுப் போட்டல்லே தின்னிது.
- குரங்கு: என்னது? குரங்குச் சந்ததி மச்சத்தை அவிச்சுப் போட்டுத் தின்னுதோ?
- நரி: ஓம் மனிசரை மறந்து போனியளே?
- குரங்கு: எங்கடை இனத்துக்கே அவமானந்தேட வந்ததுகளல்லே அதுகள். அதுகளாலே நாங்கள் வெளியிலே தலை காட்ட முடியாமல் கிடக்குது. (பெருமூச்சு)
- நரி: குரங்காரே.
- குரங்கு: இம்...
- நரி: நீங்கள் ஒருக்கா வேலியிலே பாய்ஞ்சிங்களெண்டால் நித்திரையாய்க் கிடக்கிற சேவல் திருக்கிட்டுப் பறந்து நிலத்திலே விழும்... நான் பாஞ்சு கழுத்திலே பிடிச்சுடுவன்.
- குரங்கு: உந்த வேலை செய்யச் சொல்லி ஆரும் கெட்ட மனிசரைக் கேள். உடனே செய்வாங்கள். உன்னோடை கதைச்ச பாவம் போக நான் எங்கையும் குளத்திலே குதிச்சக் குளிக்க வேணும். (பெல்லுதல் கி. வ. ஆல்)
- நரி: (பெருமூச்சு விட்டபடி) போயும் போயும் இந்தக் குரங்கிடையே உதவி கேட்டன்.
- குரங்கு: (கி. வ. ஆல் உள்ளே வந்து) குளத்திலே குளிக்கிறதாலை பாவம் தீராது... நரியாரே, உமக்கு நான் உதவி செய்யத்தான் வேணும்...
- நரி: அச்சாக் குரங்கார்.
- குரங்கு: நீர் மற்றப பக்கம் திரும்பி காது ரெண்டையும் நல்லாப் பொத்திக்கொண்டிரும்... நான் கொஞ்ச நேரம் பதுங்கி இருந்து மெல்லச் சேவலுக்குக் கிட்டப்போய் வெடி கொழுத்தினது போலச் சடாரெண்டு கத்துவன். சேவல் காது வெடிச்சத் திடுக்கிட்டு உமக்கு முன்னாலே வந்து விழும்...

நீர் பிடிச்சுக்கொள்ளுமன்... நீர் காதைப் பொத்தாட்டி
உம்மடை காதும் வெடிச்சப் போம் ... கவனம்.

நரி: நான் காதுக்கை கட்டை வைச்ச அடைக்கவும் ஆயத்தம்.
குரங்காரே மெத்தப் பெரிய உபகாரம்.

குரங்கு: மெத்தப் பெரிய சத்தம் போடப் போறன்! நீர் காதைப்
பொத்தும் கெதியா

நரி: ஓம்... ஓம்... பொத்தீட்டன். (நரி காதைப் பொத்துக்கொள்ள
குரங்கு சிறிய வீட்டின் சுவைத் தட்டி மெதுவாக)

குரங்கு: ஆடலாரே, பண்டியாரே, (அவை யன்னல் வழியே பார்த்தல்)

பன்றி: ஆர் உது, குரங்காரே?

குரங்கு: ஓம்... ஓம்... மெதுவாகக் கதையுங்கோ.

பூனை: என்ன விசேஷம் இந்த நடுச் சாமத்திலே.

ஆடு: மச்சம் தின்னிற ஓனாய். நரி இரைதேடி அலையிற இந்த
இரவிலை நீங்கள் சைவக்காரன் எங்கை உலாத்திறியள்?

குரங்கு: காத்தடிக்கிற வேகத்திலே, காட்டு மரத்திலே இருக்க
முடியேல்லை, பின்னை இப்பிடி மேட்டுப்பக்கம் வந்தன்.
(நரியைக் காட்டி) நரியார் உங்கடை கிணைகிதர் சேவலாரைப்
பிடிச்சுத் தின்ன வழி பார்க்கிறார்.

நாய்: என்னது (நாய் சுவைத் திறந்து ஓடி வந்து நரிமீது பாய்தல். ஆடு,
பூனை, பன்றி, வந்து சுற்றி வளைத்து நாயிடமிருந்து நரியை விடுவித்து
நர்க்குப் புத்திகூறி விடுதல்)

ஆடு: நரியாரே, நாங்களெல்லாம் ஒற்றுமையாய் இருக்கிறம்.
நீர் எங்களை ஏமாத்தேலாது.

பன்றி: நீர் இந்தப்பக்கம் இனி வராதையும்.

பூனை: அந்தக்காலத்திலே புத்தியில்லாத சிங்கத்தை ஏமாத்தி
யிருப்பீர்.

நாய்: ஓம், இப்ப நாங்கள்தானே ராசா. எங்களை ஒருவரும்
ஏமாத்தேலாது.

ஆடு: சரி, சரி இந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிப்போம். (நரி பதுங்கிப்
பயந்து போதல். ம. வ. ஆல் போதல்- போகுமுன் திரும்பிக் குரங்கைப்
பார்த்து)

நரி: நீ உன்னை குரங்குப் புத்தியைக் காட்டிப் போட்டியே இருந்து பாருங்கோ, எல்லாருக்கும் என்ன செய்யிறனெண்டு.

நாய்: என்ன? (நரிமீது பாய்தல்- நரி தப்பி ஓடுதல். நரியைப் பின்தொடர்ந்து விட்டு நாய் ம.வ. ஆல் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு நிரும்புதல்) நரிக்குப் பின்னால் என்னெண்டு ஓடுறது.

குரங்கு: என்ன வாயு வேசத்திலே ஓடுதோ?

நாய்: வாயு தான் வேசத்திலே ஓடுது. (கிரிப்பு)

குரங்கு: நீங்கள் இனிமேல் தான் கவனமாக இருக்க வேணும். அது தன்னை நரிப்புத்தியைக் காட்டாமல் விடாது.

பன்றி: உதை ஒருக்கால் அந்தச் சேவலாரிட்டைச் சொல்லுங்கோ. தனக்குச் செட்டை இருக்கெண்ட கொழுப்பிலே இருக்கிறார்.

சேவல்: எல்லாரும் என்னோடை கோவிக்காதையுங்கோ. (இறங்கி வந்து ம. ம. யில் நின்று) தயவு செய்து என்னையும் உங்கடை சின்ன வீட்டிலே இருக்க விடுங்கோ.

ஆடு: ஓம் சந்தோசமா வந்து இரும் சேவலாரே.

சேவல்: குரங்கனாரே! நீங்களும் எங்களோடை வந்து இருங்கோவன்.

எல்லோ: ஓம், ஓம் நீங்களும் எங்களோடை இருங்கோ.

குரங்கு: சரி. உங்கடை விருப்பப்படி இருக்கிறன் எல்லாரும் வாருங்கோ. வீட்டை போய் இருப்பம்.)

(மிருகங்களின் வீட்டுக்குள் செல்லுதல். சிறிது நேரத்தால் தனது வீட்டிலிருந்து மனிதன் வருதல்)

மனிதன்: நல்லா விடிஞ்சு போச்சது. எங்கை ஆடனார், பண்டியார், நாயார், பூனையார், சேவலார் ஒருத்தரையும் காணன் அவையின்ற வீடும் பூட்டிக் கிடக்கு. (பார்வையாளர் பதில்) வீட்டுக்கைதான் இருக்கினமோ? (பார்வையாளர் பதில்) அப்ப இவை மட்டும் தானே, வேறே ஆரும் புது ஆக்களும் வீட்டுக்கை இருக்கினமோ? (பார்வையாளர் பதில்) மெய் தானே? குரங்கனாரும் இருக்கிறாரே? (பார்வையாளர் பதில்) நல்லது ராத்திரி நல்ல மழை பெய்ததே? (பார்வையாளர் பதில்)

அப்ப அவையெல்லாம் நல்லா நித்திரை கொண்டு எழும்பி
வரட்டும். நாங்களும் வெளியிலே போய் தண்ணி குடிச்
சிட்டு வருவம். (கீ. இ. ஆல் வெளியே போதல்)

இடைவேளை

(மனிதன் கீ. இ. ஆல் பிரவேசித்து கீ. ம. க்கு வந்து)

மனிதன்: ஆ ... நாங்கள் எல்லாம் இனிப்புத் திண்டு சோடாக்
குடிச்ச முடிச்ச, திரும்பவும் வந்திட்டம். அவை இன்னும்
நித்திரையாலே எழும்ப இல்லை. அவை எழும்பும் வரைக்
கும் நாங்கள் ஒரு பாட்டுப் பாடுவமே? (பார்வையாளர் பதில்)
அச்சாப் பிள்ளையன். அச்சாப் பாப்பாக்கள் பாப்பா
எண்டு ஆரைக் கூப்பிடுறனாங்கள் (பார்வையாளர் பதில்) ஓம்,
சின்னப் பிள்ளையனேத்தான் பாப்பா எண்டு கூப்பிடுறனாங்
கள். “ஓடி விளையாடு பாப்பா” எண்ட பாட்டு உங்க
ளுக்குத் தெரியும்தானே? ஓம், அதைப் பாடுவம். நீங்கள்
என்னோடை சேந்து பாடுங்கோ.

ஓடி விளையாடு பாப்பா- நீ
ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா!
கூடி விளையாடு பாப்பா- ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா!
எத்தித் திருடுமந்தக் காக்காய்- அதற்கு
இரக்கப்பட வேணுமடி பாப்பா
பாலேப் பொழிந்து தரும், பாப்பா! அந்தப்
பசுமிக நல்லதடி பாப்பா! (நாய் வருதல்)
வாலேக் குழைத்துவரும் நாய்தான்- அது
மனிதருக்குத் தோழனடி பாப்பா!
வண்டி இழுக்கும் நல்ல குதிரை- நெல்லு
வயலில் உழுதுவரும் மாடு. (ஆடு. குரங்கு அனைவரும் வருதல்)
அண்டிப் பிழைக்கும் நம்மை, ஆடு- இவை
ஆதரிக்க வேணுமடி பாப்பா!
காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு.

சேவல்: சேவல் அதிகாலையில் கூவும். (கூவுதல்)

நாய்; நாய் வீட்டைக் காக்கும்.

ஆடு: ஆடு பால் தரும்.

பன்றி: பன்றி பல குட்டி போடும்.

பூனை: பூனை எலி பிடிக்கும்.

குரங்கு: குரங்கு மரத்தில் தாவிப் பாயும்.

மனிதன்: மனிதன் நல்லவனாக வாழ வேண்டும்.
காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு- பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு...

எல்லோர்.: சாதிக்கொடுமைகள் வேண்டாம்- அன்பு
தன்னில் செழித்திடும் வையம்.
ஆதரவுற்றிங்கு வாழ்வோம்- தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.

அன்பென்று கொட்டு முரசே- மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்.
இன்பங்கள் யாவும் பெருகும்- இங்கு
யாவரும் ஒன்றெனக் கொண்டால்.

மனிதன்: மாலை முழுதும் விளையாட்டு- என்று
வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.

(அனைவரும் சில உடற் பயிற்சிகள் செய்தல்)

எல்லோரும் பாடம் படிச்சு பாட்டுப்பாடி விளையாடி களைச்
சுப்போனீங்கள்... நேற்று நாங்கள் பிடுங்கின மரவள்ளிக்
கிழங்கு எல்லாருக்கும் ஞாபகம் இருக்குதோ?

எல்லோர்: ஓம், ஓம். மரவள்ளிக் கிழங்கு!

மனிதன்: கிழங்கெல்லாதையும் நான் உரிச்சுக் கழுவி வீட்டுக்கை
பானையிலே வைச்சிருக்கிறேன். பானையை எடுத்துக் கொண்டு
வந்து இதிலே (முத்தத்திலே) வைச்சு அவிப்பேம்.

எல்லோர்.: ஓம்!... ஓம்! முத்தத்திலே வைச்சு அவிப்பேம்!

குரங்கு: நான் அடுப்புக்கல்லு எடுத்துக்கொண்டு வாறன். (ம.வ. இல்
செல்லுதல்)

பன்றி: நானும் அடுப்புக்கல்லு எடுத்துக்கொண்டு வாறன்.

நாய்: நானும் அடுப்புக்கல்லு எடுத்துக் கொண்டு வாறன்.
(நாய், பன்றி கீ.வ. செல்லுதல்)

சேவல்: வாரும் பூனையாரே நாங்கள் கிழங்குப் பாணையை தூக்கிக்
கொண்டு வருவம்.

ஆடு: நான் விறகு எடுத்துக்கொண்டு வாறன். (கீ.இ. இல் செல்லுதல்)
(எல்லோரும் சென்ற திசைகளால் பொருட்களுடன் வந்து அடுப்பு,
வைத்து, பாணை வைத்துக் கிழங்குவிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர்.)

மனிதன்: நீங்கள் சேர்ந்து கிழங்கை அவியுங்கோ; நான் தோட்டத்
துக்குப் போட்டு வாறன்.

எல்லோ: சரி, டட்டா, டட்டா, (மனிதன் கீ.இ. இல் வெளியேறுதல்)

பன்றி: முக்கோண வடிவிலே மூன்று குத்துச் சேர்ந்திட்டால் என்ன
எழுத்து?

மற்றவர்: முக்கோண வடிவிலே மூன்று குத்துச் சேர்ந்திட்டால்
அகேனமாகும்.

ஆடு: முக்கோண வடிவிலே மூன்று கல்லுச் சேர்ந்திட்டால் என்ன
வாகும்?

எல்லோ: முக்கோண வடிவிலே மூன்று கல்லுச் சேர்த்திட்டால் அடுப்
பாகும்.

நாய்: அகேனம் போலே அடுப்பு வைத்து,
அதுக்கு மேலே பாணைவைத்து
அவித்திடுவோம் நாம் மரவள்ளி,
அவித்திடுவோம் நாம் மரவள்ளி.
(அப்போது ம. வ. மேற்பகுதியால் கரடி நரி தோற்றம்)

குரங்கு: தனித்திருந்தால் பயனுமில்லை,
கூடி வாழ்ந்தால் கோடி உண்டு,
நாமும் கூடி வாழ்ந்திடுவோம்,
உழைத்து நன்றாய் உண்டிடுவோம்.

கரடி:நரி: (கீ. வ. க்கு வந்தபடி)
நல்ல நண்பர் நாயிருக்க, உமக்கு ஏன்தான் கவலை வாழ்வில்?
நல்ல காவல் நாம், புரிவோம், நிம்மதியோடு வாழ்ந்திடு
வீர். நிம்மதியோடு வாழ்ந்திடுவீர்.

கரடி: சினேகிதர்களே; உங்களிடை மன்னிப்புக் கேக்கத் தான் நரியார் என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்தவர்.

பன்றி: உதை நாங்கள் ஒருக்காலும் நம்பமாட்டம்.

ஆடு: நீங்கள் எங்களை ஏமாத்த வந்திருக்கிறீர்கள்!

நரி: ஐயோ; ஒருக்காலும் இல்லை. ஒருக்காலும் இல்லை. எல்லா ரும் என்னை மன்னியுங்கோ. தயவு செய்து மன்னியுங்கோ.

குரங்கு: கடைசிவரைக்கும் உன்னை நம்பமாட்டம். நீ முந்தியும் ஒருக்கா உப்பிடித்தானே காகத்தாரை ஏமாத்தி வடையைத் திண்டனி.

நரி: ஐயோ! உதெல்லாம் என்ற கோவக்காரர் சொல்லிற் கதையல்லோ... அப்பிடியெண்டால் நீர் பூனைக்கு அப்பம் நிறுத்த கதையும் உண்மையே.

பன்றி: அப்ப... நேற்றைக்கு நீர் சேவலாரைப் பிடிக்கத் தெண்டிச் சதும் பொய்யண்டே சொல்லிநீர்.

கரடி: என்ன? நேற்றுச் சேவலாரைப் பிடிக்கத் தெண்டித்தவரோ நரியார்?

நரி: இல்லை, இல்லை, கரடியாரே கடைசிவரை இல்லை. ... அது குரங்கனார் கட்டிவிட்ட கதை.

குரங்கு: என்ன சொன்னா! நான் கட்டிவிட்ட கதையோ? சேவலா ரைப் பிடிக்கத்தரச்சொல்லி நீ கேக்க இல்லையோ.

நரி: இல்லை, ஒருக்காலும் இல்லை. சேவலாரே நீர் இதை நம்பு றீரோ?

கரடி: இவர் என்ன சொல்லி என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தவர் தெரியுமே?

எல்லோ: என்ன சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தவர்?

கரடி: நீங்கள் நரியாரை உங்கடை வீட்டுக்கு காவல் இருக்கச் சொன்னீங்களாம்...

ஆடு: எங்கடை வீட்டுக்குக் காவல் இருக்கச் சொன்னாங்களோ?

கரடி: ஓம் தனக்கு இரவிலை தனிய இருக்கப் பயமா இருந்து தாம், அதலை தான் முடியாதெண்டு போட்டு வந்தித் டாராம்.

பன்றி: முழுப் பொய்

கரடி: ஆனால் தனக்குப் பிறகு பெரிய கவலையாய் இருந்துதாம்...
உங்களிட்டை மன்னிப்புக் கேட்டிட்டுக் காவல் இருக்க
என்னையும் வரச் சொல்லி கூட்டிக் கொண்டு வந்தார்.

குரங்கு: ஐயையோ! எந்தப் பெரிய பொய்யைப் புகழிப் போட்
டான், இந்த நரியின் நரிப்புத்தியைக் காட்டிப் போட்
டானே,

ஆடு: சேச்சே ... குரங்கனாரே! நாங்கள் சாதியைச் சொல்லிப்
பேசக் கூடாது... சாதி இல்லையெண்டல் லே படிச்சனங்கள்.

சேவல்: சரி, சரி நாங்கள் ஏன் அதியம் சந்தேகப்படுவான். நரிய
னாருக்கு இன்னும் ஒருக்கால் சந்தர்ப்பம் கொடுத்துப்
பாப்பம்.

கரடி: ஓம் ... அது தான் நல்லது. உங்களுக்கு நானும் நரியனா
ரும் காவலா இருப்பம்.

பூனை: ஓம், மனிசர் காச்சி வைக்கிற பாலுக்கு நான் காவல்
இருக்கிறது போலத்தான் இருக்கும்.
(மனிதன் வரவு கே. இ. ஆல்)

மனிதன்: அடேயப்பா! பாக்க என்ன சந்தோசமாக இருக்கு. ஒருக்
காலும் ஒண்டாய்ச் சேராத எல்லாரும் வலு ஒற்றுமையா
இருக்கினம். மழை தான் வரப்போகுது.

சேவல்: நாங்கள் எல்லாரும் இனிமேல் ஒற்றுமையாத் தான் இருக்
கப் போறம்.

மனிதன்: அது தான் நல்லது அப்பிடித்தான் இருக்க வேணும்.

சேவல்: உங்களுக்கு ஒரு சங்கதி தெரியுமே?

மனிதன்: என்னது?

சேவல்: இண்டைக்கு. நான் பிறந்த நாள்.

எல்லோ: பிறந்த நாளோ?

சேவல்: ஓம்.

மனிதன்: அப்ப நாங்கள் அதைக் கொண்டாட வேணுமல்லே?

எல்லோ: கட்டாயம் கொண்டாட வேணும்.

கரடி: ஹப்பி பேர்த்டே டூ ... — சேவலார் ...

குரங்கு: உமக்கானந்தமான பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் ... சேவலாரே!

எல்லோ: உமக்கானந்தமான பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் ... சேவலாரே!

பூனை: சேவலாற்றை பிறந்த நாளை எப்படிக் கொண்டாடுவம்?

ஆடு: நல்ல சாப்பாடு செய்து தின்னுவம் ...

நாய்: அடை வச்ச முட்டை பொரிச்ச படியாத் தானே சேவலார் பிறந்தவர்.

மனிதன்: ஓம், அதுக்கென்ன?

நாய்: நாங்கள் முட்டை பொரிச்சத் தின்னுவம். (எல்லோரும் சிரித்தல்)

குரங்கு: நானும் ஆடனாரும் பிறவிச் சைவர்கள் எண்டதை மறந்து போனீங்களே?

ஆடு: எல்லாரும் தின்னக்கூடிய சாப்பாட்டைத்தானே இஞ்சை அவிச்ச வைச்சிருக்கிறம்.

பூனை: ஓ, இஞ்சை மரவள்ளிக் கிழங்குகளுக்கை பேந்தென்ன?

மனிதன்: ஓம், ஓம் இங்கை கரடியனாரும் நரியனாரும் விருந்தாளிகளாக வந்து இருக்கினம்.... சரி தொடங்குவம் விருந்தை.

குரங்கு: இப்ப பசிக்கேல்லை ... சேவலாற்றை பிறந்த நாளுக்காக ஒரு விளையாட்டேதும் நடத்தினால் என்ன?

ஆடு: அது நல்ல யோசனைதான்... என்ன விளையாட்டு விளையாடுவம்?

பன்றி: முதல்லை சேவலாரை வாழ்த்தி ஒரு பாட்டு ...

கரடி: பிறகு ஒரு விளையாட்டு ...

நாய்: கடைசியா சாப்பாடு ...

மனிதன்: அச்சா ... பிள்ளைகளே (பார்வையாளர்களுக்கு) இவை சொன்ன படி நாங்கள் சேவலாற்றை பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவம், என்ன? ஓம்... சரி முதலில் வாழ்த்துப்பாட்டுப் பாடுவம்.

பன்றி: கரடியனார் முதல் வரியைப் பாடுங்கோ...

எல்லோ: ஓம் ... ஓம் கரடியார் பாடுங்கோ...

கரடி: பல்லாண்டுப் பல்லாண்டு வாழிய வாழியவே...
(எல்லோரும் திரும்பி பாடுதல்)

பூனை: பல்லாண்டு வாழ்த்த வாழிய வாழியவே, (திரும்ப)

நாய்: இறைவன் தந்த மணிக்கூடு, எங்கள் சேவலார் மணக்குரலே.

ஆடு: சூரியன் எழுமுன்னே தான் கூவி,
உலகோர் எழுந்திட உதவிடுவார்...

பன்றி: பறந்துசென்று கூரையிலே, பக்குவமாகவே தானிருப்பார்.

குரங்கு: மறந்தும் தன்டணி மறந்திட மாட்டார்,
வாழிய வாழிய, வாழியவே!

(அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்து சேவலாரைத் தோளில்
தூக்கி ஆடுதல் ... பொருத்தமான நாட்டுக்கூத்துத் தாளக் கட்டுக்
கமைய.)

மனிதன்: சோக்கான பாட்டும் கூத்தும்... கெட்டிக்காரர்...

கரடி: இனி என்ன விளையாட்டை விளையாடுவம்?

நரி: கெந்திப்பிடிப்பம்.

குரங்கு: ஆரை? சேவலாரையோ? இவருக்குப் பிடிக்கிற நினைவு
தான் எப்பவும்.

ஆடு: நரியார் சொன்ன விளையாட்டுத்தான் நல்லது. கெந்திப்
பிடிப்பம்.

எல்லோ: ஓம் கெந்திப் பிடிப்பம்!

பூனை: வட்டமாக நிக்க ஆள் காணாதே! என்ன செய்வம்?

மனிதன்: வட்டமாக நிக்க ஆக்கள் வேணுமோ? சரி பொறுங்கோ.
(பார்வையாளருக்கு) பிள்ளையனே! கெந்திப் பிடிக்கிற விளை
யாட்டு உங்களுக்கு விருப்பம் தானே? ... ஒ அச்சாப்
பிள்ளையன் ... எங்கனோடை இங்கை வந்து விளையாட
விருப்பமானவை ஓடி வாங்கோ ... எங்கை ஓடிவாங்கோ ...
அச்சாக் குஞ்சுகள்

(சில பிள்ளைகள் வந்து கீ. வ. தொடக்கம் கீ. இ. வரை அரைவட்டமாக நிற்க, விளையாட்டு ஆரம்பம் ... முதலில் நரி கெந்துதல்)

நரி: கெந்திக் கெந்திப் பாய்வேன் நான் (திரும்ப)

மற்ற: துள்ளித் துள்ளிப் பாய்வேம் நாம். (திரும்ப)

நரி: அந்திப் பொழுதின் விளையாட்டு. (திரும்ப)

மற்ற: பள்ளிப் பிள்ளையின் களியாட்டு (திரும்ப)

நரி: குந்தி இருந்தால் சோம்பல் தான். (திரும்ப)

மற்ற: புள்ளி மான் போல் துள்ளுவோம், துள்ளுவோம்
கெந்துவோம் துள்ளுவோம், துள்ளுவோம் கெந்துவோம்...

(சிரித்துக் கைதட்டி ஆரவாரித்து விளையாட்டை முடித்தல். மேடைக்குச் சென்ற சிறுவர் திரும்பிச் செல்லுதல்)

நாய்: நல்லாப் பசிக்குது, சாப்பிடுவமே?

பூனை: உமக்கு நெடுகச் சாப்பாட்டு நினைவு தான்.

பன்றி: அதுக்கென்ன, அவிச்ச கிழங்கு ஆறப்போகுது, சாப்பிடுவம்.

மற்ற: ஒம் சாப்பிடுவம்.

நரி: தனியக் கிழங்கு தானே? ஒரு மச்சம் இல்லாமல் எப்பிடிச் சாப்பிடுறது.

கரடி: இஞ்ச, குழப்பாதை நீ, இனிமேல் நாங்கள் ஒருத்தரும் மச்சம் சாப்பிட மாட்டம்.

நரி: இம் ... (பெருமூச்சுடன்) என்னமோ உங்களோடே சேந்த குற்றத்துக்கு சாப்பிடுவம் இதையாவது.

குரங்கு: சாப்பாட்டுக்கு முதல் பாட்டு வேண்டாமே?

மனிதன்: கட்டாயம் வேணும்.

குரங்கு: சரி பண்டியார் தொடங்கும் நாங்கள் சேர்ந்து பாடிறம்.

பன்றி: பாடுபட்டு வேலை செய்து சாப்பிடுவோம் - நல்லாப் பாடுபட்டு வேலை செய்து சாப்பிடுவோம்.

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: நிலத்தை நல்லா உழுது நாங்கள் பயிரிடுவோம் - நட்ட பயிர் வளரத் தண்ணி நன்றாய் ஊற்றிடுவோம்.

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: பச்சை இலை குழை போட்டுந் பசனையிடுவோம்- நல்ல பயிர் பெருத்து வளர்ந்த பின்னே பயனைப் பெறுவோம்.

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: பெற்ற பயனை- யாவருமே கூடி உண்போம்- அதை உண்ணுமுன்னம் இறைவனை நாம் வணங்கிடுவோம்.

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: ஒன்றே சுவம்.

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: ஒருவனே தேவன்.

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: என்றே நாங்கள்

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: வணங்கிடுவோமே?

எல்லோ: (திரும்பவும்)

பன்றி: ஏற்றத் தாழ்சுகள்

எல்லோ: நீங்கிட உழைப்போம்.

பன்றி: எங்கும் சமசரம்

எல்லோ: சண்டிட உழைப்போம்.

பன்றி: உழைப்பு வென்றிட

எல்லோ: இறைவா அருள்வாய்.

மனிதன்: அச்சா, எல்லாரும் அரைவட்டமா இருந்து சாப்பிடுவம்.

எல்லோ: ஓம், ஓம் (இருத்தல் அரைவட்ட வடிவில்) (நரி வராமல் மூலையில் நின்றல்)

சேவல்: நான்தான் எல்லாருக்கும் சாப்பாடு போடிறது.

மனிதன்: அதுதான் நல்லது. அவற்றை விருந்துதானே இண்டைக்கு. சேவலாரே போடும்! ... (நரி ம.ம. இல் தனியே நிற்பதைக் கண்டு)

சேவல்: நரியாரே; வாரும்ன் சாப்பிட ...

நரி: எனக்கு வேண்டாம்.

சேவல்: ஏன்?

நரி: மாசிச்சம்பல் இடித்துத்தந்தால்
கிழங்குடனே தொட்டுத்தின்பேன்.
மச்சமில்லா விட்டாலிந்த
கிழங்கை நான் தொட்டுப்பாரேன்.

ஆடு: மாசிச்சம்பல் கேக்கிருயே மூசியுன்னை இடிப்பேன் நானே!
மச்சக்கதை கதையாமல், வாஉடனே சாப்பிடத்தான்.

சேவல்: அச்சாப்பிள்ளை போல வந்து சாப்பிடும் நீர் அன்புடனே.
பச்சமுடன் உமக்கு நானும் பகிர்ந்திடுவேன் பக்குவமாய்,

நரி: இல்லையில்லை, எனக்கு வேண்டாம்,
இது வேண்டாம், எனக்கு வேண்டாம்.
பட்டிலியாய் நான் கிடப்பேன் பனங்கிழங்கு திண்டிடுவீர்.

குரங்கு: உமக்குணவு வேண்டாம் என்றால்,
நாமுணவு தின்னமாட்டோம்!

எல்லோருமே பட்டிலியாகக் கிடந்திடுவோம் நன்றாகவே.

(எல்லோரும் இருந்த இடங்களில் படுத்துக்கொள்ளாதல்- பாளையை
ஒவ்வொருவரும் எழுந்து பார்த்து வாயூறல்- கடைசியாக கரடி நரியிடம்
சென்று)

கரடி: நரியாரே உம்மடை சொல்லை நம்பித்தானே நான் உம்மை
இஞ்சை கூட்டிக்கொண்டு வந்தனன். நீர் இவையோடை
ஒற்றுமையாய் இருக்கிறதெண்டு தானே இங்கை வந்தனீர்?

நரி: குரங்கனார் ஏன் நேற்றைக்கு என்றை வாலைப் பிடிச்ச
இழுத்தவர்?

கரடி: வேணுமெண்டே குரங்கனார் இழுத்தவர்? விளையாட்டுக்குத்
தானே?

நரி: உங்களுக்கு விளையாட்டு எண்டால் எனக்கு நோகிற நோத்
தெரிமே?

கரடி: சரி அதுக்கு நோ எண்ணை பூசிவிடலாம். இப்ப வாரும்
சாப்பிடுவம்.

நரி: நான் சாப்பிட இல்லை. நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ.

கரடி: இஞ்சை! தேவை இல்லாமல் பிடிவாதம் பிடிக்காதையும்.

நரி: எனக்குப் பசிக்கேல்லை.

கரடி: இப்ப, சாப்பிட வாறியோ! அல்லது உன்னை வால்லை பிடிச்சுத் தூக்கி நிலத்திலே அடிக்கட்டோ?

நரி: (பயந்து) நான் சாப்பிட வாறன்.

கரடி: மண்டாடினா ஆக எழுப்பம் வீடுகிறார். வா கெதியா!... (சையில் பிடித்து இழுத்து) சரி எல்லாரும் எழும்புங்கோ. நரியார் சாப்பிடப் போறாராம். (எல்லோரும் எழுந்திருத்தல்)

பன்றி: அச்சா நரியார். எனக்குப் பசி வயித்தைப் பிடுங்கத் துவங்கிட்டுது.

குரங்கு: எனக்கும்தான் பசி காதை அடைக்குது.

நாய்: கொஞ்சநேரம் பாத்திட்டுத் தனியவெண்டாலும் சாப்பிடுவம் எண்டு தான் நினைச்சுக்கொண்டிருந்தன்.

ஆடு: அச்சா நரியார், அச்சா நரியார். (பாட ஆரம்பிக்க)

பன்றி: இனிப் பாட்டுப் போதும் சாப்பிடுவம்.

ஆடு: போடுங்கோ தின்னுவம். (சேவல் பரிமாற கிளைவரும் ஆவலோடு உண்ணுதல். நரி மட்டும் வேண்டா வேறுப்போடு உண்ணுதல்)

நாய்: அச்சாச் சாப்பாடு.

பன்றி: வாய்க்கை இருக்கிறதை வீழுங்கிப் போட்டுக் கதையும், புரைக் கடிக்கப் போகுது.

பூனை: புரைக்கடிக்குதே எண்டு தலையிலே தட்டினாலும் நாயார் காலேத்தான் நொண்டுவார்.

நாய்: மனிசற்றை பழமொழிகளைத் தூக்கி வைச்சுக் கொண்டு நாய் படாப்பாடு படுகிறியன்.

பன்றி: உதாற்றை பாசையாம்? நாய் படாப்பாடு! (சிரிப்பு)

நாய்: அச்சாக் கிழங்கு, சேவலாரே இன்னும் போடுங்கோ.

குரங்கு: ஓம் ... ஓம், நாயாருக்கு நெய் எண்டால் தான் பிடிக்காது. மற்றதெல்லாம் பிடிக்கும்.

நாய்: ஓம் எனக்கு நெய் மட்டுமில்லை, நெய்க்காட்டிறதும் பிடியாது.

பன்றி: (சிரித்து) நாயார் குரங்களுக்குப் போட்டிட்டாரே ஒரு போடு!

சேவல்: நெய்க் குடம் உடைஞ்சால் நரியனருக்கல்லோ வேட்டை.

கரடி: நெய்யைக் கண்டால் அவர் சேவலாரையே மறந்திடுவார்.

மனிதன்: (சாப்பிட்டு முடிந்து எழுந்து) நேற்றைக்குப் யிடுங்கின மரவள்ளித் தடியை துண்டு துண்டாய் வெட்டிக் கன இடத்திலே நாளைக்கு விடிய நடுவம்.

பன்றி: ஓம், அப்பிடித்தான் செய்வம். அப்ப தான் கன நாளைக்கு கிழங்கு சாப்பிடலாம்.

மனிதன்: சரி எல்லாரும் போய்ப் படுங்கோ. நேரமாய்ப் போச்சது. (அவர் மே. வ, வீட்டுக்குச் செல்லுதல்)

ஆடு: கரடியாரும் நரியாரும் வந்து எங்களோடை வீட்டுக்குள்ளே படுங்கோ.

நரி: வேண்டாம். நாங்கள் வெளியிலே படுப்பம்.

கரடி: ஓம், ஓம், வீட்டுக்கை எல்லாரும் படுக்கேலாது. நாங்கள் ரெண்டு பேரும் வெளியிலே படுக்கிறம்.

சேவல்: நானும் கூரைக்கு மேலே தான் படுக்க வேணும்.

நாய்: ஏன்? நீர் வீட்டுக்கை படுத்தாலென்ன?

சேவல்: நான் கூரையிலே இருந்து கூவினத்தானே விடியும்?

பன்றி: ஓம், மெத்தச் சரி! சேவலார் கூவித்தான் விசுயது ... ஆ (சிரித்தல்)

பூனை: சேவலார் கூவத்தானே மனிசர் எழும்புகினை.

பன்றி: அதெண்டா நியாயம் தான்.

நரி: நானும் கரடியாரும் வெளியிலே படுக்கிறம் தானே, சேவலாரும் பயப்பிட்டாமல் கூரையிலே படுக்கலாம்.

பன்றி: இம் ... சேவலாருக்கு நரியார் காவல் ... நல்லது ...

பூனை: நான் முந்திப் பாலுக்குக் காவல் இருக்க இல்லையே!

நாய்: ஓம், நல்லா இருந்தனர் ... விடிய விடிய இருந்தனர்.

ஆடு: விடிஞ்சாப் பிறகு பாலைத்தான் காணேல்லை.

கரடி: பால் ஒரு இடமும் போகேல்லை. பூனையாற்றை வயித்துக் கைதான் பாதுகாப்பா இருந்திது.

குரங்கு: இண்டைக்கும் அவற்றை வயித்துக்கை அந்தப் பால் பக்கு வமாய்த் தானே இருக்கு.

பன்றி: பால் எங்கையும் இருக்கட்டும். போய் விரும்பின இடத் திலே படுங்கோ எல்லாரும்.

(பன்றி, ஆடு, பூனை, குரங்கு தங்கள் வீட்டுக்குள் செல்லுதல் - கரடி நரி முத்தத்திலே படுத்தல் - சேவல் கூரையில் படுத்தல் - கரடி சிறிது நேரத்தில் குறட்டை விடுதல் - சேவலும் குரட்டை விடுதல் - சிறிது நேரத்தில் நரி கண்ணைத் திறந்து பார்த்தல். எழுந்து நின்றல், பார் வையாளரைப் பார்த்து)

நரி: ஸ் ... சத்தம் ... மச்சம் இல்லாமல் கிழங்கைத் திண்டிட்டுப் படு எண்டால் - நித்திரை வருமே? வயிறு பொருமிக் கொண்டு கிடக்குது ... எங்கை சேவலார்? ஸ் ... பாவம் கூரையிலே நல்ல நித்திரை ... உதுதான் அவற்றை கடைசி நித்திரை ... அட அனியாயம் சேவலாருக்கு நேர கீழை கரடியாரல்லே படுத்திருக்கிறார்... ம் .. ? கரடியாரும் நல்லாக் குறட்டை விடுகிறார். கரடியார் நித்திரை தானே என்று பாப்பம். என்றை வாலேக் கரடியார் மூக்கிலே வைச்சுப் பாப்பம்- கரடியாற்றை கண்ணுக்கு முன்னாலே விரலை ஆட்டுவம். ஆள் நல்ல நித்திரைதான்.

(அதன்மேல் மெதுவாக ஏறுதல்- சேவலின் கழுத்தில் கைவைக்கப் போக, சேவல் எழுந்து கத்திக்கொண்டு நரியின் தலையில் கொத்துதல்- இதற்கிடையில் கரடி எழுந்து நின்றல்- நரி கரடியின் கழுத்திலே இருந்து குதிக்க முடியாது தவித்தல்)

சேவல்: கொக், கொக்...

கரடி: கோழிக்கள்ளன் பிடிபட்டான். கோழிக்கள்ளன் பிடிபட்டான்.

(என்று கூவிக்கூவி கரடி ஆடுதல்- இந்த ஆரவாரத்தில் மற்றவர்கள் எழுந்து வீட்டின் வெளியே ஓடி வருதல்- நரி கரடியின் கழுத்திலிருந்து குதித்தோடக் குரங்கு தாவி அதன் வாலேப் பிடித்துக்கொள் கிறது- மற்றையோர் குரங்கின் வாலேப் பிடித்திழுக்க, நரி வால்

அறுந்து, நரி பார்வையாளர் கூடத்திற்குள் ஓடுகிறது- நாய் பின்னால் துரத்துகிறது- பல பகுதிக்கும் ஓடி நரியைப் பிடிக்க முயற்சிக்கிறது. பார்வையாளர் உதவலாம்.)

பன்றி: பிள்ளைகளே (பார்வையாளர்களுக்கு) நரியார் உங்கை எங்கையோ ஒளிந்திருக்கிறார்! ... பிடிச்சுக்கொண்டு வாருங்கோ... அவரைத் தப்பி ஓட விடாதையுங்கோ!... எல்லாருமா பிடியுங்கோ?...

(மனிதன் தன் வீட்டிலிருந்து ம. ம. க்கு வருதல்- பன்றியும் மற்ற மிருகங்களும் பார்வையார் கூடத்துள் நரியைத் துரத்துகின்றன- சேவல் மட்டும் மனிதனுக்கருகில் மேடையில் நின்று த-கடைசியாக நரி பிடிப்புகிறார். மேடைக்கு இழுத்து வரப்படுகிறார். நரியை நடுவில் விட்ட பின் மற்றையோர் சுற்றிவர நின்று பாடி ஆடுதல்)

பன்றி: கோழி பிடிக்கவந்த நரியே!

எல்லோ: கோழி பிடிக்கவந்த நரியே.

பன்றி: வாலை அறுத்து நின்ற நரியே!

எல்லோ: வாலை அறுத்து நின்ற நரியே.

பன்றி: வாழி முட்ட ரத்தம் வந்ததோ.

எல்லோ: வாழி முட்ட ரத்தம் வந்ததோ!

பன்றி: வாலை ஓட்ட என்ன நீர் செய்வீர்!

எல்லோ: வாலை ஓட்ட என்ன நீர் செய்வீர்.

பன்றி: தாச்சி எடுத்து அடுப்பிலை வைத்து!

எல்லோ: தாச்சி எடுத்து அடுப்பிலை வைத்து.

பன்றி: எண்ணை ஊத்திக் கொதிக்க வைத்து!

எல்லோ: எண்ணை ஊத்திக் கொதிக்க வைத்து.

பன்றி: ஆச்சி அப்பளம் பொரிப்பது போல!

எல்லோ: ஆச்சி அப்பளம் பொரிப்பது போல

பன்றி: உண்ணைப் போட்டுப் பொரித்திடுவோம்.

எல்லோ: கோழி பிடிக்கவந்த நரியே!

வாலை அறுத்து நின்ற நரியே!

பன்றி: தாச் சொணங்கிட ததிங்க தத்துமி.

எல்லோ: (திரும்பவும் ஐந்து முறை)

மனிதன்: வாயாலை சொல்லித் திருந்தாத நரியொருக்கு அவற்றை வாலாலை நல்ல தண்டனை கிடைச்சது.

நரி: நல்லதைச் சொன்னாக் கேக்கவேணும். இல்லாட்டில் என்னைப் போலத்தான், பின்னுக்கு சுஷ்டப்பட்ட னேணும். (பின்பக்கத்தைக் காட்டுதல்)

கரடி: இனிமேல் நீர் ஒரு பிழையும் விட மாட்டீரே?

நரி: ஐயோ! நான் இனிமேல் நல்ல பிள்ளை. ஒருக்காலும் பிழை செய்ய மாட்டன்.

குரங்கு: அவர் தானே முந்தி ஆப்பிழுத்த என்றை, பாட்டனாரைப் போல வாலறுத்து நிக்கிறாரே!

பன்றி: ஏதோ ஆளுக்கு வந்த ஆபத்து வாலோடை போச்சது எண்டு எங்களோடை ஒற்றுமையா இருங்கோ.

மனிதன்: சரி, எல்லாரும் போய் உங்கடை வீட்டுக்கை படுங்கோ.

நாய்: வாரும் நரியாரே; மே. இ. வீட்டுக்குள் செல்லுதல்)

மனிதன்: (கி. ம. ஸில் நின்று) பிள்ளையனே! இவ்வளவு நேரமும் நீங்கள் பார்த்த நாடகத்திலே நடிச்சவை ஒவ்வொருவராக வருவினை, நீங்கள் கை தட்டி உங்கடை சந்தோசத்தை அவைக்குத் தெரிவியுங்கோ, நானும் போட்டு வாறன்.

(மே. வ. வீட்டுக்குள் செல்லுதல் ஒவ்வொருவராக கி. ம. க்கு வந்து சபைக்கு வணக்கம் தெரிவித்து வீட்டுத் தாம் நிற்க வேண்டிய இடத் திற்குச் சென்று நிற்பர். 1. பூனை கி. வ. 2. நாய் மே. வ. 3. ஆடு வ. வ. 4. பன்றி ம. ம. 5. குரங்கு கி. இ. 6. கரடி கி. இ. 7. சேவல் ம. இ. 8. மனிதன் ம. ம. 9. நரி கி. ம. க்கு வந்து வணங்கி வீட்டு ம. ம. க்குத் திரும்பிச் செல்லுதல் - வால் அறுந்த இடத்தில் பிளாஸ்டர் ஒட்டி இருப்பது தெரிகிறது. நாடகம் ஆரம்பிக்கும் போது இருந்தது போல, இப்போ வீடுகளாக இருப்பவற்றைப் பக்கம் திருப்பி மறைப்புத் தட்டிகளாக மறுபடியும் வைத்து, நடிகர் மறைதல். மறைப்புத் தட்டி வைக்கப்படும் போது பின்வரும் அடிகளை மட்டும் நடிகர் கூட்டாகப் பாடுவர்)

எல்லோ: சின்னச் சின்னப் பிள்ளைகள் நாம்.

சிறந்த நல்ல பிள்ளைகள் நாம்

நல்ல நல்ல கதைகளை நாம்

நாடகமாகவே கற்றிடுவோம்.

சுபம்

நாடக ஆசிரியர் பற்றி

சில குறிப்புகள்.

மஹாகவி (1927—1971) என்ற புனைபெயரிலேயே பிரபலம் பெற்றுள்ள இவரது சொந்தப்பெயர் து. ருத்திரமூர்த்தி. அனவெட்டியில் பிறந்த இவர், சாதாரண எழுதுவினைஞராக இருந்து இலங்கை நிருவாக சேவையில் உயர்பதவிவரை வசித்தவர். இன்றையத் தமிழின் மிகச்சிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவராக மதிக்கப்படும் மஹாகவியின் படைப்புக்கள் சில; வள்ளி (1955), குறும்பா (1966), கண்மணியாள் காதை (1968), கோடை (1970), ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித் திரம் (1971), வீடும் வெளியும் (1973), இரண்டு காவியங்கள் (1974) ஆகிய நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. நூல் உருப் பெறாத இவரதுபடைப்புக்கள் இன்னும் பல உள்ளன. பாநாடகத் துறையில் மஹாகவியின் பங்களிப்புக் கணிசமானது ஆரம்பத்தில் வானொலிக்காக பாநாடகங்கள் எழுதிய இவர் பிற்காலத்தில் மேடைப் பாநாடகங்களில் அதிக ஆர்வம் காட்டினார். அடிக்கரும்பு (1955), சிற்பி ஈன்ற முத்து (1956), பொய்மை (1962), சேனாபதி (1963), கோலம், திருவிழா, முதலியன இவரது வானொலி நாடகங்கள். கோடை (1966) முற்றிற்று (1966), புதியதொருவீடு (1969) ஆகியன இவர் எழுதிய மேடைநாடகங்கள்.

எம். எச். பொகசல் அமீர் (1946-) கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான இவர் கொழும்பிலேயே தொழில் புரிந்து வருகிறார். தலைநகர் நாடக உலகுடன் நீண்டகாலமாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ள ஜனாப்

பௌசல் அமீர் ஒரு சிறந்த நடிசுருமாவார். இவர் எழுதித் தயாரித்த 'பிள்ளைப் பெற்ற ராசா ஒரு நாயை வளர்த்தார்' இலங்கை கலாசாரப் பேரவை நாடாத்திய அகில இலங்கை தமிழ் நாடக வீழாவில் (1974) முதற்பரிசு பெற்ற ஒரு சிறந்த நாடகமாகும். இவரது ஏணிப்படிகள் பலரதும் பாராட்டைப் பெற்ற ஒரு அரசியல் நாடகம். இவர் எழுதிய பிறிதொரு நாடகமான தோட்டத்து ராணி (1975) கொழும்புச் சேரிப்புறத்து வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டது.

நா. சுந்தரலிங்கம் (1939-) நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான இவர் நாடகம் கற்பித்தலில் டிப்ளோமா பட்டமும் பெற்றுள்ளார். நாடகம் பற்றிய பல கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ள திரு. சுந்தரலிங்கம் வாஞ்லி நாடகத் தயாரிப்பாளராகவும் கடமை யாற்றியுள்ளார். ஈழத்து நாடக உலகில் நன்கு அறிமுகமான இவர் ஒரு சிறந்த நெறியாளரும் நடிசுருமாவார். சுவர்கள், மதமாற்றம், விடிவை நோக்கி, அபசரம், இரு துயரங்கள், கடுழியம், புதியதொருவிடு, விழிப்பு முதலிய நாடகங்களில் இவர் நடித்துள்ளார். அபசரம், கடுழியம், விழிப்பு ஆகிய நாடகங்கள் இவரின் நெறியாள்கையில் உருவானவை. இவர் எழுதிய அபசரம், விழிப்பு, வழிகாட்டி ஆகிய நாடகங்கள் இவரை இலங்கையின் குறிப்பிடத் தகுந்த நாடகாசிரியர்களுள் ஒருவராக நிலைநாட்டியுள்ளன.

மாணவ. தி. நித்தியானந்தன் (1947-) மாவிட்டபுரத்தில் பிறந்தவர். கட்டுப்பெத்தை வளாகத்தில் இயந்திரப் பொறியியல் துறையில் பட்டம் பெற்ற இவர் புதிய இயந்திர சாதனங்கள் சிலவற்றையும் வடிவமைத்துள்ளார். தற்போது இங்கிலாந்தில் மேற்படிப்பில் ஈடுபட்டுள்ள திரு. நித்தியானந்தன், இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் ஆர்வம் உடையவர். கவிதைகளும், சிறுகதைகளும், சில விமர்சனக் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். இவரது மேல்லிசைப் பாடல்கள் சிலவும்

வானொலியில் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. ஐயா லெக்சன் கேட்கிறார், இனிச்சரிவராது ஆகிய இவரது நாடகங்கள் அவற்றின் அங்கதப்பாணிக்காகவும் அரசியல் சமூக நிலைப் பாட்டிற்காகவும் பலராலும் பராட்டப்பட்டவை.

ஜோன் மிலிங்ரன் லிங் (1871 - 1909) அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிறந்த நாடகாசிரியராவார். டப்லின் நகருக்கு அருகா மையில் ரத்வாணம் என்ற இடத்தில் இவர் பிறந்தார். பாரிஸில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பிரெஞ்சு நாடகத்தின் செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்த இவர் The Shadow of the Glen (1905), Riders to the Sea (1905), The well of the Saints (1905), The play boy of the Western World (1907), The Tinker's Wedding (1908), Deirdre of the Sorrows (1910) ஆகிய நாடகங்களை இயற்றிச் சர்வதேசப் புகழ் பெற்றவர்.

ம. சண்முகலிங்கம் (1931-) குழந்தை என்ற புனைபெயரில் எழுதுகின்றார். பட்டதாரியான இவர் நாடகம் கற்பித்தலில் டிப்ளோமா பட்டமும் பெற்றுள்ளார். 'பெண்மணி' திரைப் படத்தில் ஒரு முக்கிய பாத்திரம் ஏற்று நடித்ததன் மூலம் தான்-ஒரு முதிர்ச்சிபெற்ற நடிகர் என்பதையும் நிரூபித்தவர் திரு. சண்முகலிங்கம். திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த இவர் தற்போது பனை மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றுகிறார். கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தின் கைபட்டு மேடையேறிய இவர், நாடக நடிகர்களுக்குப் பயிற்சி மிகவும் அவசியம் எனக்கருதும் சிலருடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகப் பயிற்சிக்காக ஒரு நாடக அரங்கக் கல்லூரியை அமைத்து உழைத்து வருகிறார். சிறுவருக்காக எழுதிய இவரது முதலாவது நாடகம் கூடிவினையாடு பாப்பா.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்

செயற்குழு 1977 — 1978

பெரும் பொருளாளர் : கலாநிதி. அ. சண்முகதாஸ்

தலைவர் : செல்வி. மாலினி கந்தசாமி

உப தலைவர் : ஆ. மகாலிங்கம்

செயலாளர் : செல்வி. சுமித்திரி சிவசுப்பிரமணியம்

உப செயலாளர் : க. சிதம்பரநாதன்

இளம் பொருளாளர் : செல்வி. பத்மினி சுப்பையா

பத்திராதிபர் : செல்வி. மல்லிகா கனகரத்தினம்

செயலவை உறுப்பினர் : முக்தையா நடராஜா,

க. குணந்திரராஜா,

எட்வேட் பீரிஸ்.

ஆறு நாடகங்கள்

மஹாஃஸியின் புதியதொரு வீடு 1

பௌகல் அமீரின் ஏணிப்படிசன் 53

நா. சுந்தரலிங்கத்தின் விழிப்பு 62

மாவை. தி. நித்தியானந்தனின் ஐயா லெக்ஷன் கேட்கிறார் 133

ஜே. எம். ஸிங்கின் கடலின் அக்கரை போவோர் 153

குழந்தையின் கூடி விளையாடு பாப்பா 171

நாடக ஆசிரியர் பற்றி சில குறிப்புகள் 205